

ੴ

ਸੁਖਮਣਿ ਸਾਹੇਬ

ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕਤਾਰ ਦਿਕੇ ਯਾਤ੍ਰਾ
ਬਾਂਗਲਾ ਅਨੁਬਾਦ

সূচক

1.	সুখমনি সাহেব বাংলা গুটকা-----	1
2.	আরদাস -----	145
3.	যাত্রার জন্য দর্শন-----	150
4.	শিখ ধর্মে নারীর ভূমিকা-----	153
5.	পাগড়ির গুরুত্ব-----	158
6.	আপনার যাত্রায় নম্রতা মূল সারমর্ম-----	160

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥

ਗੋਊੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸ਼ਵਰ ਏਕ, ਯਾਕੇ ਸਤਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਪਾਓਯਾ ਥੇਤੇ ਪਾਰੇ।

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਆਮਿ ਆਦਿਗੁਰੂਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿ।

ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਆਮਿ ਪ੍ਰਥਮਯੁਗੇਰ ਗੁਰੂਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿ।

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਆਮਿ ਸਤਗੁਰੂਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥

ਆਮਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਦੇਵਕੇ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਿ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ।

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਰ ਨਾਮ ਸ਼ਰਭ ਕਰੋ ਏਵੰ ਨਾਮ-ਸ਼ਰਭ ਕਰੋ ਸੁਖ ਲਾਭ ਕਰੋ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥

ਏਹਿ ਦੇਹੇ ਥਤ ਦੁਃਖ-ਕਲੇਸ ਰਏਛੇ, ਸੇਗੁਲਿ ਮਿਟਿਏ ਨਾਓ।

ਸਿਮਰਉ ਨਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ ॥

ਕੇਵਲ, ਏਕ ਜਗਤੇਰ ਪਾਲਨਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੂਰ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ਰਭ ਕਰੋ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨਤ ਅਨੈਕੈ ॥

ਅਸੰਘਯ ਮਾਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਬਿਭਿਨ ਨਾਮੇ ਜਪ ਕਰੋ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖਰ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਸ਼ਰ ਸਸ਼ਲਿਤ ਬੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਓ ਸ੍ਰੁਤਿ ਗ੍ਰੰਥਾਦਿ

ਕੀਨੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮੇਰ ਏਕ ਅਸ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਤ।

ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥

ਧਾਰ ਹ੍ਰਦਯੇ ਰਾਮੇਰ ਨਾਮ ਕਿਛੁਮਾਤ੍ਰ ਅਵਸ਼੍ਠਾਨ ਕਰੇ, ਤਾਰ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਕਾਂਧੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੇਰਿ ਉਧਾਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਯੇ ਸਕਲ ਜੀਵ ਤੋਮਾਰ ਦਰਸ਼ਨੇਰ ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ, ਤਾਦੇਰ ਸਜੇ ਰੇਖੇ ਆਮਾਕੇ ਅਰਥਾਯ ਨਾਨਕਕੇਓ ਉਦਕਾਰ ਕਰੇ ਦਾਓ॥ ੧॥

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥

ਸੁਖਮਨੀ ਪ੍ਰਭੂਰ ਅਮ੍ਰਿਤੇਰ ਨਯਾਯ ਸੁਖੇਰ ਨਾਮ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸੁਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਧਾਰ ਭਕੁਤਗਣੇਰ ਮਨੇ ਅਵਸ਼੍ਠਾਨ ਹਯ। ਸਜੇ ਥਾਕੋ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਦੁਃਖ ਏਵਯ ਮ੍ਰਿਤੁਯਰ ਭਯ ਨਿਵ੍ਰੁਤੁ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਕਰਲੇ ਖਾਰਾਪ ਸਮਯਓ ਦੂਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਸਕੁਰ ਪਾਲਿਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਕੋਨ ਵਾਧਾ ਥਾਕੇ ਨਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਯੇਗੇ ਥਾਕੇ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ ਨ ਬਿਆਧੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਭਯ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਧੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਅਰਯ ਕਰਲੇ ਦੁਃਖ-ਕੁਲੇਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਐਸ਼ੁਰੇਰ ਅਰਯ ਨਿਲੇ ਸਾਧੁਸਜੁ ਲਾਭ ਹਯ।

ਸਰਬ ਨਿਯਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਮਸੁ ਭਾਙਾਰ ਐਸ਼ੁਰੇਰ ਪ੍ਰੇਮੇ ਰਯੇਛੇ॥ ੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਯ ਖਾਢਿ, ਸਿਢਿ ਏਵਯ ਨਯਠਿ ਭਾਙਾਰ ਰਯੇਛੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਤੇਹੈ ਮਾਨੁਸ਼ ਭਾਨ, ਧਿਆਨ, ਦਿਬਿਯਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਏਵੰ ਬੁਧਿਰ ਮੂਲਤਤੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੁਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧ ਕਰਲੇਹੈ ਜਪ, ਤਪਸਿਆ ਏਵੰ ਪੂਜਾ ਕਰਾ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੁਜਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧ ਕਰਲੇ ਦੁਐਤਭਾਵ ਦੂਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧ ਕਰਲੇ ਤੀਰਥ ਸ਼ਾਨੇਰ ਫਲਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧ ਕਰਲੇ ਜੀਵ ਤਾਰ ਕਰਮਕ੍ਸ਼ੇਤ੍ਰੇ ਮਾਨ-ਸਸ਼ਮਾਨ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਠੇਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧ ਕਰਲੇ ਜੀਵ ਤਾਰ ਇਚਛਾਕੇ ਮਧੂਰ (ਭਾਲੋ) ਮਨੇ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਅਰਧ ਕਰਲੇ ਮਾਨਵ-ਜਨ੍ਮੇਰ ਮਨੋਰਥ ਸਾਰਥਕ ਹਯ।

ਸੇ ਸਿਮਰਨਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ ॥

ਕੇਵਲ ਸੇਹੈ ਜੀਵ ਤਾਕੇ ਅਰਧ ਕਰੇ, ਯਾਕੇ ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਹੈ ਅਰਧ ਕਰਿਯੇ ਦੇਨ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਿ ਸੇਹੈਸਕਲ ਆਰਾਧਨਾਕਾਰੀ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਚਰਧ ਸਪਸ਼ਰ ਕਰਿ।। ੩।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੁਚਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਲੇ ਬਿਭਿਨ ਪ੍ਰਾਧੀਰਾ ਉਦਕਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਲੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੂਰ ਹਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਲੇ ਸਬਕਿਛੁ ਸਪਸ਼ਟ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਲੇ ਯਮੇਰ (ਮ੍ਰਿਤੁ) ਭਯ ਨਿਬੰਠੁ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੁਰਨ ਆਸਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਲੇ ਵਾਸਨਾ ਪੂਰ੍ਣ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਲੇ ਮਨੇਰ ਮਯਲਾ ਪਰਿਝਾਰ ਹੋਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਆਰ ਭਗਵਾਨੇਰ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਹ੍ਰਦਯੇ ਗ੍ਰਥਿਤ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਜੀਯ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾੰ ਸਾਧੂ ਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਖੁਸ਼ਿਰ ਮਥੇ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇਨ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਿ ਗੁਰੂਮੁਖੀਦੇਰ ਸੇਵਕਦੇਰ ਦਾਸਸ਼ਰੂਪ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੈ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ, ਏਮਨ ਬਯਕ੍ਤਿਏ ਧਨੀ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੈ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ, ਸੇਏ ਬਯਕ੍ਤਿਏ ਸ਼੍ਰਦ੍ਯੋਯ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥

ਯੇ ਸਕਲ ਮਾਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਸ਼੍ਰੇਣ ਕਰੇ, ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਤਿ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਯਾਨ ॥

ਯੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਸ਼੍ਰੇਣ ਕਰੇ, ਸੇ ਜਗਤੇ ਵਿਖਯਾਤ ਹੋਏ ਯਾਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਨੈ ॥

ਯੇਏ ਪੁਰੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ, ਸੇ ਕਖਨਓ ਕਾਰਓ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਥਾਕੇ ਨਾ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਨੈ ॥

ਯੇਏ ਜੀਵ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ, ਸੇ ਸਕਲੇਰ ਸਮ੍ਰਾਟਿ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਯੇਏ ਜੀਵ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ, ਸੇ ਸੁਖੇਰ ਮਥੇ ਵਾਸ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਸ਼੍ਰੇਣ ਕਰੇ, ਸੇ ਅਮਰਤ੍ਵ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਯਾਰ ਓਪਰ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦਯਾਲੂ ਹਨ, ਕੇਵਲ ਸੇਏ ਬਯਕ੍ਤਿਏ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਵੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥੫॥

हे नानक! আমি প্রভুর সেবকদের চরণধূলি প্রার্থনা করি।। ৫।।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

যে ব্যক্তি প্রভুর আরাধনা করে, এমন ব্যক্তি পরোপকারী হয়ে যায়।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

যে ব্যক্তি প্রভুর আরাধনা করে, আমি তার প্রতি সর্বদাই আত্মোৎসর্গ করি।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੈ ॥

যে ব্যক্তি প্রভুর আরাধনা করে, তার মুখ খুব সুন্দর হয়।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੁਖਿ ਬਿਹਾਰੈ ॥

যেই জীব প্রভুর স্মরণ নেয়, সে নিজের জীবন সুখে যাপন করে।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥

যে প্রভুর আরাধনা করে, সে নিজের মনকে বশে রাখতে পারে।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ ॥

যেই জীব প্রভুর স্মরণ নেয়, তার জীবন-যাপন পবিত্র হয়ে যায়।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੈ ॥

যারা প্রভুর আরাধনা করে, তারা অনেক খুশি এবং আনন্দ পেয়ে থাকে।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੈ ॥

যেই জীব প্রভুর আরাধনা করে, তারা ঈশ্বরের নিকট বাস করে।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ॥

সাধুদের কৃপায় সে রাত-দিন জাগ্রত থাকে।

ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੬॥

हे नानक! प्रभु-आराधना उपाहार सौभाग्य থেকেই প্রাপ্ত হয়।। ৬।।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੈ ॥

প্রভুর আরাধনা করলে সকল কাজ সম্পূর্ণ হয়।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੁ ਨ ਝੂਰੈ ॥

প্রভুর আরাধনা করলে জীব কখনও চিন্তা-ক্লেশের আয়ত্তে আসেনা।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ ॥

প্রভুর আরাধনার দ্বারা মানুষ ভগবানের গুণগান প্রচার করে।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨੁਸ਼ ਸਹਜੇਏ ਪਰਮਾਤਮਾਰ ਮਥੇ ਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੇ ਸ਼ਿਰ ਆਸਨ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁਸ਼ ਯਦਯ ਪਦਮਰ ਨਯਾਯ ਪ੍ਰਸਫੁਟਿਤ ਹਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿਬਯ ਬੰਦਨਾ ਸ਼ੋਨਾ ਯਾਯ।

ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਯਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਖਰ ਕੋਨੋ ਅੰਤੁ ਥਾਕੇ ਨਾ ਆ ਪਾਰ ਹਯਨਾ।

ਸਿਮਰਨਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਇਆ ॥

ਯੇਏ ਸਕਲ ਪ੍ਰਾਣੀਦਰ ਓਪਰ ਪ੍ਰਭੂਰ ਕ੍ਰਪਾ ਹਯ, ਥਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਥੇ ਥਾਕੇ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਯਇਆ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਕੋਨ ਭਾਗਯਵਾਨਏ) ਏ ਪ੍ਰਭੂ-ਸ਼ਰਣਕਾਰੀਦਰ ਆਸ਼ਰਯ ਨੇਯ।। ੭।।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਭਙੁ ਜਗਥੇ ਜਨਪ੍ਰਿਯ ਹਯੇ ਓਠੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ ॥

ਭਗਵਾਨਰ ਆਰਾਧਨਾਥੇਏ ਸੰਮਿਲਿਤ ਹਯੇ ਬੇਦ (ਏਥਯਾਦਿ ਧਰਮੀਯ ਗ੍ਰੰਥ) ਰਚਿਤ ਹਯੇਛੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਯ ਜਤੀ ਦਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਰ ਆਰਾਧਨਾ ਦੁਆਰਾਏ ਮਾਨਵ ਸਿਧ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਏਬਨੰ ਦਾਨਵੀਰ ਹਯੇ ਓਠੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚੁ ਚਰੁ ਕ੍ਰੰਟ ਜਾਤੇ ॥

ਭਗਵਾਨਰ ਆਰਾਧਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਚੁ ਜਾਥੇਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਚਰੁਦਿਕੇ ਬਿਖਯਾਤ ਹਯੇ ਗੇਛੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਯਾਰੀ ਸਭ ਯਰਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨਰ ਆਰਾਧਨਾਏ ਸਮਗ੍ਰ ਪ੍ਰਥਿਵੀਕੇ ਧਾਰਣ ਕਰੇ ਰਯੇਛੇ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਹੇ ਕੋਠੁਹਲੀ! ਜਗਥੇਰ ਕਰਠਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੇ ਸਰਵਦਾ ਸ਼ਰਣ ਕਰਥੇ ਥਾਕੋ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਠ ਆਰਾਧਨਾਰ ਜਨਯ ਮਹਾਬਿਸ਼ੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੇਨ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਆਰਾਧਨਾ ਹਯ, ਸੇਏ ਸੁਆਨੇ ਸੁਯੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਸੁਝਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨ ਯਾਕੇ ਕ੍ਰੁਪਾ ਕਰੇ ਆਰਾਧਨਾਰ ਸ਼੍ਰਮਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ,

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਘਾਇਆ ॥੮॥੧॥

ਗੁਰੁਰ ਮਾਧਯਮੇ ਏਮਨ ਬਯਕੁਤਿ ਸ਼ਿਸ਼ੁਰੇਰ ਆਰਾਧਨਾਰ ਉਪਹਾਰ ਲਾਭ ਕਰੇ॥੮॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ॥

ਹੇ ਗਰੀਬੇਰ ਬੇਦਨਾ ਓ ਦੁਃਖ ਨਾਸਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ! ਹੇ ਸਰਬਜੀਬੇ ਪਰਿਬਯਾਪੁਕਾਰੀ ਕਰਤਾ। ਹੇ ਅਨਾਥੇਰ ਨਾਥ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਸਰਣਿ ਤੁਮੁਹਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੂਭ ਸਾਥ ॥੧॥

ਆਮਿ ਤੋਮਾਰ ਆਸ਼੍ਰਯੇ ਏਸੇਛਿ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨਿ ਆਮਾਰ (ਨਾਨਕੇਰ) ਸਾਥੇ ਰਯੇਛੇਨ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ।

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਮਾ, ਬਾਬਾ, ਛੇਲੇ, ਬਙੁ ਏਵੰ ਭਾਏ ਕੇਉ (ਸਹਾਯਕ) ਥਾਕੇ ਨਾ,

ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਆਮਾਰ ਮਨ! ਸ਼ਿਸ਼ੁਰੇਰ ਨਾਮ ਤੋਮਾਰ ਸਹਾਯਕ ਹਬੇ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਮਹਾ ਭਯਾਨਕ ਬਮਦੂਤ ਤੋਮਾਕੇ ਪਿਸ਼ਟਿ ਕਰਤੇ ਚਾਏਬੇ,

ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮ ਤੋਮਾਰ ਸਙੇ ਥਾਕਬੇ।

ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਏ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਖੁਬ ਕਠਿਨ ਸਮਸਯਾ ਹਬੇ,

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਊਧਾਰੀ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਸ਼ਿਸ਼ੁਰੇਰ ਨਾਮ ਏਕ ਮੁਹੁਰੇਰ ਮਧੇਏ ਤੋਮਾਕੇ ਰਸ਼ਕਾ ਕਰਬੇ।

ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ ॥

ਬਙੁ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਯ ਕਰੇਓ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਪਾਪ ਥੇਕੇ ਮੁਕੁਤਿ ਹਯਨਾ,

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੈਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹੁ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਕੋਟਿ ਪਾਪਕੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰੇ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੈ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਮਨ! ਗੁਰੂਰ ਸਾਨ੍ਹਿਧੇ ਥੇਕੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਘਨੈਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਭਾਵੇ ਤੂੰਮਿ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ॥੧॥

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ ॥

ਸਮਗ੍ਰ ਜਗਤੇਰ ਰਾਜਾ (ਹੋਯਾ ਸਭੇਓ ਮਾਨੁਸ) ਦੁਃਖੀ ਹਯ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹੁ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ-ਸ੍ਰਰਣ ਕਰਲੇ ਸੇ ਸੁਖੀ ਹਯ।

ਲਾਖ ਕਰੈਰੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਰੈ ॥

ਯਤਐ ਮਾਨੁਸ ਲਖ-ਕੋਟਿ ਬੰਧਨੇ ਆਬਧ ਹੋਕ, (ਕਿੰਨ੍ਹੁ)

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਲੇ ਸੇ ਮੁਕੁ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ ॥

ਧਨ-ਸੰਪਦੇਰ ਅਤਿਰਿਕੁ ਆਨੰਦ ਮਾਨੁਸੇਰ ਤੁਝਾਕੇ ਮੇਟਾਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ। (ਕਿੰਨ੍ਹੁ)

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ-ਜਪ ਕਰਲੇ ਸੇ ਤੁਪੁ ਹਯ।

ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ ॥

ਯੇ (ਯਮ) ਪਥੇ ਜੀਵ ਏਕਾ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰੇ,

ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਸੁਰੇਲਾ ॥

ਸੇਥਾਨੇ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਨ੍ਹਿਦਾਯਕ ਹਯ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਮਨ! ਸਰਵਦਾ ਏਮਨ ਨਾਮਕੇ ਸ੍ਰਰਣ ਰੇਥੋ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਰ ਆਸ਼੍ਰਯੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮ-ਜਪ ਕਰਲੇ ਪਰਮਗਤਿ ਲਾਭ ਹਯ। ੨।

ਛੁਟਤ ਨਹੀ ਕੈਟਿ ਲਖ ਬਾਰੀ ॥

ਯੇਥਾਨੇ ਲਖ-ਕੋਟਿ ਹਸੁਕ੍ਸ਼ੇਪ ਥਾਕਾ ਸਭੇਓ ਮਾਨੁਸੇਰ ਮੁਕੁਤਿ ਹਯਨਾ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਰ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ ॥

সেখানে নাম-স্মরণ করলেই মানুষ উদ্ধার হয়ে যায়।

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ॥

যেখানে অনেক বাধা (বিপত্তিসমূহ) এসে মানুষকে ধ্বংস করে দেয়,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

সেখানে প্রভুর নাম অবিলম্বে সেই ব্যক্তিকে রক্ষা করে।

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ ॥

যে ব্যক্তি বহুবার ধরে জন্ম-মৃত্যুর চক্রে ঘুরে বেড়ায়।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ ਬਿਸੁਮ ॥

ভগবানের নাম জপ করে সে সুখ প্রাপ্ত হয়।

ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੁ ਨ ਧੋਵੈ ॥

অহংকার দ্বারা আবৃত প্রাণী কখনোই এই ময়লা ধুয়ে ফেলতে পারে না,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ ॥

(কিন্তু) ভগবানের নাম কোটি পাপকে বিনাশ করে।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਰੰਗਿ ॥

হে আমার মন! প্রেমপূর্বক ভাবে ইশ্বরের এমন নাম স্মরণ করো।

ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥੩॥

হে নানক! সাধকদের সান্নিধ্যেই ভগবানের নাম প্রাপ্ত হয়। ৩।

ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗানে ਜਾਹਿ ਨ ਕੇਸਾ ॥

যে (জীবনের মতন) পথের ক্রোশ ইত্যাদির গণনা করা যায় না,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਤੇਸਾ ॥

সেখানে প্রভুর নাম তোমার সঙ্গে রাশি-রাশি থাকবে।

ਜਿਹ ਧੈਠੈ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥

যে পথে গভীর-অন্ধকার,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥

সেখানে ঈশ্বরের নাম তোমার সঙ্গে প্রকাশিত হবে।

ਜਹਾ ਧੰਠਿ ਤੇਰਾ ਕੈ ਨ ਸਿਫਾਹੁ ॥

যে পথে তোমার কোন জ্ঞান নেই,

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤੁਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੁ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਭਗਤਾ (ਭਗਨੀ) ਤੋਮਾਰ ਸਝੇ ਥਾਕਵੇ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਪ੍ਰਚਲਤ ਤਾਪ ਏਵੰ ਪ੍ਰਚਲਤ ਰੋਦ ਥਾਕਵੇ,

ਤੁਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਮ ਊਪਰਿ ਛਾਮ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਤੋਮਾਕੇ ਛਾਯਾ ਦਾਨ ਕਰਵੇ।

ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਥੈ ॥

ਹੇ ਜੀਵ! ਥੇਖਾਨੇ (ਮਾਯਾਰ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੋਮਾਕੇ ਤਾਰ ਦਿਕੇ ਟਾਨੇ,

ਤੁਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਥੈ ॥੪॥

ਸੇਖਾਨੇ ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵਰਿਥਿਤ ਹਯ। ੪।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਭਗਤਦੇਰ ਜਨਯ ਵਯਹਾਰਿਕ ਉਪਾਦਾਨ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸੁਮੁ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਸਾਧੁਦੇਰ ਮਨੇ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤਿ ਏਨੇ ਦੇਯ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮਏ ਓਨਾਰ ਸੇਵਕੇਰ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਉਪਾਯ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਊਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮੇਰ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਜੀਵੇਦੇਰ ਕਲਯਾਣ ਹਯੇਛੇ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਸਾਧੁਰਾ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਹਰਿਰ ਸੁਤਿਗਾਨ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ ॥

ਸਾਧੁਰਾ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮਕੇ ਨਿਯੇਦੇਰ ਔਖੁਧ ਹਿਸੇਵੇ ਵਯਹਾਰ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਸੇਵਕੇਰ ਕਾਛੇ ਸੰਪਤਿਸੁਕਰੁਪ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੈ ਦਾਨ ॥

ਪਰਮਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਕੇ ਏਏਟਾ ਦਾਨ ਕਰੇਛੇਨ।

ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥

ਯਾਰਾ ਮਨ ਓ ਸਰੀਰੇ ਏਕਏ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਪ੍ਰੇਮੇ ਮਗ਼।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥੫॥

हे नानक! সেই सेवकদের मनोभाव ज्ञानের আলোতে पूर्ण। ५।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥

ভগবানের নামই ভক্তের মুক্তিলাভের একমাত্র মাধ্যম।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ ॥

ভগবানের ভক্ত ওনার নাম-খাদ্য দ্বারা তৃপ্ত হয়।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥

ভগবানের নামই তাঁর ভক্তের সৌন্দর্য ও আনন্দ স্বরূপ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥

ভগবানের নাম জপ করার সময় মানুষের কখনও কোনো বাধা আসে না।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ভগবানের নাম তাঁর ভক্তের সম্মান-প্রতিপত্তি।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥

ভগবানের নামের দ্বারা তাঁর ভক্ত জগতে মহিমান্বিত হয়ে ওঠে।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ ॥

ভগবানের নামই ভক্তের যোগ (সাধন) এবং গৃহস্থের মায়া ও ভোগের পন্থা।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ ॥

ভগবানের নাম জপ করলে তার কোন দুঃখ-কষ্ট হয় না।

ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ভগবানের ভক্ত তাঁর নামের সেবাতেই মগ্ন থাকে।

ਨਾਨਕ ਪੁਨੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥੬॥

हे नानक! (भक्त सर्वदा) प्रभुदेव परमेश्वररै उपासना करे॥ ६॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ॥

हरि-परमेश्वररै नाम भक्तैरै काछे सम्पदैरै भाणुरैरूप।

ਹਰਿ ਯਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਿਠਿ ਦੀਨਾ ॥

ভগবান স্বয়ং তাঁর ভক্তকে হরি নামের সম্পদ দিয়েছেন।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਈ ॥

हरि-परमेश्वररै नाम ताँरै भक्तैरै काछे दृढ अवलम्बनै रूप।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਹਰਿਰ ਪ੍ਰਤਾਪੇ ਭਕਤਜਨ ਦਿਤੀਯ ਕਾਊਕੇ ਜਾਨੇਨਾ।

ਉਤਿ ਖੇਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥

ਬਨਿਠਭਾਵੇ ਜਾਡਿਯੇ ਥਾਕਾਰ ਮਤਨ ਭਗਵਾਨੇਰ ਭਕਤ ਹਰਿ-ਰਸੇ ਮਘ ਥਾਕੇ।

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿਥੇ ਮਘ ਹਯੇ, ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ-ਰਸੇ ਮਘ ਥਾਕੇ।

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥

ਭਕਤ ਦਿਨੇਰ ਆਟ ਪ੍ਰਹਰ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੇਰ ਨਾਮੈ ਜਪ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ ॥

ਹਰਿ ਭਕਤੁਰਾ ਵਿਸ਼ੇ ਜਨਪ੍ਰਿਯ ਹਯੇ ਯਾਯ, ਤਾਦੇਰ ਕਥਾ ਗੋਪਨ ਥਾਕੇ ਨਾ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਕਤਿ ਅਨੇਕਕੇ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਕਤੇਰ ਸੰਗਤਿਥੇ ਅਨੇਕੇ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ॥ ੭॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਹਰਿਰ ਨਾਮੈ ਹਲ ਕਲ੍ਹਬ੍ਰਘ।

ਕਾਮਯੇਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰੇਰ ਨਾਮੇ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਾਏ ਕਾਮਯੇਨੁ।

ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ॥

ਹਰਿਰ ਕਾਹਿਨੀ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਠ।

ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮ ਸੁਨਲੇ ਦੁਖ-ਕਠ ਦੂਰ ਹਯ।

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ ॥

ਨਾਮੇਰ ਮਹਿਮਾ ਸਾਧਕੇਰ ਹ੍ਰਦਯੇ ਅਵਸ੍ਠਾਨ ਕਰੇ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥

ਸਾਧਕਦੇਰ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪੇ ਸਮਸ੍ਤ ਪਾਪ ਬਿਨਸ੍ਟ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗ ਸੋਭਾਗੇਰ ਦੁਰਾਏ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹਯ।

ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਸਾਧੂਦੇਰ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ-ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਾ ਹਯ।

ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਸਮਤੁਲਯ ਦਿਤੀਯ ਕਿਛੁ ਨੇਇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਕੋਨ ਬਿਰਲ ਗੁਰਮੁਖਇ ਨਾਮੇਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਯ॥ ੮॥ ੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ ॥

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੈਲਿ ॥

ਅਨੇਕ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥੁ ਏਵੰ ਅਨੇਕ ਸ੍ਰੁਤਿਸ਼ਾਸਤ੍ਰੁ ਦੇਖੇਛਿ ਏਵੰ ਸੇਗੁਲਿ ਸਬ (ਭਾਲੋ ਕਰੇ) ਅਨੁਸੰਘਨ ਕਰਾ ਹਯੇਛੇ।

ਪੂਜਸਿ ਨਾਰੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ ॥੧॥

(ਕਿੰਨ੍ਹ) ਸੇਇਗੁਲਿਓ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਸਮਤੁਲਯ ਨਯ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਅਮੂਲਯ।। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਤਿ ਧਿਆਨ ॥

ਯੋਗ, ਤਪਸਯਾ, ਸਮਸਤ ਝਾਨ ਏਵੰ ਧਯਾਨ,

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ ॥

ਛਯਟਿ : ਧਰਮਗ੍ਰੰਥੁ ਏਵੰ ਸ੍ਰੁਤਿਸ਼ਾਸਤ੍ਰੇਰ ਬਯਾਖਯਾ,

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਯੁਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਯੋਗ-ਸਾਧਨਾ ਏਵੰ ਧਰਮੀਯ ਆਚਾਰ-ਆਚਰਣ ਪਾਲਨ ਕਰਾ,

ਸਰਾਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਯੇ ਫਿਰਿਆ ॥

ਸਬਕਿਛੁ ਤਯਾਗ ਕਰਾ ਏਵੰ ਬਨੇ ਘੁਰੇ ਵੇਡਾਨੋ,

ਅਨਿਕ ਪੁਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ ॥

ਬਿਭਿੰਨ ਰਕਮੇਰ ਪ੍ਰਚੇਸ਼ਟਾ,

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ ॥

ਦਾਨ-ਪੁੰਯ, ਹੋਮ ਯਝੁ ਏਵੰ ਅਤਿਰਿਕੁਤੁ ਦਾਨ-ਧਯਾਨ ਕਰਾ,

ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੇ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥

ਦੇਹਕੇ ਛੋਟ-ਛੋਟ ਟੁਕਰੋਯ ਬਿਭਾਯਨ ਕਰਾ ਏਵੰ ਸੇਗੁਲਿਕੇ ਅਗਨਿਤੇ ਨਿਵੇਦਨ ਕਰਾ,

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥

বিভিন্ন প্রকারের ব্রত এবং নিয়ম পালন করা,

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ ॥

কিন্তু এই সবকিছু রাম নামের আরাধনার সমতুল্য নয়।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਏਕ ਬਾਰ ॥੧॥

হে নানক! (চাইলে) এই নাম একবারই গুরুর আশ্রয়ে জপ করা যায়।। ১ ॥

ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ ॥

একজন মানুষ চাইলে পৃথিবীর নয় খণ্ডে ভ্রমণ করলে, চিরকাল (দীর্ঘায়ু) নিয়ে বেঁচে থাকে,

ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਬੀਵੈ ॥

সে মহানির্বাণ লাভ করে এবং তপস্বী হয়ে যান এবং

ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਠੋਮਤ ਪਰਾਨ ॥

নিজের শরীরকে অগ্নিতে ঢেলে হোম করে,

ਕਨਿਕ ਅਸੂ ਠੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ॥

সঙ্গে সোনা, ঘোড়া এবং জমি দান করে,

ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ ॥

সে নিউলি কর্ম (যোগাসনের একটি স্বরূপ) এবং আরও অনেক যোগাসন করে,

ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ ॥

সে জৈন ধর্মাবলম্বীদের পথ অনুসরণ করে অত্যন্ত কঠিন সাধনা এবং তপস্যা করে,

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ ॥

সে নিজের শরীরকে ছোট-ছোট করে কেটে ফেলে,

ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥

তবুও ব্যক্তির মনের অহংকারের ময়লা দূর হয় না।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ঈশ্বরের নামের সমতুল্য কোনো বস্তু নেই।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

হে নানক! গুরুর মাধ্যমে ভগবানের নাম জপ করলেই মানবের মুক্তি লাভ হয়।। ২।।

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ॥

কিছু মানুষের ইচ্ছা থাকে যে কোন তীর্থ-স্থানে গিয়ে প্রাণ ত্যাগ করা,

ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਵੁਟੈ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ (ਤਬੁਓ) ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਮਨੇਰ ਅਹੰਕਾਰ ਏਵੰ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹਯ ਨਾ।

ਸੈਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥

ਯਤਹੈ ਮਾਨੁਸ਼ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਪਾਲਨ ਕਰੁਕ,

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ ॥

ਕਿੰਨ੍ਹ ਮਨੇਰ ਮਯਲਾ ਤਾਰ ਸਰੀਰ ਥੇਕੇ ਦੂਰ ਹਯ ਨਾ।

ਇਸੁ ਦੇਵੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ॥

ਯਤਹੈ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਿਯੇਰ ਸਰੀਰੇ ਨਾਨਾਵਿਧ ਸੰਯਮ-ਸਾਧਨਾ ਕਰੁਕ,

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ ॥

ਤਬੁਓ ਮਾਯਾਰ ਅਸੁਭ ਵਿਕ੍ਰਿਤਿ ਥੇਕੇ ਤਾਰ ਮਨ ਮੁਕ੍ਤਿ ਪਾਯ ਨਾ।

ਜਲਿ ਧੈਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ ॥

ਯਤਹੈ ਮਾਨੁਸ਼ ਏਹੈ ਨਸ਼ਰ ਦੇਹਕੇ ਏਕਾਥਿਕਵਾਰ ਯਲ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਝਾਰ ਕਰੁਕ,

ਸੁਯ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਜੀ ਭੀਤਿ ॥

ਤਬੁਓ (ਏਹੈ ਦੇਹਰੁਪੀ) ਕਾਛਾ ਮਾਟਿਰ ਦੇਓਯਾਲ ਕਿ ਕਖਨੋਹੈ ਸੰਸ੍ਪੂਰ੍ਣ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਤੇ ਪਾਰੇ?

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਊਚ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਮਨ! ਹਰਿ ਨਾਮੇਰ ਮਹਿਮਾ ਥਾਕੇ ਅਨੇਕ ਉੱਚੁਤੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੁਚ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਹੁ ਪਾਪੀ (ਪ੍ਰਭੂਰ) ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕ੍ਤਿ ਲਾਭ ਕਰੇਛੇ॥ ੩॥

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਖੁ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਧੈ ॥

ਅਥਿਕ ਚਤੁਰਤਾਰ ਕਾਰਨੇ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁਯਰ ਭਯ ਆਂਕਡੇ ਧਰੇ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧੂਧੈ ॥

ਬਹੁ ਚੇਸ਼ਟਾ ਕਰਲੇਓ ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ ਨਿਵਾਰਨ ਹਯਨਾ।

ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਾਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਅਨੇਕ ਧਰਮੀਯ ਛਦ੍ਰਵੇਸ਼ ਵਦਲਾਲੇਓ (ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾਰ) ਆਗੁਨ ਨਿਭੇ ਯਾਯ ਨਾ।

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵੁ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ ॥

(ਏਮਨ) ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਰੀਤਿਰ ਦੁਆਰਾਓ ਮਾਨੁਸ਼ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਪਾਯਨਾ।

ਛੁਟਸਿ ਨਾਹੀ ਉਭੁ ਪਇਆਲਿ ॥

ਚਾਹਿਲੇ ਸੇ ਆਕਾਸ਼ੇ ਪੌਛੈ ਯਾਕ ਅਥਵਾ ਪਾਤਾਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੁਕ, ਤਬੁਓ ਤਾਰ ਮੁਕ੍ਤਿ ਹਯਨਾ।

ਮੈਰਿ ਬਿਅਪਰਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥

যে ব্যক্তি আসক্তির কারণে মায়ার ফাঁদে পড়ে যায়।

ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ ॥

মানুষের অন্যান্য অপকর্মের জন্য যমরাজ তাদেরকে শাস্তি দেয়।

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥

(কিন্তু) গোবিন্দের ভজন ছাড়া মৃত্যু বিন্দুমাত্রও পরোয়া করে না।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਵੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ভগবানের নাম জপ করলে সকল প্রকারের দুঃখ দূর হয়।

ਨਾਨਕ ਬੈਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥

নানক স্বভাবত এটাই বলে।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੇ ਮਾਰੀ ॥

যদি কোন ব্যক্তি চারটি পদার্থ - ধর্ম, অর্থ, কাম, মোক্ষতে ইচ্ছুক হয়,

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਰੀ ॥

তাহলে তার সাধুদের সেবায় নিয়োজিত হওয়া দরকার।

ਜੇ ਕੇ ਅਪੁਨਾ ਵੁਖੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥

যদি কোনো ব্যক্তি নিজের দুঃখের অবসান করতে চায় তাহলে,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਠੈ ਸਦ ਗਾਵੈ ॥

তাকে নিজের মনে হরি-পরমেশ্বরের নাম সর্বদা স্মরণ করে চলতে হবে।

ਜੇ ਕੇ ਅਪੁਨੀ ਸੇਭਾ ਲੈਰੈ ॥

যদি কোনো ব্যক্তি নিজের শোভা চায় তাহলে

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਿਰ ਹਉਮੈ ਛੋਰੈ ॥

সে সাধুসঙ্গে থেকে এই অহংকারকে ত্যাগ করুক।

ਜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ ॥

যদি কোন ব্যক্তি জন্ম-মৃত্যুর শোকে ভীত হয়,

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ ॥

তাহলে তার সাধুসঙ্গের আশ্রয় নেওয়া দরকার।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪੁਭ ਦਰਸ ਖਿਆਸਾ ॥

যে ব্যক্তির ঈশ্বর দর্শনে প্রবল আকাঙ্ক্ষা আছে,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੫॥

हे नानक! আমি তার প্রতি সর্বদা উত্সর্গ করি।। ৫।।

ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਯਾਨੁ ॥

সকল পুরুষের মধ্যে সেই পুরুষই শ্রেষ্ঠ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

যে পুরুষের সংসঙ্গে থেকে অহংকার দূর হয়।

ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ ॥

যে পুরুষ নিজে নিজেকে নিচু (বিনয়) বলে মনে করে,

ਸੇਉ ਗਾਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

তাকে সবথেকে ভালো (সর্বোচ্চ) বলে মনে করা হয়।

ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਗੀਨਾ ॥

যে পুরুষের মন সকলের পায়ের ধুলো হয়ে যায়,

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ ॥

সে হরি-পরমেশ্বরের নামকে প্রত্যেক হৃদয়ে দেখতে পান।

ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ ॥

যে নিজের অন্তর থেকে মন্দভাব দূর করে দেয়,

ਪੈਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ ॥

সে সমগ্র সৃষ্টিকে নিজের বন্ধু হিসেবে দেখে।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

হে নানক! যে পুরুষ সুখ এবং দুঃখকে সমানভাবে দেখে,

ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਖਾ ॥੬॥

সে পাপ-পুণ্য থেকে অনাসক্ত থাকে।। ৬।।

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੈ ਨਾਉ ॥

হে নাথ! নির্ধনের কাছে তোমার নামই ধন-সম্পদ।

ਨਿਥਾਵੈ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ ॥

আশ্রয়হীনের কাছে তোমার নামই আশ্রয়স্বরূপ।

ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੈ ਮਾਨੁ ॥

হে প্রভু! অনাদৃতদের কাছে তুমি আদরস্বরূপ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ॥

ਤੂੰਮਿਐਂ ਸਕਲ ਪ੍ਰਾਣੀਦੇਰਕੇ ਉਪਹਾਰ ਦਾਉ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤੇਰ ਸ਼ਾਮੀ ! ਤੂੰਮਿ ਨਿਯੇਐਂ ਸਬਕਿਛੁ ਕਰੋ ਏਵੰ ਨਿਯੇਐਂ ਜੀਵੇਦੇਰ ਦਿਯੇ ਕਰਿਯੇ ਨਾਉ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤੂੰਮਿ ਮਹਾਨ ਅਭੁਰਯਾਮੀ।

ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਠਾਕੂਰ! ਨਿਯੇਰ ਗਤਿ ਏਵੰ ਨਿਯੇਰ ਮਰਯਾਦਾ ਤੂੰਮਿ ਨਿਯੇਐਂ ਜਾਨੋ।

ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤੇ ॥

ਹੇ ਇਸ਼ੁਰ! ਤੂੰਮਿ ਨਿਯੇਐਂ ਨਿਯੇਰ ਰਭੇ ਰਭਿਨ ਹਯੇ ਰਯੇਛੋ।

ਤ੍ਰਮੁਹਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤ੍ਰਮ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਇਸ਼ੁਰ ! ਤੋਮਾਰ ਮਾਹਾਤ੍ਰਯ ਸੁਖੁ ਤੂੰਮਿਐਂ ਕਰਤੇ ਪਾਰੋ।

ਨਾਨਕ ਅਵਹੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦਿਵੀਯ ਕੇਉ ਤੋਮਾਰ ਮਾਹਾਤ੍ਰਯਕੇ ਜਾਨੇਨਾ।।

ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ ॥

ਸਕਲ ਧਰਮੇਰ ਮਥੇ ਗੁਰੁਤ੍ਵਪੂਰ੍ਣ ਧਰਮੁ ਹਲ ਯੇ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ ॥

ਇਸ਼ੁਰੇਰ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਾ ਏਵੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਮਸਾਧਨ ਕਰਾ।

ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕ੍ਰਿਪਿਆ ॥

ਸਕਲ ਧਰਮੀਯ ਕਰਮਭੇਦੇਰ ਮਥੇ ਸਰਬੋਤਮ ਕਾਯ ਹਲ ਯੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਸੰਸਯੇ ਏਕਤ੍ਰ ਹਯੇ ਕੁਬੁਧਿਰ ਮਯਲਾਕੇ ਧੁਯੇ ਫੇਲਾ।

ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ ॥

ਸਕਲ ਪ੍ਰਚੇਸ਼ਟੇਰ ਮਥੇ ਸਰਬੋਤਮ ਪ੍ਰਚੇਸ਼ਟਾ ਏਐਂ ਹਲ ਯੇ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ ॥

ਸਰਬਦਾ ਮਨੇ ਹਰਿਰ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥

ਸਕਲ ਬਾਣੀਰ ਮਥੇ ਅਮ੍ਰੁਤ ਬਾਣੀ ਹਲ ਯੇ

ਹਰਿ ਕੇ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ ॥

ঈশ্বর মহাত্ম্য শোনো এবং এটাকে জিভের দ্বারা উচ্চারণ করো।

ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਉਹੁ ਉਤਮ ਥਾਨੁ ॥

হে নানক! সকল স্থানের মধ্যে সেই স্থানই শ্রেষ্ঠ,

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੮॥੩॥

যেখানে ঈশ্বরের নাম অবস্থান করে। ৮। ৩।

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੁ ਏਆਨਿਆ ਸੇ ਪੁਰੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

হে গুণহীন ও মূর্খ প্রাণী! সর্বদা সেই ঈশ্বরকে স্মরণ করো।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

হে নানক! যিনি তোমাকে সৃষ্টি করেছেন, তাঁকে নিজের হৃদয়ে প্রতিস্থাপন করো, একমাত্র ঈশ্বরই তোমার সঙ্গে থাকবে। ১।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

অষ্টপদী

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ ॥

হে নশ্বর প্রাণী! সর্বব্যাপী রামের গুণাবলী স্মরণ করো।

ਕਵਨ ਮੂਲੁ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ ॥

তোমার কী মূল্য এবং তুমি কীভাবে দেখা দাও।

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਰਾਗਿ ॥

যিনি তোমাকে সৃষ্টি করেছেন, সাজিয়েছেন এবং সুসজ্জিত করেছেন,

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥

যিনি তোমাকে গর্ভের আগুনের মধ্যে রক্ষা করেছেন,

ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ ॥

যিনি তোমাকে শৈশবে পান করার জন্যে দুধ দিয়েছেন,

ਭਰਿ ਨੈਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੁਧ ॥

যিনি তোমাকে যৌবনে খাদ্য, সুখ এবং সুবুদ্ধি দিয়েছিলেন

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਉਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ ॥

এবং তোমার বৃদ্ধাবস্থায় যিনি আত্মীয়-পরিজন এবং বন্ধুস্বরূপ।

ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥

বসে থাকো মুখ খাদ্য তুলে দেওয়ার জন্যে - তোমার সেবার জন্যে দেওয়া হয়েছে।

ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੁ ਨ ਬੁਝੈ ॥

সে নির্গুণ মানুষের দ্বারা কৃত উপকারের কোনো কদর করে না।

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥੧॥

নানক বলেছেন হে ভগবান! যদি তুমি ওকে ক্ষমা করে দাও তবেই সে মুক্তি লাভ করবে ॥ ১ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਉਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਾਇ ॥

(হে জীব!) যার কৃপায় তুমি পৃথিবীতে সুখে বাস করো

ਸੁਤ ਬ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਾਇ ॥

আর নিজের পুত্র, ভ্রাতা, বন্ধু এবং পত্নীর সঙ্গে হাসি খেলায় থাকো,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ॥

যার কৃপায় তুমি শীতল জল পান করো

ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਨੁ ਅਮੁਲਾ ॥

আর তোমার সন্তুষ্টকরণে সুখপ্রদায়ী বায়ু এবং অমূল্য অগ্নি মিলিত হয়েছে,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਾਇ ਸਭਿ ਰਸਾ ॥

যার কৃপায় তুমি সকল রস উপভোগ করো

ਸਰਾਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾধਿ ਬਸਾ ॥

আর সকল অমূল্য পদার্থ যোগুলির মধ্যে তুমি বাস করো,

ਦੀਨੈ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇੜੁ ਹਸਨਾ ॥

যে তোমাকে হাত, পা, কান, চোখ ও জিহ্বা দিয়েছেন,

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅহਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥

(হে জীব!) তুমি সেই ভগবানকে ভুলে অন্য দ্বিতীয়জনের সঙ্গে প্রেম করছ।

ਐਸੇ ਦੈਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਏ ॥

এমন দোষ জ্ঞানহীন অজ্ঞের সঙ্গে আটকে পড়েছে।

ਨਾਨਕ ਕਾਠਿ ਲੇਹੁ ਪੂਭੁ ਆਏ ॥੨॥

নানক বলেছেন হে প্রভু! একে তুমি নিজেই রক্ষা করো। ॥ ২ ॥

ਅਦਿ ਅੰਤਿ ਨੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

যে পরমাত্মা শুরু থেকে শেষ পর্যন্ত (জন্ম থেকে মৃত্যু পর্যন্ত) সবার রক্ষক,

ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਮੁੱਖ ਪੁਰੁਖ ਭਾਲੋਵਾਸਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਘਾਵੈ ॥

ਧਾਰ ਸੇਵਾਯ ਉਨਿ ਨਯਾਟਿ ਭਾਙਾਰ ਪਾਯ,

ਤਾ ਸਿਉ ਮੁੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ ॥

ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਾਗੇ ਨਿਯੇਰ ਹਿਦਯੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਪਨ ਕਰੇ ਨਾ।

ਜੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਮੁਰੇ ॥

ਯੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਵਦਾਇ ਪ੍ਰਤਿਯਕੁ ਹਯ,

ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ ॥

ਅਭੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਾਗੇ ਵਹੁਦੁਰੇਰ ਮਨੇ ਕਰੇ।

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਘਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥

ਯੇ ਸੇਵਾ-ਭਕਤਿ ਦੁਆ ਪ੍ਰਭੁਰੁ ਦਰਵਾਰੇ ਸ਼ੋਭਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ,

ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਮੁੱਖ ਭੁ ਅਭੁ ਪੁਰੁਖੁ ਸੇਇ ਈਸ਼ੁਰੁਕੇ ਭੁਲੇ ਯਾਯ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੁਲਨਹਾਰੁ ॥

ਨਸ਼ੁਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਰਵਦਾ ਭੁਲ ਕਰਤੇ ਠਾਕੇ।

ਨਾਨਕੁ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

ਯੇ ਨਾਨਕ! ਏਕਮਾਤ੍ਰੇ ਸ਼ਾਸੁਤੇ ਈਸ਼ੁਰੁਇ ਰਝਕ। । ੩।।

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਤੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥

ਨਾਮ- ਰਝਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਮਾਨੁਖ ਮੁਦੁਰੁ ਮਤਨ ਮੋਹੇਰ ਸਝਤੇ ਖੁਸ਼ਿ ਠਾਕੇ।

ਸਾਚੁ ਛੇਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥

ਸੇ ਸਤਯਕੇ ਪਰਿਤਯਾਗ ਕ'ਰੇ ਮਿਠਯਾਰੁ ਸਝੇ ਆਨੰਦਿਤ ਹਯ।

ਜੇ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਯੇ ਯੁਗਤੇਰ ਵਸੁਤੇਰਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰਤੇ ਹੁਬੇ ਵਲੇ ਯਾਨੇ, ਭੁਗੁਲੋਕੇ ਸੇ ਸੁਬਸਮਯ ਅਟਲ ਮਨੇ ਕਰੇ।

ਜੇ ਠੇਹਨੁ ਸੇ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਹੁਬੇ, ਸੇਭੁਲਿਕੇ ਸੇ ਦੂਰੇਰ ਵਲੇ ਮਨੇ ਕਰੇ।।

ਛੇਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸੁਮੁ ਕਰੈ ॥

ਯਾਦੇਰਕੇ ਤਾਕੇ ਛੇਡੇ ਯੇਤੇ ਹੁਬੇ, ਤਾਦੇਰ ਯੁਨੇਯੇ ਸੇ ਕਠੁ ਕਰੇ।

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਸੇ ਐ ਸਾਹਾਯਕਾਰੀ (ਪ੍ਰਭੂ)-ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰੇ, ਯੇ ਸਰਬਦਾ ਤਾਰ ਸਜੇ ਥਾਕੇ।

ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ਗਾਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਠੋਇ ॥

ਸੇ ਚੰਦਨ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਧੁਏ ਫੇਲੇ। ਗਾਧਾਰ ਕੇਵਲ ਭਸ਼ਮ (ਛਾਇ) ਸਜੇਐ ਪ੍ਰੇਮ ਹਯ।

ਅੰਧ ਰੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ੇਰਾ ਏਕ ਭਯਾਨਕ ਅਨਕਾਰ ਕ੍ਰੁਪੇਰ ਮਥੇ ਪਡੇ ਆਛੇ।

ਨਾਨਕ ਕਾਇ ਲੇਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਦਇਆਲ ॥੪॥

ਨਾਨਕੇਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੇ ਦਯਾਮਯ ਪ੍ਰਭੂ ! ਤੁਮਿ ਏਦੇਰਕੇ ਅਨਕਾਰ ਕ੍ਰੁਪ ਥੇਕੇ ਵਾਇਰੇ ਵੇਰ ਕਰੇ ਆਨੋ॥ ੪॥

ਵਰਤੂਤਿ ਪਸੁ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥

ਪ੍ਰਜਾਤਿ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ, ਕਿੰਨੁ ਕਾਜ ਪਸ਼ੁਦੇਰ ਮਤਨ ਕਰੇ।

ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਲੋਕੇਦੇਰ ਜਨੇ ਆਡਸ਼ਰ ਕਰੇ ਚਲੇਛੇ।

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ ॥

ਵਾਇਰੇ (ਸ਼ਰੀਰੇ) ਸੇ ਧਮੀਯ ਛਦ੍ਰਵੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰੇਛੇ, ਕਿੰਨੁ ਤਾਰ ਮਨੇ ਮਾਯਾਰ ਮਲਿਨਤਾ ਰਯੇਛੇ।

ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਯਤਐ ਸੇ ਮਨੇ ਕਰੁਕ ਲੁਕਾਵੇ ਕਿੰਨੁ ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਆਸਲ ਰੁਪਕੇ ਲੁਕਿਯੇ ਰਾਖਤੇ ਪਾਰਵੇਨਾ।

ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ ॥

ਸੇ ਭਯਾਨ, ਧਯਾਨ ਓ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਰ ਭਾਨ ਕਰੇ।

ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ ॥

ਕਿੰਨੁ ਕੁਕੁਰੇਰ ਮਤਨ ਲੋਭ ਤਾਰ ਮਨਕੇ ਜੁਲਾਤਨ ਕਰੇਛੇ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ ॥

ਤਾਰ ਸ਼ਰੀਰੇ ਤੁਸ਼ਕਾਰ ਆਗੁਨ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਏਵੰ ਵਾਇਰੇਰ ਸ਼ਰੀਰੇ ਵੈਰਾਗੇਯਰ ਛਾਇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ।

ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ ॥

ਨਿਜੇਰ ਗਲਾਯ ਪਾਥਰੇਰ ਮਤਨ ਵਾਸਨਾਕੇ ਸਜੇ ਨਿਯੇ ਅਤਯੁਕਤ ਗਠੀਰ ਸਾਗਰਕੇ ਸੇ ਕੀਭਾਵੇ ਪਾਰ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ?

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪਿ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਰ ਅੰਤਰੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸ਼ਯੰ ਵਾਸ ਕਰੇਨ,

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ ॥੫॥

ਏਮਨ ਵਯਕ੍ਤਿ ਖੁਬ ਸਹਜੇਐ ਪ੍ਰਭੂਰ ਮਥੇ ਵਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ। । ੫॥

ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਕੇਵਲ ਸੁਨੇਏ ਏਕਯਨ ਅਨੁ ਪੁਰੁਖ ਕੀਭਾਵੇ ਪਥ ਖੁੰਝੇ ਪਾਵੇ?

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ ॥

ੳਰ ਹਾਤ ਧਰੇ ਨਾੳ (ਕਾਰਣ ਸੇ) ਸੇਖ ਪਰਯੁਕਤ ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਸੰਪੰਨ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੁਝੈ ਡੇਰਾ ॥

ਏਕਯਨ ਬਧਿਰ ਮਾਨੁਖ ਕਥਾ ਕੀਭਾਵੇ ਬੁਝਤੇ ਪਾਰਵੇ?

ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਡੇਰਾ ॥

ਯਖਨ ਆਮਰਾ ਰਾਤ ਬਲਿ ਤਖਨ ਸੇ ਦਿਨ ਬੋਝੇ।

ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗਾ ॥

ਏਕਯਨ ਬੋਬਾ ਪੁਰੁਖ ਕੀਭਾਵੇ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਇਤੇ ਪਾਰੇ?

ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗਾ ॥

ਯਦਿ ਸੇ ਚੇਸ਼ਟਾੳ ਕਰੇ ਤਬੁੳ ਤਾਰ ਸੁਰ ਭੇਸ਼ੇ ਯਾਯ।

ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ ॥

ਏਕਯਨ ਖੋਂਡਾ ਬਯਕਤਿ ਕੀਭਾਵੇ ਪਾਹਾਡੇ ਘੁਰੇ ਬੇਡਾਤੇ ਪਾਰੇ?

ਨਹੀ ਹੋਤ ਊਹਾ ਊਸੁ ਗਵਨ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਯਾੳਯਾ ਤਾਰ ਪਛੇ ਸੰਬੁਬ ਨਯ।

ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਹੇ ਕਰੁਣਾਮਯ! ਹੇ ਬਿਸੁਕਰੁਤਾ! (ਏਹੈ) ਦਰਿਦੁਰ ਤੋਮਾਰ ਕਾਛੇ ਪ੍ਰਾਰਠਨਾ ਕਰੇ ਯੇ,

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ ॥੬॥

ਤੋਮਾਰ ਕੁਪਾਤੇਏ ਪ੍ਰਾਣੀ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹਤੇ ਪਾਰਵੇ।। ੳ।।

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ ॥

ਯੇ ਪਰਮਾਤੁਆ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਸਹਚਰ ਏਬੰਗ ਸਾਹਾਯਕਾਰੀ, ਤਾਰਾ ਤਾਕੇ ਨਿਯੇਰ ਮਨੇ ਸੁਮਰਣ ਕਰੇਨਾ।

ਨੈ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਘੀਤਿ ॥

ਅਧਿਕਿਨੁ ਸੇ ਤਾਕੇ ਭਾਲੋਬਾਸੇ, ਯੇ ਲ਼ਰ ਸਕੁਰ।

ਬਲੁਆ ਕੇ ਗਿਰੁ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ॥

ਸੇ ਬਾਲਿਰ (ਬਾਲੁ) ਬਾਡਿਤੇ ਥਾਕੇ।

ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ ॥

ਸੇ ਆਨੰਦੇਰ ਖੇਲਾ ਏਬੰਗ ਸੰਪੰਦੇਰ ਸ਼ੋਰਯ (ਸੁਖ) ਊਪਭੋਗ ਕਰੇ।

ਦਿਲੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥

ਸੇ এই প্রদর্শনীর আস্থার উপর मानसिकভাবে अविचल।

ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੁੜੇ ਚੀਤਿ ॥

किन्तु मूर्ख प्राणी निजेर मने कখনओ समय(मृत्यु)-के स्मरण करे ना।

ਬੈਰ ਬਿਰਠੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ॥

मन्द, विरोधिता, लालसा, राग এবং मोह,

ਬੁਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ ਧ੍ਰੋਹ ॥

मिथ्या, पाप, महालोभ এবং छल-चातुरीर

ਇਆਹੁ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੈ ਕਈ ਜਨਮ ॥

কৌশলের মাধ্যমে মানুষ বহু জন্ম পার করেছে।

ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਕਰਿ ਕਰਮ ॥੧॥

নানকের প্রার্থনা এই যে হে প্রভু! তুমি নিজে কৃপা করে ভবসাগর থেকে জীবকে রক্ষা করো।।

੧।।

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

(হে ভগবান!) তুমিই আমাদের ঠাকুর এবং আমরা তোমার কাছেই প্রার্থনা করি।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

এই আত্মা ও শরীর সব তোমারই মূলধন।

ਤੁਮ ਮਾਤੁ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥

তুমিই আমাদের মাতা-পিতা এবং আমরা তোমার সন্তানসম।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥

তোমার কৃপাতে অনেক সুখ রয়েছে।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥

হে ঈশ্বর ! তোমার শেষ কেউই জানে না।

ਉਚੈ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤੁ ॥

তুমি সর্বোপরি পরমেশ্বর।

ਸਰਾਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੁਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥

সমগ্র পৃথিবী তোমার সূত্র (সুতোয়)-তে গাঁথা রয়েছে।

ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

তোমার থেকে যা কিছু (সৃষ্টি) উদ্ভূত হয়েছে, সেগুলি সবই তোমার অনুগত।

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥

নিজের গতি এবং মহিমাকে শুধুমাত্র তুমিই জানো।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੮॥੪॥

হে নানক! তোমার দাস সর্বদাই উৎসর্গ করেছে তোমার কাছে। ৮। ৪।।

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਡਿ ਕੈ ਲਾਰਾਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ ॥

প্রদানকারী ভগবানকে ছেড়ে জীব অন্য পছন্দের দিকে আকৃষ্ট হয়, (কিন্তু)

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥੧॥

হে নানক! এমন প্রাণী কখনও সফল হয় না, কারণ প্রভুর নাম ছাড়া মান-সম্মান থাকেনা।।
১।।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

অষ্টপদী

ਦਸ ਬਸਤੁ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

মানুষ (ঈশ্বরের কাছ থেকে) দশটি বস্তু নিয়ে পিছনে সেগুলির যত্ন নেয়।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੈਟਿ ਗਵਾਵੈ ॥

(কিন্তু) একটি বস্তুর ক্ষেত্রেই সে নিজের বিশ্বাসকে হারিয়ে ফেলে।

ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ ॥

প্রভু যদি একটি বস্তুও না দেন এবং দশটিই কেড়ে নেন

ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੈਇ ॥

তাহলে বলো এই মূর্খ কি করতে পারে?

ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥

যে ঠাকুরের সামনে কোন জবরদস্তি চলে না,

ਤਾ ਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮসਕਾਰਾ ॥

তার সামনে সর্বদা প্রণাম করা উচিত।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

যার হৃদয়ে প্রভুর নাম মধুর মনে হয়,

ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਾਹੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥

সমস্ত সুখ তার মনে অবস্থান করে।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥

हे नानक! ये पुरुषके दिये परमेश्वर निजेर आदेश पालन कराय,

ਸਰਬ ਬੈਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

से दुनियार सकल वस्तुके पेये गेछे॥ १॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥

महाजन प्रभु जीवके (पदार्थेर) असंख्य पूंजि प्रदान করেন।

ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ ॥

प्राणी एगुलोकके आनन्द एवं उल्लासेर सङ्गै खाওয়া-दाওয়া एवं व्यवहार करे।

ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥

महाजन प्रभु निजेर उतुराधिकारेर थेके किछु फिरिये नैन,

ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ ॥

ताहले मूर्ख व्यक्ति निजेर मने राग करे।

ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੈਵੈ ॥

এইভাবে সে নিজেਰ বিশ্বাস নিজেই হারিয়ে ফেলে।

ਬਹੁਰਿ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸੁਆਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥

प्रभु द्वितीयवार ताके विश्वास करेना।

ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਰੀ ਰਾਖੈ ॥

যার জিনিস, তার সামনে (নিজেই খুশি হয়ে) রেখে দেওয়া দরকার

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਖੈ ॥

এবং প্রভুর আদেশ তার জন্যে আনন্দের সঙ্গে গ্রহণীয়।

ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥

প্রভু তাকে আগের চেয়েও চারগুণ বেশি আশীর্বাদ করেন।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥

हे नानक! ईश्वर सर्वदा करुणामय॥ २॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੋਤ ॥ ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥

मायार आसक्ति विभिन्न रकमेर हय, किन्तु सबगुलौई शेष पर्यन्त ध्वंसकारी जेने रेखो।

ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥

मानुष बृक्षेर छायाेर सङ्गै प्रेम करे। (किन्तु)

ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਓਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

যখন সে ক্ষয় হয় তখন সে নিজের মনে অনুতপ্ত হয়।

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥

দৃশ্যমান পৃথিবী ক্ষণস্থায়ী হয়,

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥

এই পৃথিবীতে অজ্ঞ ব্যক্তি নিজের নিয়ে বসে থাকে।

ਬਟਾਉ ਸਿਉ ਜੇ ਲਾਵੈ ਨੇਹ ॥

যারাই পুরুষ যাত্রীর সঙ্গে প্রেম করেন,

ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ ॥

পরিণামে তার হাতে কিছুই আসেনা।

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥

হে আমার মন! ঈশ্বর নামের প্রেম সুখকর।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥੩॥

হে নানক! প্রভু ওদেরকে নিজের সঙ্গেই রাখেন, যাদের প্রতি তিনি দয়া করেন। । ৩।।

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥

এই দেহ, ধন-সম্পদ এবং পরিবার সবই মিথ্যা।

ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ॥

অহংকার, মমতা এবং মায়াও মিথ্যা।

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜੁ ਜੇਬਨ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥

রাজ্য, যৌবন, সম্পদ এবং সম্পত্তি সবকিছুই মিথ্যা।

ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਕਰਾਲੁ ॥

কামনা এবং অনিয়ন্ত্রিত ক্রোধ সবই নশ্বর।

ਮਿਥਿਆ ਰਥੁ ਹਸਤੀ ਅਸੂ ਬਸਤ੍ਰੁ ॥

সুন্দর রথ, হাতি, ঘোড়া এবং সুন্দর পোশাক এই সবকিছু নশ্বর (মিথ্যা)।

ਮਿਥਿਆ ਰੰਗੁ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥

ধন-সম্পত্তি সংগ্রহ করার প্রতি যে ভালোবাসা, যাকে দেখে মানুষ হাসে, সেগুলিও মিথ্যা।

ਮਿਥਿਆ ਧੂਹੁ ਮੇਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ছল -চাতুরী, জাগতিক আসক্তি এবং অহংকারবোধও ক্ষণস্থায়ী।

मिषिआ आपस टुपि कवत गुमानु ॥

निजेके निजे गर्ब करी मिथ्या।

असधिवु ब्रगति साय की सरन ॥

ईश्वर के प्रति भक्ति एवं साधु के आश्रय स्वीकृत है।

नानक नपि नपि नीहै हरि के सरन ॥४॥

हे नानक! भगवान के चरण बन्दना करेई जीव प्रकृत जीवनयापन करते पारे।। ४।।

मिषिआ सूदन पर निंदा सुनहि ॥

मानुष के सेईसब कान अशुद्ध यारा पर के निन्दा शोने।

मिषिआ वसत पर दरघ कहु विरहि ॥

सेई हातु अशुद्ध ये पर के सम्पत्ति चुरी करे।

मिषिआ नेत्रु पेधत पर त्रिअ वृपाद ॥

सेई चोख अशुद्ध, यारा अन्य नारी के सौन्दर्य रूपके देखे।

मिषिआ वसना भेजन अन सूद ॥

सेई जिह्वा अशुद्ध, ये खाद्य ओ अन्यान्य स्वाद भोग करे।

मिषिआ सरन पर घिकार कहु पाहहि ॥

सेई चरण अशुद्ध, ये अन्य के मन्द करार के जने दौड़ाये।

मिषिआ मन पर लैब लुभाहहि

सेई मन अशुद्ध, ये अन्य के सम्पत्ति के लोभ करे।

मिषिआ उन नही परउपकारा ॥

सेई शरीर अशुद्ध, ये परोपकार करेना।

मिषिआ घासु लैत घिकारा ॥

सेई नाक अशुद्ध, ये विषय-व्याधि के गन्ध शुकछे।

घिठु घुष्टे मिषिआ सब भुटे ॥

ऐकरूप उपलब्धि छाड़ा प्रति अहं ई नश्वर।

सदल देव नानक हरि हरि नाम लहे ॥५॥

हे नानक! सेई शरीर सार्थक, ये हरि-परमेश्वर के नाम जप करे।। ५।।

घिठु घी साकत की आरना ॥

एकजन शक्तिशाली मानुष के जीवन व्यर्थ।

ਸਾਭ ਬਿਨਾ ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੁਝਾ ॥

ਸত্য ਬਿਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਝ ਸਕੇ?

ਬਿਰਥਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ ॥

ਨਾਮ ਛਾਡਾ ਮੁੱਖ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੇਹ ਅਥਹੀਨ। (ਕਾਰਣ)

ਮੁਖਿ ਆਵਤ ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗਯ ॥

ਤਾਰ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਦੁਰਗਯ ਆਸੇ।

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਥਾ ਬਿਹਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਰਾਧਨਾ ਛਾਡਾ ਦਿਨ ਓ ਰਾਤ ਬੁਠਾ ਕੇਟੇ ਯਾਏ,

ਮੇਘ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ ॥

ਯੇਮਨ ਬ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਛਾਡਾ ਫਸਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋਏ ਯਾਏ।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਭਜਨ ਛਾਡਾ ਸਮੁੱਚੇ ਕਾਮ ਬੁਠਾ ਹੋਏ ਯਾਏ,

ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾਠ ਯਾਮ ॥

ਯੇਮਨ ਕ੍ਰਪਣ ਪੁਰੁਸ਼ ਦੀ ਸੰਪਤਿ ਅਥਹੀਨ।

ਯੰਨਿ ਯੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਸੇਏ ਬਿਯਕ੍ਤਿ ਅਤਿਅੰਤ ਸੌਭਾਗਯਾਨ, ਯਾਰ ਅੰਤਰੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਨਾਮ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਿ ਤਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਉਤਸਰਗ ਕਰਿ।। ੬।।

ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਮੁੱਖੇ ਏਕ ਬਲੇ ਏਵੰ ਸੰਪੂਰਣ ਭਿੰਨਏ ਕਿਛੁ ਕਰੇ।

ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖੁ ਰੀਝ ਲਾਵਤ ॥

ਤਾਰ ਅੰਤਰੇ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿ) ਭਾਲਵਾਸਾ ਥਾਕੇ ਨਾ, ਕਿੰਨੁ ਮੁੱਖੇ ਅਨਰਥਕ ਕਥਾ ਬਲੇ।

ਜਾਨਨਹਾਰ ਪੁਰੁ ਪਰਬੀਨ ॥

ਸਬਕਿਛੁ ਜੇਨੇ ਯਾਓਯਾ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤਿਅੰਤ ਚਤੁਰ,

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੁ ਭੀਨ ॥

(ਤਿਨਿ ਕਖਨਏ) ਕਾਰੋਰ ਬਾਹਿਰਕ ਬੇਸ਼ਭੁਯਾਏ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਨਾ।

ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥

ਯੇ ਅਨਯਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਯ ਕਿੰਨੁ ਨਿਯੇ ਸੇਘੁਲਿ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰੇ ਨਾ,

ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਸੇ (ਜਗਤੇ) ਆਸਾ-ਯਾਓਯਾ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ ਏਵੰ ਜਨਮਾਤੇ-ਮਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਯੇ ਪੁਰੁਸ਼ੇਰ ਅੰਤਰੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵਾਸ ਕਰੇ,

ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਤਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ੇ ਸਮਗ੍ਰ ਜਗੰ (ਪਾਪ ਥੇਕੇ) ਰੱਖਾ ਪਾਯ।

ਜੈ ਤੁਮ ਭਾਨੈ ਤਿਨ ਪੁਰੁ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਯਾਕੇ ਤੁਮਿ ਪਛੰਦ ਕਰੋ, ਸੇਏ ਬਯਕ੍ਤਿਏ ਕੇਵਲ ਤੋਮਾਕੇ ਚਿਨਤੇ ਪਾਰੇ।

ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਿ ਏਮਨ ਭਕ੍ਤੇਰ ਚਰੰ ਸਪ੍ਰਸ਼ ਕਰਿ॥ ੭॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਆਮਿ ਸੇਏ ਪਰਮਬ੍ਰਹਮੇਰ ਸਾਮਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਿ, ਯਿਨਿ ਸਬਕਿਛੁ ਜਾਨੇਨ।

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏ ਨਿਯੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਜੀਵਕੇ ਸਮ੍ਮਾਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ।

ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਈਸ਼ਵਰ ਨਿਯੇਏ (ਜੀਵੇਰ ਕਾਯ ਅਨੁਯਾਏ) ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਨ।

ਕਿਸੈ ਚੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ ॥

ਕਾਉਕੇ ਤਿਨਿ ਬੁਝਿਯੇ ਦੇਨ ਯੇ ਈਸ਼ਵਰ ਆਮਾਦੇਰ ਨਿਕਟੇਏ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰੇ, ਆਵਾਰ ਕਾਰੋਰ ਮਨੇ ਹਯ ਯੇ ਈਸ਼ਵਰ ਅਨੇਕ ਦੂਰੇ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰੇ।

ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਈਸ਼ਵਰ ਸਮਸ਼ਤ ਪ੍ਰਚੇਸ਼ਟਾ ਏਵੰ ਚਤੁਰਤਾਰ ਉਧੇਰ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰੇ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ ॥

(ਕਾਰੰ) ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਨਵੇਰ ਮਨੇਰ ਅਵਸਥਾ ਭਾਲੋ ਕਰੇਏ ਬੋਝੇ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

ਤਿਨਿ ਤਾਕੇ ਨਿਯੇਰ ਸਞੇ ਸਮ੍ਮਿਲਿਤ ਕਰੇਨ, ਯਾਕੇ ਓਨਾਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਸਮਸ਼ਤ ਜਾਯਗਾਯ ਓ ਵਹੁਦੂਰੇਓ ਸਰਵੰ ਵਿਦਯਮਾਨ ਹਛੇਨ।

ਸੈ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਈਸ਼ਵਰ ਯਾਕੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੇਨ, ਸੇਏ ਓਨਾਰ ਦਾਸ ਹਤੇ ਪਾਰੇ।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ॥੮॥੫॥

हे नानक! ऋणे ऋणे हरि नाम जप करते থাকो।। ८।। ५।।

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक

ਕਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

हे ईश्वर ! আমার কাম, ক্রোধ, লোভ, আসক্তি ও অহংকার দূর হয়ে যাক।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥

আমি তোমার আশ্রয়ে এসেছি। হে গুরুদেব! দয়া করে আমার প্রতি কৃপা করুন।। ১।।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

অষ্টপদী

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ ॥

(হে আত্মা!) যার কৃপায় তুমি ছত্রিশ প্রকারের সুস্বাদু আহার গ্রহণ করো,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

নিজের মনে সেই প্রভুকে স্মরণ করো।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਰੀਯਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥

যার কৃপায় তুমি তোমার শরীরে সুগন্ধিগুলো লাগাও,

ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ওনার পূজা করলেই, তুমি পরমগতি প্রাপ্ত করবে।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ॥

যার কৃপায় তুমি রাজপ্রাসাদে সুখে থাকো,

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ॥

নিজের মনে সর্বদা তাঁর ধ্যান করো।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥

যার কৃপায় তুমি তোমার গৃহে সুখে জীবনযাপন করো,

ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ॥

নিজের জিভের দ্বারা আটপ্রহর সেই প্রভুর আরাধনা করো।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥

हे नानक! यार कृपाय रङ्गिण दृश्यावली, सुसवादु खाबार एवं वस्तु प्राप्त हय,

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੇਗ ॥੧॥

একজনের সেই স্বর্ণীয় যোগ্য ঈশ্বরের সর্বদা ধ্যান করা উচিত ॥ ১ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਠਾਵਹਿ ॥

যার কৃপায় তুমি রেশমী বস্ত্র পরিধান করো,

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ওনাকে ভুলে কেন অন্য কিছুতে মেতে উঠেছ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੇਈਨੈ ॥

যার কৃপায় তুমি সুখে বিছানায় নিদ্রামগ্ন।

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਨੈ ॥

হে আমার মন! সেই প্রভুর আট প্রহর কীর্তিগান করতে হবে।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੇਉ ਮਾਨੈ ॥

যার কৃপায় সবাই তোমাকে সম্মান প্রদান করে,

ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ ॥

সর্বদা নিজ মুখ এবং জিহ্বা দিয়ে ওনার খ্যাতি ব্যাখ্যা করো।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥

যার কৃপায় তোমার ধর্ম অক্ষত রয়েছে,

ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

হে আমার মন! তুমি সর্বদা সেই পরমব্রহ্মের ধ্যান করো।

ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਠੁ ਪਾਵਹਿ ॥

শ্রদ্ধেয় ভগবানের আরাধনা করলে তুমি তাঁর দরবারে শোভা প্রাপ্ত করবে।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ॥੨॥

হে নানক! এইভাবে তুমি সম্মানের সঙ্গে নিজের বাড়িতে (পরকাল) যাবে। ২ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗਾ ਕੰਚਨ ਦੇਵੀ ॥

হে মন! যার কৃপায় তুমি সোনার মতো সুন্দর দেহ পেয়েছ,

ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥

সেই প্রিয়তম রামের সঙ্গে সম্মিলিত হয়েছে।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ॥

যার কৃপায় তোমার আবরণ রয়েছে,

ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ॥

ਸੇই ਪ੍ਰভੂ-ਭਗਵਾਨੇਰ ਸੁਖ ਕਰਲੇ ਤੂਮਿ ਸੁਖ ਲਾਭ ਕਰਵੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰੁ ਛਾਕੇ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਸਮਸੁਤ ਪਾਪ ਨੁਕਿਯੇ ਯਾਯ।

ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਕੈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਸੇই ਪ੍ਰਭੂ-ਭਗਵਾਨੇਰ ਆਸ਼੍ਰਯ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਕੈ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਸਮਕਸ਼ ਕੇਉ ਹਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ,

ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਉ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਮਨ! ਨਿਃਸ਼ਾਸੇ-ਪ੍ਰਸ਼ਾਸੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦੁਲਭੁ ਦੇਹ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂਮਿ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪੇਯੇਛੁ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇই ਦੇਵਤਾਰ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰੋ ॥ ੩॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਨੈ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਅਲੰਕਾਰ ਪਰਿਧਾਨ ਕਰੋ,

ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਨੈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਸੇই ਦੇਵਤਾਕੇ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰਤੇ ਗਿਯੇ ਅਲਸਤਾ ਕੇਨ ਕਰੋ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸੁ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂਮਿ ਘੋਡਾ ਓ ਹਾਤਿਤੇ ਚੜੇ ਬੇਡਾਓ,

ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਸੇই ਭਗਵਾਨਕੇ ਕਖਨੋ ਭੁਲੇ ਯੇਓ ਨਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਰਾ ਮਿਲਖੁ ਯਨਾ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਬਾਗਾਨ, ਜਮਿ ਓ ਸੰਪਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯੇਛੁ,

ਰਾਖੁ ਪਰੈਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥

ਸੇই ਭਗਵਾਨਕੇ ਨਿਯੇਰ ਅਨੁਰੇ ਧਰੇ ਰਾਖੋ।

ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਯੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਤੋਮਾਕੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੁਨ,

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ॥

ਉਠਤੇ-ਬਸਤੇ ਸਬਸਮਯ ਸੇਏ ਪ੍ਰਭੂਰ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹਬੇ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੈ ਏਕ ਅਲਖੈ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਏ ਅਦਿਤੀਯ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਯ ਪ੍ਰਭੂਰ ਕਥਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ।

ਈਹਾ ਊਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥

ਤਿਨਿ ਤੋਮਾਕੇ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕ ਉਭਯ ਸੁਖਾਨੇਏ ਰਖਾ ਕਰਬੇਨ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਤੂਮਿ ਮਹਾਨ ਦਾਨ-ਪੁੰਨ ਕਰੋ,

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥

ਹੇ ਮਨ! ਆਟਿ ਪ੍ਰਹਰ ਓਨਾਰਏ ਧਿਆਨ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਸਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਤੂਮਿ ਧਰਮੀਯ ਸੰਸਕਾਰ ਓ ਪਾਰਥਿਵ ਕਰਮ ਕਰੋ,

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥

ਨਿਯੇਰ ਸੁਖ-ਪ੍ਰਸੁਖਾਸੇਓ ਸੇਏ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਤੇ ਹਬੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਰਏਛੇ,

ਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੁਪੁ ॥

ਸਰਵਦਾ ਸੇਏ ਅਨੁਪਮ ਪ੍ਰਭੂਰ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਤੂਮਿ ਸ਼੍ਰੇਠ (ਮਾਨਵ) ਜਾਤਿ ਪੇਏਛ।

ਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥

ਸਰਵਦਾ ਸੇਏ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਧਿਆਨ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਮਰਯਾਦਾ ਅਸੁਖੁ ਰਏਛੇ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਓਨਾਕੇ ਮਹਿਮਾਘਿਤ ਕਰੋ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾਯ ਤੂਮਿ ਕਾਨੇਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖੇਖਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂੰਮਿ ਐਹਿ ਅਪ੍ਰਵਿੰ ਬਿਸ਼੍ਵਯਕੇ ਦੇਖਤੇ ਪਾਉ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂੰਮਿ ਨਿਜੇਰ ਡਿਭ ਦਿਯੇ ਮਿਠਿ ਕਥਾ ਬਲੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂੰਮਿ ਸਹਜਭਾਵੇ ਸੁਖੇ ਰਯੇਛ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਹਾਤ ਪਰਿਚਾਲਿਤ ਹਯ ਏਵੰ ਕਾਯ ਕਰੇ ਚਲੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਸਕਲ ਕਰਮ ਸਫਲ ਹਯ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂੰਮਿ ਪਰਮਗਤਿ ਲਾਭ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂੰਮਿ ਸਹਜ ਸੁਖੇ ਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਵੇ,

ਐਸਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਾਉ ॥

ਏਮਨ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਛੇਡੇ ਤੂੰਮਿ ਕੇਨ ਅਨਯ ਕੋਨੋ ਦਿਕੇ ਰਯੇਛ?

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਾਉ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਨਿਜੇਰ ਮਨਕੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਯਾਗ੍ਰਠ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੂੰਮਿ ਵਿਸ਼ੇ ਯਨਪ੍ਰਿਯ ਹਯੇਛ,

ਤਿਸੁ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ॥

ਸੇਏ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਨਿਜੇਰ ਮਨ ਥੇਕੇ ਕਖਨੋ ਭੂਲੇ ਯੇਠ ਨਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਿਤ ਹਯੇਛੇ,

ਠੇ ਮਨ ਮੂਰ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਅਭਯ ਮਨ! ਤੂੰਮਿ ਠੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਯਾਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਤੋਮਾਰ ਸਮਸਤ ਕਾਯ ਸੰਪੰਨ ਹਯੇਛੇ,

ਤਿਸਰਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ ਹਨੁਰੇ ॥

নিজের মনে সর্বদা ওনাকে কাছের জেনো।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਨੁ ॥

যার কৃপায় তুমি সত্য প্রাপ্ত করবে,

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਨੁ ॥

হে আমার মন! তুমি তাকে ভালোবাসো।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਾਤਿ ਹੋਇ ॥

যার কৃপায় সবার উপায় হয়ে যায়,

ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ ॥੧॥

হে নানক! সর্বদা সেই প্রভুর নামের একটি রস জপ করা উচিত। । ৭ ।।

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੈ ਨਾਉ ॥

সেই পুরুষই ভগবানের নাম জপ করে, যাকে দিয়ে তিনি নিজেই জপ করাতে চান।

ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

শুধুমাত্র সেই ঈশ্বরের কীর্তিগান করে, যাকে দিয়ে তিনি নিজেই গুণগান করাতে চান।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਸਾਸੁ ॥

প্রভুর কৃপাতে ব্যস্ত হয়।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥

প্রভুর কৃপাতেই হৃদয়-পদ্ম প্রস্ফুটিত হয়।

ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

যখন প্রভু সন্তুষ্ট হন, তখন তিনি মানুষের হৃদয়ে অবস্থান করে।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ ॥

প্রভুর কৃপাতেই মানুষের বুদ্ধি উত্কৃষ্ট হয়।

ਸਰਬ ਨਿਯਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥

হে ঈশ্বর! সকল সম্পদ তোমার দয়াতেই সৃষ্টি হয়েছে।

ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਵਿਨਹੁ ਲਇਆ ॥

নিজে নিজে কেউ কোনোকিছুই প্রাপ্ত করতে পারে না।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਾਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

হে হরি-পরমেশ্বর! তুমি জীবদেরকে যেখানে যেমন রাখো, তারা সেখানেই থেকে যায়।

ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ ਕਛੁ ਨ ਹਾਥ ॥੮॥੬॥

हे नानक! এই জীবীদের নিয়ন্ত্রণে কিছুই নেই ॥ ৮ ॥ ৬ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੇਇ ॥

সেই পরব্রহ্ম প্রভু অগম্য ও অসীম।

ਜੇ ਜੇ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ ॥

যে কেউ প্রভুর নাম জপ করলে, সে মোক্ষ লাভ করে নেয়।

ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ ॥

নানক প্রার্থনা করেছেন, হে আমার বন্ধু! মন দিয়ে শোনো,

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥

সাধুদের কাহিনী খুব অদ্ভুত হয় ॥ ১ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

অষ্টপদী।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਤ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে মুখ উজ্জ্বল হয়ে ওঠে।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਤ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে অপকর্মের সমস্ত মলিনতা দূর হয়ে যায়।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে অহংকার লোপ পায়।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪੁਰਾਣੈ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে আত্ম-জ্ঞান প্রকাশিত হয়।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪੁਝੁ ਨੈਰਾ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে মনে হয় প্রভু কাছেই রয়েছেন।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে সকল বিবাদের নিষ্পত্তি হয়।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে নাম-রত্ন প্রাপ্ত হয়।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਕੇਵਲ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰ ਲਾਭੇਰ ਚੇਸ਼ਟਾਤੇਹੈ ਰਤ ਥਾਕੇ।

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਕੋਨ ਧਰਠੇਰੇਰ ਡੀਵ ਸਾਧੁਰ ਮਹਿਮਾਰ ਕਥਾ ਬਰਨਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ?

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਭਾ ਪੁਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੁਦੇਰ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭੂਤੇ (ਗੋਰਬ) ਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।। ੧ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਰੋਚਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਅਤੀਂਦ੍ਰਿਯ ਭਗਵਾਨਕੇ ਪਾਠਯਾ ਯਾਯ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਡੀਵ ਸਰਵਦਾ ਆਨੰਦਿਤ ਥਾਕੇ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਪਾँਚ ਸਕ੍ਰ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਅਹੰਕਾਰ) ਨਿਯੰਤ੍ਰਣੇ ਏਸੇ ਯਾਯ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸ਼ਰੂਪ ਨਾਮੇਰ ਰਸ ਆਸ਼ਵਾਦਨ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਸਵਾਰ ਧੁਲੋ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਰ ਬੈਨ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਵਾਧੀ ਚਿੰਤਾਕਰੁਕ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਰੁੰ ਧਾਵੈ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਮਨ ਕੋਥਾਠ ਯਾਯਨਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ ਧਾਵੈ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਮਨ ਸ਼ਿਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਕਰੇ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਸੇ ਆਸਯਿਠਿ ਥੇਕੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਲਾਭ ਕਰੇ ਨੇਯ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪੁਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਭਗਵਾਨ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।। ੨।।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਮੀਤ ॥

ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਥਾਕਲੇ ਸਕਲ ਸਕ੍ਰਠ ਮਿਤ੍ਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

साधु वै सँगा महा पुनीत ॥

साधुसङ्गै থাকলে মানুষ পরম পবিত্র হয়ে যায়।

साधुसँगा विस सिउि नही वैरु ॥

साधुसङ्गै থাকলে সে কারোর সঙ্গে শত্রুতা করেনা।

साधु वै सँगा न घीरा पैरु ॥

साधुसङ्गै থাকলে মানুষ ভুল পথের দিকে পা বাড়ায় না।

साधु वै सँगा नही वै मँदा ॥

साधुसङ्गै থাকলে কাউকে খারাপ মনে হয়না।

साधुसँगा ज्ञाने परमानँदा ॥

साधुसङ्गै থাকলে মানব চিরসুখের মালিক একমাত্র ভগবানকে চিনতে পারে।

साधु वै सँगा नही वरुि त्रापु ॥

साधुसङ्गै থাকলে মানুষের অহম বোধের তাপ কমে যায়।

साधु वै सँगा उनै सबु आपु ॥

साधुसङ्गै থাকলে মানব সমস্ত অহংকার ত্যাগ করতে পারে।

आपे ज्ञानै साधु घडाँष्टी ॥

साधुদের মহিমার কথা ঈশ্বর নিজেই জানেন।

नानक साधु पूरु घनि आष्टी ॥३॥

হে নানক! সাধু ও পরমেশ্বরের প্রেম পরিণত হয়ে যায়।। ৩।।

साधु वै सँगा न वषरु पावै ॥

साधुसङ्गै থাকলে জীবের মন কখনও বিপথে চালিত হয় না।

साधु वै सँगा सदा सुधु पावै ॥

साधुসङ্গে থাকলে সে সর্বদা সুখ প্রাপ্ত করে।

साधुसँगा घसतु अरौचर लरु ॥

साधुसङ्গে থাকলে অতীন্দ্রিয় বস্তুর মতন নাম প্রাপ্ত করা যায়।

साधु वै सँगा अनरु सरु ॥

साधुसङ्গে থাকলে মানুষ শিথিল না হওয়া শক্তিকে সহ্য করে নেয়।

साधु वै सँगा घसै घानि वुरै ॥

साधुसङ্গে থাকলে আত্মা সর্বোচ্চ স্থানে অবস্থান করে।

साधु वै सींति महलि पवुंठै ॥

साधुसंज्ञे থাকলে মানুষ আত্মস্বরূপ উপলব্ধি করে।

साधु वै सींति दिउंठै सति यरम ॥

साधुसंज्ञे থাকলে জীবের ধর্ম সম্পূর্ণভাবে সুদৃঢ় হয়ে যায়।

साधु वै सींति केवल पारघुवम ॥

साधुसंज्ञे থাকলে মানুষ কেবল পরমব্রহ্মকেই পূজা করে।

साधु वै सींति पाए नाम नियान ॥

साधुसंज्ञे থাকলে মানুষ সম্পদের মতন নাম প্রাপ্ত করে নেয়।

नानक साधु वै बुरघान ॥४॥

हे नानक! आमी ए साधुदेर प्रति शरीर-मन दिये उंसर्ग करछि॥ ४॥

साधु वै सींति सत्र बल टुपारै ॥

साधुसंज्ञे द्वाराई मानबेर समग्र वंश उद्धार হয়ে যায়।

साधुसींति सानन मीत बुरैघ निसत्रारै ॥

साधुसंज्ञे থাকলে মানুষের বন্ধু-সজ্জন এবং পরিবার ভবসাগর থেকে উদ্ধার হয়ে যায়।

साधु वै सींति से यन पावै ॥

साधुसंज्ञे থাকলে ওই ধন প্রাপ্ত হয়।

जिसु यन ते सत्रु वै वरसावै ॥

এই ধন থেকেই প্রত্যেক পুরুষ উপকৃত হয় এবং তৃপ্ত হয়।

साधुसींति यरम राएि करे सेवा ॥

साधुसंज्ञे থাকলে যমরাজও সেবা করেন।

साधु वै सींति सेत्रा सुरदेवा ॥

যে সাধুসংज्ञে থাকে, দেবদূত এবং দেবতারাও তার গুণগান করে।

साधु वै सींति पाप पलाएिन ॥

साधुसंज्ञे करले समस्त पाप बिनष्टुं हय।

साधुसींति अंमिउं वुन राएिन ॥

साधुसंज्ञेद्वारा मानुष अमृतमयी नामेर महिमा गान गाय।

साधु वै सींति सूष घान रींमि ॥

साधुसंज्ञेद्वारा मानुष समस्त स्थानेई पौंछे येते पारे।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰਮ ॥੫॥

हे नानक! साधुদের সঙ্গে থাকলে মানব-জন্ম সার্থক হয়।। ৫।।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ ॥

সাধুসঙ্গ করলে মানুষকে পরিশ্রম করতে হয় না।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ ॥

সাধুদের দর্শনমাত্র ও সাক্ষাৎমাত্রই মানব কৃতার্থ হয়।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਕਲੁਖਤ ਹਰੈ ॥

সাধুসঙ্গ করলে মানুষের সমস্ত পাপ বিনষ্ট হয়।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ ॥

সাধুসঙ্গ করলে মানুষ নরক থেকে রক্ষা পায়।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁਹੇਲਾ ॥

সাধুসঙ্গ করলে জীব ইহলোক-পরলোকে সুখী হয়।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ ॥

সাধুসঙ্গ করলে যে ঈশ্বর থেকে বিচ্ছিন্ন হয়েছে, সে তাঁকে পেয়ে যায়।

ਜੇ ਬਿਛੈ ਸੇਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥

সাধুসঙ্গ করলে মানুষ যে ফলের জন্যে কাঙ্ক্ষিত হয়, সে পেয়ে যায়।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥

সাধুসঙ্গ করলে সে খালি হাতে ফিরে যায়না।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ ॥

পরমেশ্বর-ভগবান সাধুদের অন্তরে বাস করেন।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ ॥੬॥

हे नानक! साधुদের जिह्वा দিয়ে ভগবানের নাম শুনলে জীব মুক্তি পেয়ে যায়।। ৬।।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

সাধুর সঙ্গে থেকে থেকে ভগবানের নাম শোনো।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

সাধুদের সান্নিধ্যে ঈশ্বরের গুণগান করো।

ਸਾਧ ਵੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ ॥

সাধুদের সান্নিধ্যে মানুষ নিজের অন্তর থেকে ভগবানকে ভুলে যায় না।

सायसंगि सरपर निसत्रै ॥

साधुदेर सान्निध्ये से निश्चितभावे भवसागर पार ह्ये यावे।

साय रे संगि लरै पुरु मीठा ॥

साधुदेर सङ्गे थाकले मानुषेर भगवानके मधुर मने हय।

सायु रे संगि ँटि ँटि डीठा ॥

साधुदेर सान्निध्ये भगवान प्रत्येक हृदये आविर्भूत हन।

सायसंगि ब्रष्टे आरिआकारी ॥

साधुदेर सान्निध्ये थाकले मानव भगवानेर अनुगत हय।

सायसंगि रात्रि ब्रष्टी वमारी ॥

साधुदेर सान्निध्ये आमामेदेर गति लाभ ह्येछे।

साय रे संगि मिटे सत्रि रेरा ॥

साधुदेर सङ्गे थाकले समस्त रोग दूर ह्ये याय।

नानक साय भेटे संज्ञेरा ॥७॥

हे नानक! संयोगेर द्वारहि साधुर देखा मेले। । ७ ।।

साय की महिमा बेट न जानवि ॥

साधुर महिमा बेद ग्रन्थुओ जानेना।

ज्ञेता सुनवि त्रेता बधिआनवि ॥

से गुनादेर सम्पर्के बतटा शोने, ततट्टाई ब्याख्या करे।

साय की उधमा त्रिवु वृष्ट उ वृष्टि ॥

साधुर उपमा (मायार) त्रिनट्टि गुणेर थेकेओ दूरेर।

साय की उधमा वरी ब्रवृष्टि ॥

साधुर उपमा सर्वव्यापी।

साय की सैत्रा वा नारी अंत्र ॥

साधुर सौन्दर्येर कोनो शेष नेई।

साय की सैत्रा सदा ब्रैअंत्र ॥

साधुर सौन्दर्य सर्वदाई चिरञ्जन।

साय की सैत्रा वृष्ट उ वृष्टी ॥

साधुर सौन्दर्य उन्नत-सर्वश्रेष्ठ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੈਤਾ ਮੁਚ ਤੇ ਮੁਚੀ ॥

ਮਹਾਨਦੇਰ ਮਥੇ ਸਾਧੂਰ ਸੌਂਦਰਯ ਅਤਯੁਕਤ ਉਲਤ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੈਤਾ ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਏਕਯੋਗ ਸਾਧੂਰ ਸ਼ੋਭਾ ਏਕਯੋਗ ਸਾਧੂਰ ਕਾਛੇਏ ਉਪਯੁਕਤ ਲਾਗੇ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪੂਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥

ਤਾਏ ਨਾਨਕ ਬਲੇਛੇਨ ਹੇ ਆਮਾਰ ਭਾਏ! ਸਾਧੂ ਆਰ ਪ੍ਰਭੂਰ ਮਥੇ ਕੋਨ ਪਾਰਥਕਯ ਨੇਏ॥ ੮॥੭॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੇਇ ॥

ਧਾਰ ਅਭਰੇ ਸਤਯ ਆਛੇ ਏਵੰ ਮੁਖੇਓ ਸੇਏ ਸਤਯ ਆਛੇ,

ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੇਇ ॥

ਆਰ ਥੇ ਏਕ ਪਰਮਾਤਮਾਕੇ ਛਾਡਾ ਦਿਵੀਯ ਕਾਉਕੇ ਦੇਖੇਨਾ,

ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਏ ਗੁਣ ਏਕਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੀਰ ਥਾਕੇ॥ ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੀ ਸਰਵਦਾ ਨਿਰਲਿਪੁ ਥਾਕੇ,

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ ॥

ਥੇਮਨ ਯੇਲੇ ਪਦਮਫੁਲ ਸੁਚਛ ਥਾਕੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੀ ਸਰਵਦਾ ਨਿਰਦੋਖ,

ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਸੇਖ ॥

ਥੇਮਨ ਸੂਰਯ ਸਰਬਕਿਛੁਕੇ (ਰਸ) ਸੁਕਿਯੇ ਦੇਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਯੋਗੀ ਸਕਲਕੇ ਏਕ ਚੋਖੇ ਦੇਖੇਨ,

ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥

ਥੇਮਨ ਵਾਯੂ ਰਾਜਾ ਏਵੰ ਪ੍ਰਯਾਕੇ ਏਕਰਕਮ ਮਨੇ ਹਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਸਹਨਸ਼ੀਲਤਾ ਏਕਰਕਮ ਹਯ,

ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੇਉ ਖੈ ਕੇਉ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥

ਥੇਮਨ ਕੇਉ ਮਾਟਿ ਖਨਨ ਕਰੇ ਏਵੰ ਕੇਉ ਚੰਦਨੇਰ ਪ੍ਰਲੇਪ ਲਾਗਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਏਵੈ ਗੁਨਾਉ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਏਹਿ ਗੁਣਹਿ ਆਛੇ।

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਗੁਨੇਰ ਥੇਮਨ ਏਕ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਰਯੇਛੇ। ॥ ੧॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਵਿਸੁਧਰ ਚੇਯੇਓ ਅਤਯੁਕਤ ਵਿਸੁਧਰ,

ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਰੀ ਜਲਾ ॥

ਥੇਮਨ ਜਲੇ ਮਯਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਏਏ ਪੁਰਾਸੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ-ਰ ਮਨੇ ਥੇਮਨਹਿ ਆਲੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਛੇ ਥੇਮਨ

ਜੈਸੇ ਧਰ ਏਏ ਆਕਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਉਪਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਰਯੇਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਕਾਛੇ ਬੰਧੁ ਏਵੰ ਸੁਕ੍ਰ ਸਮਾਨ ਹਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਰੀ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਮਥੇ ਸਾਮਾਨਯਤਮਓ ਅਹੰਕਾਰਬੋਧ ਥਾਕੇਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਏ ਤੇ ਏਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਉਨੁਤ-ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਠ।

ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਏ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ ॥

ਕਿੰਨੁ ਨਿਯੇਰ ਅਨੁਰੇ ਤਿਨਿ ਸਰਵਨਿਲ ਹਯੇ ਥਾਕੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਸੇਹਿ ਬਯਕੁਤਿਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਹਯੇ ਓਠੇ,

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪੁਤ੍ਰੁ ਆਪਿ ਕਰੇਏ ॥੨॥

ਯਾਕੇ ਭਗਵਾਨ ਸੁਯੰ ਬਾਨਿਯੇ ਤੋਲੇਨ॥ ੨॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਕਲੇਰ ਚਰਣ-ਧੁਲੋਰ ਨਯਾਯ।

ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕ ਸੁਖ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਕਲੇਰ ਉਪਰ ਕ੍ਰੁਪਾ ਕਰੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਕਾਛੇ ਕੇਉ ਖਾਰਾਪ ਨਯ ਏਵੰ ਤਿਨਿ ਕੋਨਕਿਛੁ ਖਾਰਾਪ ਕਰੇਨ ਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਰਵਦਾ ਨਿਰਪੇਸ਼ਕ ਹਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਥੇਕੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵਰ੍ਧਣ ਹਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਕਲ ਬੰਧਨ ਥੇਕੇ ਮੁਕਤ ਥਾਕੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਣ ਅਤਯੁਕਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਭੋਜਨ ਹਲ ਭੋਜਨ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਭਗਵਾਨੇਰ ਧਿਆਨੇ ਮਗਨ ਥਾਕੇਨ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਊਪਰਿ ਆਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਏਕ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਊਪਰਏ ਭਰਸਾ ਥਾਕੇ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਬਿਨਾਸ ਹਯ ਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਨਮ੍ਰਤਾਰ ਮਥੇਏ ਅਭਿਵ੍ਰੁਜ਼ੀਲ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਖਰਉਖਕਾਰ ਉਮਾਹਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਪਰੋਪਕਾਰ ਕਰਾਰ ਉਂਸਾਹ ਥਾਕੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਜਾਗਤਿਕ ਵਿਵਾਦੇਰ ਉਥੇਰ ਥਾਕੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਧੰਧਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਨਿਯੋਗੇਰ ਅਸ਼ਿਰ ਮਨਕੇ ਨਿਯੁਕਤੇ ਆਨਤੇ ਪਾਰੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਕਰਮ ਉਂਕੁਠੁ ਹਯ, ਤਿਨਿ ਯਾ ਕਿਛੁਐ ਕਰੇਨ, ਭਲਐ ਕਰੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਅਤੁਕੁਤ ਸਫਲ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਸਙੇ ਥਾਕਲੇ ਸਕਲੇਰ ਮੁਕੁਤਿ ਹਯ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਮਗਰ ਵਿਸ਼ੁ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰੇ॥ ੪॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸੁਖੁਮਾਤ੍ਰ ਏਕ ਈਸ਼ੁਰਕੇਐ ਭਾਲੋਵਾਸੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪੁਤੁ ਸੰਗ ॥

ਭਗਵਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਸਙੇ-ਸਙੇਐ ਥਾਕੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮਐ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਭਿਉਤਿਸੁਰੂਪ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮਐ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਸੰਸਾਰ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਦਾ ਜਾਗੁਤ ਥਾਕੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਰੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਤਾੰਰ ਅਹੰ-ਬੁਧਿ ਪਰਿਤਯਾਗ ਕਰੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਅਨੁਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਵਾਸ ਕਰੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਘਰੇਰ ਨਯਾਯ ਅਨੁਰੇ ਸਰਵਦਾ ਆਨੰਦੁ ਵਿਰਾਜਮਾਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ਸਰਵਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖੇ ਵਾਸ ਕਰੇਨ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ਬਿਨਸੈ ਹਯ ਨਾ ॥ ੫ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਸਪਰਕੇ ਭਗਤ ਹਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ਏਕ ਈਸ਼ਰਕੇਹੀ ਭਾਲੋਵਾਸੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ਅਭਰੇ ਸਰਵਦਾ ਚਿੰਤਾਮੁਕਤ ਥਾਕੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਮਨੁ ਭੁਭੁਕ ਹਯ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪੁਤੁ ਆਪਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ਹਲੇਨ ਤਿਨਿ ਯਾਕੇ ਭਯੰਗ ਈਸ਼ਰ ਯਨਪ੍ਰਿਯ ਕਰੇ ਤੋਲੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਅਤਯੁਕਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਰਯੇਛੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੋਨੋ ਸੋਭਾਗਯਵਾਨਹੀ ਪਾਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਪ੍ਰਤਿ ਸਰਵਦਾ ਉਤ੍ਸਰਗ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ॥

ਸ਼ਿਵਸੰਕਰੋ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਖੋਜ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇਨ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਿਯੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀ ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਗੁਣਾਵਲੀ ਮੂਲਯਾਯਨ ਕਰਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਾਨੀਰ ਅਭਰੇ ਸਮਸਤ ਗੁਣ ਬਿਦਯਮਾਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਪਾਰਥਕਯ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਪਾਰੇ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਕੇ ਸਰਵਦਾ ਪ੍ਰਧਾਮ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਧਾਰੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਮਹਿਮਾਰ ਏਕਾਟਿ ਅਰਥੇਕ ਅਫਰਉ ਵਰ੍ਣਨਾ ਕਰਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਰੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਕਲ ਜੀਵੇਦੇਰ ਪ੍ਰਯੋਜਨੀਯ ਗੁਰੁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ ॥
ਕੇ ਅਨੁਮਾਨ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇਨ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸੰਪਰਕੇ ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ ॥
ਕੇਵਲਮਾਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਗਤਿ ਸੰਪਰਕੇ ਜਾਨੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਗੁਣੇਰ ਕੋਨ ਸੀਮਾਨਾ ਨੇਏ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਰਵਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਕੇ ਪ੍ਰਧਾਮ ਕਰੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਮਗ੍ਰ ਜਗਤੇਰ ਕਰਤਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਚਿਰਕਾਲ ਵੈਂਚੇ ਥਾਕੇਨ ਏਵੰ ਮ੍ਰਤੁਯੁ ਹਯਨਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਜੀਵੇਦੇਰ ਮੁਕਤਿ, ਯੁਕਤਿ ਓ ਜੀਵਨਦਾਯੀ ਦਾਨਕਰਤਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਸਿਦ੍ਧ ਪੁਰੁਖ ਬਿਧਾਤਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀ ਅਨਾਥੇਰ ਨਾਥ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਉਪਰਿ ਹਾਥੁ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾਭਗਵਾਨੀਰ ਰਝਕ ਹਾਤ ਸਮਸ੍ਤ ਮਾਨਵ ਜਾਤਿਰ ਉਪਰੇ ਆਛੇ।

घुम गिआनी वा सराल अकारु ॥

ब्रह्माञ्जनीरई एई समग्र जगत्-प्रसार।

घुम गिआनी आधि निरंकारु ॥

ब्रह्माञ्जनी निजेई निराकार।

घुम गिआनी वी सैत्रा घुम गिआनी घनी ॥

ब्रह्माञ्जनीर शोभा शुधुमात्र ब्रह्माञ्जनीकेई मानाय।

नानक घुम गिआनी सरष वा यनी ॥८॥८॥

हे नानक! ब्रह्माञ्जनी सकलर मालिक। । ८ ॥ ८॥

सलैवु ॥

श्लोक

उरि यरै नै अंउरि नामु ॥

येई व्यक्ति निजेर हृदये प्रभुर नाम धरण करे,

सरष मै पेधै ब्रगवानु ॥

यिनि सकलर मध्ये ईश्वरके देखेन आर

निमध निमध ठावुर नमसकारै ॥

स्फणे स्फणे प्रभुर प्रशंसा करेन,

नानक उरु अपरसु सराल निसत्रारै ॥९॥

हे नानक! एईरूप सत्यवादी निःस्वार्थ महापुरुष सकल प्राणीके भवसागर थेके रक्षा करेन।।

९॥

असटपदी ॥

अष्टपदी।

मिषिआ नारी रसना परस ॥

येई व्यक्ति जिह्वा दिये मिथ्या बले ना,

मन मरि धीति निरंजन दरस ॥

यार अन्तरे पवित्र प्रभुर दर्शनर आकाङ्क्षा बजाय থাকे,

पर त्रिअ वृपु न पेधै नेत्रु ॥

यार चोख परनारीर सौन्दर्य देखेना,

साय वी टवल संतसंगि रेत ॥

ये भक्ति सहकारे साधुदर सेवा करेन एवं ऋषिदर संसर्ग भालोबासेन,

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ॥

যে নিজের কান দিয়ে অন্যের নিন্দা শোনে না,

ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ ॥

যে নিজে নিজেকে খারাপ (নীচু) মনে করে,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ॥

যে গুরুর কৃপায় মন্দকে ত্যাগ করে,

ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ

যে নিজের অন্তরের লালসা নিজের অন্তর থেকে দূর করে দেয়,

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਏਖ ਤੇ ਰਹਤ ॥

এবং যে নিজের জ্ঞানের ইন্দ্রিয়কে জয় করে নেয় এবং পাঁচটি ব্যাধি (কাম, ক্রোধ, লোভ, মোহ, অহং) থেকে মুক্ত থাকে।

ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੇ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥੧॥

হে নানক! কোটি জীবের মধ্যে এমন একজন বিরল পুরুষ হলেন 'অপরস' (পতিতপাবন)।
১।।

ਬੈਸਨੈ ਸੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

যার প্রতি ভগবান সম্ভুষ্ট হন তিনিই বৈষ্ণব।

ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ ॥

সে বিষ্ণুর মায়্যা থেকে আলাদা থাকেন

ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ ॥

আর ভালো কাজ করার সময়েও নিঃস্বার্থ থাকে।

ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੈ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥

সেই বৈষ্ণবের ধর্মও পবিত্র।

ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇচ্ছਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥

সে কোন ফলের আশা করে না।

ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ॥

সে কেবল প্রভু-ভক্তি এবং ওনার কীর্তনে মগ্ন থাকে।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਰੀਖਾਲ ॥

তার আত্মা ও শরীর জুড়ে জগতের স্রষ্টা গোপালের আরাধনা করা হয়।

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

তিনি সকল জীবের প্রতি করুণাময়।

ਆਪਿ ਦਿ੍ਰੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

ਸੇ ਨਿਜੇ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮਕੇ ਨਿਜੇਰ ਅੰਤਰੇ ਸ਼ਾਨ ਦੇਯ ਏਵੰ ਅਨਯਕੇ ਦਿਯੇ ਨਾਮੇਰ ਜਪ ਕਰਾਯ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਬੈਸਨੈ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਰੂਪ ਬੈਞਬ ਪਰਮਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਨੇਯ॥ ੨॥

ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਯਾਰ ਮਨੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਭਕੁਤਿਰ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਯੇਛੇ, ਸੇਏ ਭਗਵਾਨੇਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਭਕੁ।

ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਸੇਏ ਸਮਸੁ ਦੁਸ਼ਟੇਰ ਸਞ ਤਯਾਗ ਕਰੇ

ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ ॥

ਆਰ ਤਾਰ ਮਨ ਥੇਕੇ ਸਬ ਧਰਯੇਰ ਫਿਧਾ ਮੁਛੇ ਯਾਯ।

ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਸੇ ਪਰਮਬ੍ਰਹਮਾਕੇ ਸਰਬੰਤ੍ਰ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਮਨੇ ਕਰੇਨ ਆਰ ਤਾਏ ਕੇਬਲ ਤਾੰਰਏ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੇ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੇਵੈ ॥

ਯੇ ਸਾਧੁ-ਸਨਯਾਸੀਦੇਰ ਸਾਨ੍ਹਿਧੇ ਥੇਕੇ ਪਾਪੇਰ ਮਲਿਨਤਾ ਮਨ ਥੇਕੇ ਦੂਰ ਕਰੇ ਫੇਲੇ,

ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਵੈ ॥

ਏਮਨ ਭਕੁਤੇਰ ਬੁਢਿ ਸ਼੍ਰੇਠੰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਸੇ ਨਿਯਮਿਤ ਨਿਜੇਰ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥

ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਮਨ ਓ ਸਰੀਰਕੇ ਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂਰ ਭਾਲੋਵਾਸਾਰ ਕਾਛੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਏ ਬਸਾਵੈ ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਚਰਣ ਨਿਜੇਰ ਅੰਤਰੇ ਧਾਰਣ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਮਨ ਭਕੁਏ ਭਗਵਾਨਕੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ॥ ੩॥

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਜੇ ਮਨੁ ਪਰਬੈ ॥

ਪਠਿਤ ਸੇਏ, ਯੇ ਨਿਜੇਰ ਮਨਕੇ ਸਿਖਾ ਦਿਤੇ ਪਾਰੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੈਯੈ ॥

ਸੇ ਰਾਮੇਰ ਨਾਮਕੇ ਨਿਜੇਰ ਅੰਤਰੇ ਖੁੰਯਤੇ ਥਾਕੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਰੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ॥

ਥੇ ਰਾਮ-ਨਾਮੇਰ ਮਧੁਰ ਰਸ ਸੇਵਨ ਕਰੇ।

ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ ॥

ਸੇਹੈ ਪੰਡਿਤੋਰ ਸਿਖਾਠੇਹੈ ਸਮਸੁਤੁ ਜਗਤੁ ਪਰਿਚਾਲਿਤੁ ਹਯੁ,

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

ਥੇ ਪੰਡਿਤੁ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਯੋਰੁ ਹੁਦਯੇ ਧਾਰਨੁ ਕਰੇ,

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੈਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏਮਨੁ ਪੰਡਿਤੁ ਦਿਵੀਯੁਬਾਰੁ ਕੋਨੋ ਪ੍ਰਜਾਤਿਠੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰੇਨਾ।

ਬੇਦੁ ਪੁਰਾਨੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੁਝੈ ਮੂਲੁ ॥

ਸੇ ਵੇਦੁ, ਪੁਰਾਣੁ ਓ ਸ੍ਰੁਤਿ ਗ੍ਰੰਥੋਰੁ ਮੌਲਿਕੁ ਉਪਾਦਾਨੁ ਬਿਚਾਰੁ ਕਰੇ,

ਸੁਖਮੁ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਬੁਲੁ ॥

ਸੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ੁ ਪ੍ਰਭੂਰੁ ਮਠੇਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ੁਮਾਨੁ ਜਗਤੁਕੇ ਅਨੁਭਵੁ ਕਰੇਠੇ ਪਾਰੇ,

ਚਰੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਆਰੁ ਚਾਰੁ ਵਰ੍ਣੋਰੁ (ਜਾਤਿ) ਮਾਨੁਸ਼ਕੇਹੈ ਸਿਖਾ ਦੇਯੁ।

ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤੁ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਹੈ ਪੰਡਿਤੁਕੇ ਸਰਵਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ।।੪।।

ਬੀਜੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬੁ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸਮਸੁਤੁ ਮੰਤ੍ਰੋਰੁ ਵੀਜੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਲੁ ਭਾਨੁ।

ਚਰੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ ਕਉ ਨਾਮੁ ॥

ਚਾਰੁ ਵਰ੍ਣੋਰੁ ਮਠੇ ਥੇਕੋਨੋ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਨਾਮੋਰੁ ਜਪੁ ਕਰੇਠੇ ਪਾਰੇ।

ਜੈ ਜੈ ਜਪੈ ਤਿਸੁ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਥਾਰਾ ਥਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਰੁ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਕਰੇ, ਤਾਦੋਰੁ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯੁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਥੇਕੋਨੋ ਪੁਰੁਸ਼ੁ ਏਹਿ ਸੰਸੰਗੋਰੁ ਮਠੇ ਥੇਕੇਹੈ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰੁ ਧਾਰੈ ॥

ਥਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹੁਦਯੇ ਨਾਮੁ ਗੋਠੇ ਦੇਨੁ,

ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤੁ ਮੁਖਦੁ ਪਾਥਰੁ ਕਉ ਤਾਰੈ ॥

ਤਾਹਲੇ ਪਸੁ, ਪ੍ਰੇਤੁ, ਮੁਖੁ, ਪਾਥਾਣੁ ਹੁਦਯੁ ਓ ਉਦਕਾਰੁ ਹਯੇ ਥਾਯੁ।

सर्व ऋषि वा अश्विना नाम ॥

ঈশ্বরের নামই সকল রোগের ঔষধ।

कलिआह रूप मंगल गुह राम ॥

ঈশ্বরের গুণকীর্তন হলো কল্যাণ ও মুক্তির স্বরূপ।

कवु नुगति किउ न पाणीयै यरमि ॥

ঈশ্বরের নাম কোন যুক্তি বা ধর্মীয় কর্মকাণ্ড দ্বারা অর্জন করা যায় না।

नानक तिसु मिलै निसु लिखिआ युरि वरमि ॥५॥

হে নানক! ভগবানের নাম কেবল সেই ব্যক্তির পায়, যার ভাগ্যে শুরু থেকেই লেখা আছে।
৫।।

निस वै मनि पारघुम का निवासु ॥

যার মনে প্রভু বাস করেন।

तिस का नाम सति रामदासु ॥

তার নাম প্রকৃতই রামদাস।

आत्म राम तिसु नदरी आहिआ ॥

সে নিজের অন্তরেই রামকে দেখেছে।

दास दसंत ऋषि तिति पाहिआ ॥

সেবকদের সেবক হওয়ার স্বভাবের জন্যে সে ঈশ্বরকে পেয়েছে।

सदा निरति निरति हरि नानु ॥

যে সর্বদা ঈশ্বরকে নিজের নিকটে মনে করে,

सै दासु दरगह परवानु ॥

সেই সেবক প্রভুর দরবারে স্বীকৃত হয়।

अपुने दास कहु आधि किरपा करै ॥

ভগবান নিজের সেবককে স্বয়ং কৃপা-দৃষ্টিতে দেখেন

तिसु दास कहु सब सैही परै ॥

আর সেই সেবকের সম্পূর্ণ জ্ঞান প্রাপ্ত হয়।

सगल सँगि आत्म उदासु ॥

সম্পূর্ণ পরিবারে (এর মধ্যে থেকেও) সে মন থেকে বিছিন্ন থাকে,

ऐसी नुगति नानक रामदासु ॥६॥

হে নানক! এমন জীবন পালনকারী হলেন রামদাস। । ৬।।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ ॥

ਯੇ ਆਗੁਰਿਕ ਭਾਵੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਲਨ ਕਰੇ,

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੇਉ ਕਹਾਵੈ ॥

ਸੇਠੀ ਜੀਵਨਕੇਠੀ ਮੁਕੁਤ ਬਲਾ ਹਯ।

ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੇਰੁ ॥

ਤਾਰ ਜਨੇਯੇ ਸੁਖ ਏਵੰ ਦੁਖੁ ਸਮਾਨ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਰੁ ॥

ਸੇ ਸਰਵਦਾਠੀ ਆਨੰਦ ਉਪਭੋਗ ਕਰੇ ਏਵੰ ਕੋਨੋ ਬਿਛੇਦ ਹਯਨਾ।

ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ ॥

ਸੋਨਾ ਏਵੰ ਮਾਟਿਓ ਸੇਠੀ ਪੁਰੁਸ਼ੇਰ ਜਨੇਯੇ ਸਮਾਨ,

ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ ॥

ਤਾਰ ਜਨੇਯੇ ਅਮ੍ਰੁਤ ਏਵੰ ਅਲ੍ਹ ਬਿ਷ਓ ਸਮਾਨ।

ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਤਾਰ ਜਨੇਯੇ ਸੰਮਾਨ ਆਰ ਅਹੰਕਾਰਓ ਸਮਾਨ।

ਤੈਸਾ ਰੰਗੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਦਰਿਦ੍ਰ ਏਵੰ ਰਾਜਾਓ ਤਾਰ ਚੋਖੇ ਸਮਾਨ।

ਜੇ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯਾ ਕਰੇਨ, ਸੇਟਾਠੀ ਤਾਰ ਜੀਵਨ-ਪ੍ਰਧਾਲੀ ਹਯ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਠੀ ਪੁਰੁਸ਼ਕੇਠੀ ਜੀਵਨ ਥੇਕੇ ਮੁਕੁਤ ਬਲਾ ਹਯੇ ਥਾਕੇ। । ੭।।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰਠੀ ਸਮਸੁਤ ਸੁਠਾਨ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥

ਭਗਵਾਨ ਜੀਵਦੇਰਕੇ ਯੇਠੀ-ਯੇਠੀ ਸੁਠਾਨੇ ਰਾਖੇਨ, ਤੇਮਨਭਾਵੇਠੀ ਤਾਰਾ ਨਾਮ ਧਾਰਣ ਕਰੇ ਨੇਯ।

ਆਖੈ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੇਰੁ ॥

ਐਸੁਠਰ ਨਿਯੇਠੀ ਸਬਕਿਛੁ ਕਰੇਨ ਏਵੰ (ਜੀਵਦੇਰਕੇ ਦਿਯੇ) ਕਰਾਤੇ ਸੰਘਮ।

ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਹੋਰੁ ॥

ਯਾ ਪਰਮਾਤੁਮਾਰ ਭਾਲੋ ਮਨੇ ਹਯ, ਸੇਟਾਠੀ ਹਯ

ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਜੇ ਨਿਜੇਕੇ ਅਸੀਮ ਤਰੰਗਾਂ ਦੇ ਮਧੇ ਉਪਸ਼ਿਤ ਰੇਖੇ ਮੇਲੇ ਧਰੇਛੇਨ।

ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਇਸ਼ਵਰੇਰ ਅਲੌਕਿਕਤਾਕੇ ਜਾਨਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੇਮਨ ਬੁੱਧਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ, ਤੇਮਨਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਯ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਬਿਨਸ਼ਰ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਇਸ਼ਵਰ ਸਰਵਦਾ ਕਰੁਣਾਮਯ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੮॥੯॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਏ ਭਗਵਾਨੇਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਕ੍ਰੁਤਾਰਥ ਹਯੇ ਗੇਛੇ॥ ੮॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਬਹੁ ਮਾਨਵ ਪ੍ਰਭੂਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰੇਨ, ਕਿੰਨੁ ਭਗਵਾਨੇਰ ਗੁਣੇਰ ਕੋਨੋ ਸੇਸ਼ ਮੇਲੇਨਾ।

ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਏਏ ਯੇ ਜਗਤ-ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੇਨ, ਤਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਯਾਰ ਕਾਰਣੇ ਵਿਭਿੰਨ ਧਰਣੇਰ ਨਿਯਮਕਾਨੂਨੇਰ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਹਯੇਛੇ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਕਯੇਕ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਓਨਾਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇਛੇਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਧਾਰਮਿਕ ਏਵੰ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਆਚਾਰ-ਆਚਰਣ ਗਏ ਤੁਲੇਛੇਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੀਰਥ ਨਿਵਾਸੀ ਹਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਨ ਬ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹਯੇ ਜਙਲੇ ਘੁਰੇ ਬੇਡਾਤੇ ਥਾਕੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸੁੱਤੇ ॥

बहू कोटी बेदेर श्रोता।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ ॥

बहू कोटी तपस्वी हयेंछेन।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥

बहू कोटी प्रभु-ध्यानके निजेर आत्माय मग्न करेछे।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥

बहू कोटी कवि काब्य रचनार माध्यमे चिन्ता करे चलेछे।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ ॥

बहू कोटी पुरुष प्रतिदिन नतून नामे ध्यान करे चलेछे,

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੧॥

तबुओ हे नानक! সেই ঈশ্বরের মধ্যে কোনো পার্থক্য খুঁজে পাওয়া যায়না।। ੧॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

এই পৃথিবীতে বহু কোটি (পুরুষ) অহংকারী আছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

बहू कोटी (पुरुष) अन्ध अज्ञानी আছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ ॥

बहू कोटी (पुरुष) पाषाण हृदयेर एवं कृपण।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗਾ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ ॥

बहू कोटी (मानुष) शुक्र एवं संवेदनहीन।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

बहू कोटी (मानुष) अन्येर सम्पद चुरि करे থাকे।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਰ ਦੂਖਨਾ ਕਰਹਿ ॥

बहू कोटी (मानुष) अन्येर निन्दा करे।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਸੂਮ ਮਾਹਿ ॥

बहू कोटी (पुरुष) सम्पद सङ्गय करार जन्ये परिश्रम करेछे।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਰਦੇਸ ਭੁਮਾਹਿ ॥

बहू कोटी भिन्न देशे घुरे बेड़ाय।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਾਨਾ ॥

हे ईश्वर ! आपनि যেখানেই জীবদেরকে (কাজে) নিয়োজিত করেন, সেখানে- সেখানে তারা নিযুক্ত থাকে।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ ॥੨॥

हे नानक! कर्ता-प्रभुर पृथिवी सृष्टि (पार्थक्य) कर्ता-प्रभुई जानेन।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ ॥

পৃথিবীতে বহু কোটি সিদ্ধ, ব্রহ্মচারী এবং যোগী রয়েছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥

বহু কোটি রস ভোগী রাজা আছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਥੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ ॥

বহু কোটি পাখি এবং সাপ পরমাত্মা সৃষ্টি করেছেন।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ ॥

বহু কোটি পাথর এবং গাছেরও জন্ম দেওয়া হয়েছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ॥

বহু কোটি বাতাস, জল এবং আগুন রয়েছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ ॥

বহু কোটি দেশ এবং ভূমণ্ডল রয়েছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੂ ॥

বহু কোটি চাঁদ, সূর্য এবং তারা রয়েছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਈੰਦ੍ਰ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੂ ॥

বহু কোটি দেবতা, অসুর ও ইন্দ্রদেব রয়েছেন যাদের মাথার ওপর ছত্র রয়েছে।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ ॥

ইশ্বর সমগ্র সৃষ্টিকে নিজের (আজ্ঞার) সুতোয় গেঁথে রেখেছেন।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੩॥

हे नानक! परमात्मार याके याके ভালো লাগে, তাদেরকেই তিনি ভবসাগর থেকে পার করে দেন।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ ॥

বহু কোটি রজগুণী, তমগুণী ও সতগুণী জীব আছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ অਰੁ ਸাসਤ ॥

বহু কোটি বেদ, পুরাণ, স্মৃতিসমূহ এবং শাস্ত্র রয়েছে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਸਮੁਦ੍ਰੇਰ ਮਥੇ ਰਤਨੇਰ ਜਨਮੁ ਦਿਯੇਛੇਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਵਿਭਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇਰ ਜੀਵ-ਜਨੁ ਰਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ ॥

ਲਕਸ਼ਾਧਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀਕੇ ਦੀਰਘਜੀਵੀ ਬਾਨਾਨੋ ਹਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ ॥

(ਐਸ਼ੁਰੇਰ ਹਕੂਮੇ) ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਸੋਨਾਰ ਸੁਮੇਰੁ ਪਰਬਤ ਗਢੇ ਉਠੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਯਕਸ਼, ਕਿੰਨਰ ਓ ਪਿਸਾਚ ਰਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮਿਰਾਚ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ, ਭੁਯੋਰ ਏਵੰ ਸਿੰਹ ਰਯੇਛੇ।

ਸਭ ਤੇ ਨੈਰੈ ਸਭਹੁ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਐਸ਼ੁਰ ਸਕਲੇਰ ਕਾਛੇ ਏਵੰ ਸਕਲੇਰ ਥੇਕੇਏ ਦੂਰੇ ਆਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਸ਼ੁਰ ਸਕਲੇਰ ਮਥੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ ਥਾਕੇਨ, ਪਸ਼ਕਾਨੁਰੇ ਉਨਿ ਨਿਯੇਏ ਵਿਚਿੰਨ ਥਾਕੇਨ। ੪॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਤਾਲੇ ਬਸਬਾਸ ਕਰੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਨਰਕ ਓ ਸੁਰਗੇ ਰਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਜਨਮੁ ਨਿਛੇ, ਬਾਂਚੇਛੇ ਏਵੰ ਮਾਰਾ ਯਾਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਜੈਨੀ ਫਿਰਹਿ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਵਿਭਿੰਨ ਪ੍ਰਜਾਤਿਏ ਘੁਰੇ ਬੇਡਾਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਹਿ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ (ਬਯਰਥ) ਬਸੇ ਖਾਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ ਖਰਿ ਯਹਿ ॥

ਲਕਸ਼ਾਧਿਕ ਜੀਵ ਪਰਿਸ਼ਰਮ ਕਰੇ ਕ੍ਰਾਨੁ ਹਯੇ ਪਢੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਾਣੀਕੇ ਧਨੀ ਬਾਨਾਨੋ ਹਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ॥

ਲਕਸ਼ਾਧਿਕ ਜੀਵ ਧਨ-ਸੰਪਦੇਰ ਚਿੰਤਾਯ ਮਗਨ ਥਾਕੇ।

ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ ॥

ਭਗਵਾਨ ਥੇਖਾਨੇ ਥੇਮਨ ਚਾਨ, ਸੇਖਾਨੇਏ ਤਿਨਿ ਜੀਵਕੇ ਰਾਖੇਨ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪੁਭੁ ਕੈ ਰਾਖੇ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਬਕਿਛੁ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਿਜੇਰ ਹਾਤੇ ਆਛੇ॥ ੫॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਏਏ ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਬੈਰਾਗੀ ਹਯੇ ਗੇਛੇ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਏਵੰ ਰਾਮ ਨਾਮੇਰ ਦੁਆਰਾ ਓਦੇਰ ਸਹਜਾਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤਿ ਨਿਯੁਕਤ ਆਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੁਭੁ ਕਉ ਖੋਜੰਤੇ ॥

ਲਕਸ਼ਾਧਿਕ ਜੀਵ ਈਸ਼ਵਰਕੇ ਖੂੰਯੇ ਯਾਛੇਨ

ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਹੰਤੇ ॥

ਏਵੰ ਨਿਜੇਰ ਆਤਮਾ ਮਥੇਏ ਈਸ਼ਵਰਕੇ ਖੂੰਯੇ ਪਾਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪੁਭੁ ਪਿਆਸ ॥

ਲਕਸ਼ਾਧਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀਦੇਰ ਭਗਵਾਨ ਦਰਸ਼ਨੇਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ (ਆਕਾਞ੍ਚਾ) ਥਾਕੇ,

ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਪੁਭੁ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਤਾਰਾ ਅਬਿਨਸ਼ਰ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਖੂੰਯੇ ਪਾਯ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ ਸਤਸੰਗੁ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰੇਰ ਦਾਵਿ ਕਰੇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥

ਤਾਰਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਪ੍ਰੇਮੇਏ ਮਗਨ ਥਾਕੇ।

ਜਿਨ ਕਉ ਠੇਏ ਆਪਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਈਸ਼ਵਰ ਝਯੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ,

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ॥੬॥

ਏਮਨ ਬਯਕ੍ਤਿ ਸਰਵਦਾਏ ਭਾਗਯਵਾਨ ਹਯੰ॥ ੬ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਖੰਡ ॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਨਯਾਟਿ ਵਿਭਾਗੇ ਏਵੰ (ਚਾਰ) ਦਿਕੇਏ ਲਙਕਾਥਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਜੰਮੁ ਹਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਆਕਾਸ਼ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾਓ ਰਯੇਛੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਲਙਕਾਥਿਕ ਅਵਤਾਰ ਹਯੇਛੇ।

ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੈ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਏਸ਼ੁਰ ਨਾਨਾਬਿਧ ਉਪਾਯੇ ਮਹਾਬਿਸ਼ੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੇਨ।

ਕਈ ਬਾਰ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ ॥

ਏਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਰ ਬਹੁਬਾਰ ਬਿਸ਼ੁਰ ਘਟੇਛੇ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ ॥

ਕਿੰਨੁ ਏਸ਼ੁਰ ਸਰਬਦਾਏ ਏਕਜਨਏ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕੋਟਿ ਜੀਵਕੇ ਬਹੁ ਪਦ੍ਠਤਿਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਛੇਨ।

ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਤਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਥੇਕੇ ਤਾਰਾ (ਜੀਵ) ਉਂਪਨੁ ਹਯੇਛੇ ਏਵੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇਰ ਮਥੇਏ ਮਿਲਿਯੇ ਗੇਛੇ।

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਓਨਾਰ ਸੇਖ ਕੇਉ ਜਾਨੇਨਾ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬਕਿਛੁਏ ਆਪਨਿਏ।। ੭।।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ ॥

ਏਏ ਪ੍ਰਥਿਵੀਏ ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਭਗਵਾਨੇਰ ਦਾਸ।

ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਏਵੰ ਤਾਦੇਰ ਆਤ੍ਮਾਰ ਮਥੇਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ ਬੋਝੇ ॥

ਬਹੁ ਕੋਟਿ ਜੀਵ ਦਾਸ਼ਨਿਕ,

ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੈ ਨੇਤ੍ਰੇ ॥

ਏਵੰ ਨਿਯੇਰ ਚੋਖ ਦਿਯੇ ਤਾਰਾ ਸਰਬਦਾ ਏਕ ਏਸ਼ੁਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ॥

बहू कोटी जीव नाम-रस पान करे থাকे,

ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ ॥

যারা অমর হয়ে সর্বদাই বেঁচে থাকে।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

লক্ষাধিক জীব নামের জয়গান করতে থাকে।

ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

সেই আত্ম-রসের আনন্দতে সহজেই লীন হয়ে যায়।

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ ॥

নিজের ভক্তদেরকে প্রভু শ্বাস-প্রশ্বাসের দ্বারা দেখাশোনা করেন।

ਨਾਨਕ ਉਛਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੧੦॥

हे नानक! एमन भक्तुई भगवानेर प्रिय हय ॥ १०॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

এক ঈশ্বরই সৃষ্টির মূল কারণ (স্রষ্টা), তিনি ছাড়া দ্বিতীয় আর কেউ নেই।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੧॥

हे नानक! आमि सेइ भगवानेर काछे उंसर्ग करि, यिनि जल, माटि, पाताल ओ आकाशे विराजमान ॥ १ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

अष्टपदी।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

প্রত্যেক কার্য করতে এবং জীবদেরকে দিয়ে করানোর জন্যে এক ঈশ্বর সবকিছু করতে সক্ষম।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥

যা কিছু ওনার ভালো লাগে, তাই হয়।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

তিনি মুহূর্তের মধ্যে এই মহাবিশ্বের স্রষ্টা ও ধ্বংসকারী (প্রভু)।

ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

প্রভুর ক্ষমতার কোনো শুরু-শেষ নেই।

वुखुडे डररर अडर वरुडै ॥

नरुडेर नरुडेशे तरनर डुथरवरके डुरतरठर करेखुन एडर अरनड कररगु सररररुड खुडररुडै (ठरकररुडे) रेखेखुन।

वुखुडे उरुडनै वुखुडर सरुडरुडै ॥

डर कररुडु गुनरर अरुडेशेर डुररर सरुठररर हुडेखुने, शेषे गुनरर अरुडेशे वरलरन हुडे डरर।

वुखुडे उरुड नररुड डररुडरुडर ॥

डरलुओ एडर डनुड गुनरर इखुखु (खेडरल) अनुडररुडर हुड।

वुखुडे अरनरुड ररुडर डररुडर ॥

गुनरर नरुडेशे वहु डरनरनेर खेलर-तरडरशर डरुडे खेलेखुने।

वररर वररर डरुडे अडरनर वररुडररुडर ॥

डरगुग-सरुठरर करे तरनर नरुडेर डररुडरके डेखते थरकेन।

नरनरुड सरुड डररर वररररर सरुडरुडर ॥१॥

हे नरनरुड! इशुवर सरकल डररुडेर डरुडेइ वररररुडरडरन। । १ ॥

डुरुड डुररुडै डरनुडु रररर डररुडै ॥

डररर डुरडु सरनुडुठ हन तरहले डरनुड डरुडु लरड करे नुड।

डुरुड डुररुडै डुरर डररुडर डुररुडै ॥

डररर डुरडु सरनुडुठ हन तरहले डरथररकेगु डरर करे डेन।

डुरुड डुररुडै डररुड सरुड डुरे ररुडे ॥

डररर डुरडु सरनुडुठ हन तरहले शुडर खुडरगु डररुडके (डुरुडुडर हत थेके) ररुडर करेन।

डुरुड डुररुडै डुरर वररर वरुड डुररुडे ॥

डररर डुरडु सरनुडुठ हन तरहले डरनुड इशुवरनेर गुणगन करते थरके।

डुरुड डुररुडै डुरर डररररर उरुडरुडै ॥

डररर डुरडु सरनुडुठ हन तरहले तरनर डररुडरुडेरकेगु ररुडर करेन।

अरुडर वरुडै अरुडरुड डररुडरुडै ॥

इशुवर नरुडेइ सरवरकरुडु करेन एडर नरुडेइ खरनुडरडरवनर करेन।

डुरर सरररररर वर अरुडर सरुडरुडर ॥

इशुवर नरुडेइ इहलुक-डररलुकुकेर अरुडरडरत।

डुरेडै डरररुडरुडै अरुडररुडरुडर ॥

अनुडरुडरुडर डुरडु डरगतेर-खेलर खेलेते थरकेन एडर (एगुलर डेखे) अरननुडरत हन।

ਜੇ ਭਾਵੈ ਸੇ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ ॥

ਯਾ ਕਿਹੁ ਪ੍ਰਭੂਰ ਕਾਛੇ ਲੋਭਨੀਯ, ਸੇਠਿ ਕਾਜਹੈ ਮਾਨੁਸਕੇ ਦਿਯੇ ਕਰਿਯੇ ਨੇਨ।

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਓਨਾਰ ਮਤਨ ਦ੍ਰਿਤੀਯ ਕੇਉ ਨਜਰੇ ਆਸੇਨਾ।। ੨।।

ਕਰੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਬਲੋ, ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਨ ਕਾਜ ਕਰਾ ਸਭੁਬ?

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਕਰਾਵੈ ॥

ਯਾ ਈਸ਼ੁਰੇਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ, ਸੇਠਿ (ਕਾਜ) ਜੀਵਕੇ ਦਿਯੇ ਕਰਾਨ।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ ॥

ਯਦਿ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਨਿਯੰਨ੍ਰੇ ਥਾਕਤ ਤਾਹਲੇ ਸੇ ਪ੍ਰਤੋਕ ਸੰਪਤਿਕੇ ਆਯੰਨ੍ਰੇ ਆਨਤ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਕਰੇਇ ॥

ਈਸ਼ੁਰ ਯਾ ਕਿਹੁ ਉਪਯੁਕਤ ਮਨੇ ਕਰੇਨ, ਤਿਨਿ ਸੇਗੁਲਿਠਿ ਕਰੇਨ।

ਅਨਜਾਨਤ ਬਿਧਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ ॥

ਭਾਨੇਰ ਅਭਾਵੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਬਿਸਯ-ਬਿਸ਼ੁਭੁਲਾਤੇ ਨਿਮਗਨ ਥਾਕੇ।

ਜੇ ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ ॥

ਯਦਿ ਤਾਰਾ ਜਾਨਤ ਤਾਹਲੇ ਤਾਰਾ ਨਿਜੇਰਾ ਨਿਜੇਦੇਰਕੇ (ਬਿਸ਼ੁਭੁਲਾ ਥੇਕੇ) ਵਾਂਚਾਤੇ ਪਾਰਤ।

ਭਰਮੇ ਭੁਲਾ ਦਹ ਦਿਸਿ ਯਾਵੈ ॥

ਮਾਯਾਰ ਭੁਲੇ ਤਾਰ ਮਨ ਦਸ਼ ਦਿਕੇ ਘੁਰੇ ਵੇਡਾਯ।

ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਚਾਰ ਕੋਠੇ ਚਕੁਰ ਕੇਟੇ ਸੇ ਏਕ ਮੁਹੁਰੇਰ ਮਥੇ ਫਿਰੇ ਆਸੇ।

ਕਰਿ ਕਰਿਯਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ ॥

ਯਾਕੇ ਕੁਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਰ ਭਕਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਠਿ ਪੁਰੁਸ਼ ਨਾਮੇਰ ਮਥੇ ਬਿਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।। ੩।।

ਧਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ ॥

ਏਕ ਨਿਮਿਸ਼ੇਠਿ ਈਸ਼ੁਰ ਕੀਟੇਰ ਮਤੋ ਹੀਨਕੇਓ (ਮਾਨਵਕੇਓ) ਰਾਜਾ ਕਰੇ (ਰਾਜਯ ਦਾਨ ਕਰੇ) ਦੇਨ।

ਪਾਵਧੁਰਮ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ॥

ਭਗਵਾਨ ਗਰੀਬਦੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਦਯਾ ਕਰਵੇਨ।

ਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਥੇਏ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਕੋਨੋ ਗੁਣ ਦੇਖਾ ਯਾਯ ਨਾ,

ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਤਾਕੇ ਮੁਹੁਰੇਰ ਮਥੇ ਤਤ੍ਯੁਗਾਯ ਦਸ਼ਾਦਿਕੇ ਜਨਪ੍ਰਿਯ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ ॥

ਯਗਤੇਰ ਸ਼ਾਮੀ ਯਗਦੀਸ਼ ਯਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਨਿਯੇਰ ਕ੍ਰੁਪਾ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਰਾਖੇਨ,

ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ ॥

ਤਿਨਿ ਤਾਰ ਕਰਮੇਰ ਹਿਸੇਬ-ਨਿਕੇਸ਼ ਕਰੇਨ ਨਾ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਏਏ ਆਤ੍ਮਾ ਓ ਦੇਹ ਸਕਲਏ ਓਨਾਰ ਪ੍ਰਦਨੁ ਸੰਪ੍ਰਤਿ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਸ ॥

ਪ੍ਰਤਯੇਕ ਮਾਨਵ ਹਦਯੇ ਪੂਰ੍ਣ ਬ੍ਰਹਮੇਰ ਆਲੋ ਰਯੇਛੇ।

ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਣਾਈ ॥

ਏਏ ਵਿਸ਼-ਵਿਨਯਾਸ ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰੇਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਏਖਿ ਬਣਾਈ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਿ ਓਨਾਰ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖੇ ਵੈਛੇ ਆਛਿ॥ ੪॥

ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਰੀ ਇਸੁ ਰਾਸ ॥

ਏਏ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਸ਼ਕਤਿ ਤਾਰ ਨਿਯੇਦੇਰ ਹਾਤੇ ਨੇਏ ਕਾਰਣ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਸ ॥

ਸਕਲੇਰ ਮਾਲਿਕ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਏਸ਼੍ਵਰਏ ਸਬਕਿਛੁ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਯੀਵ ਦੁਆਰਾ ਕਰਿਯੇ ਨੇਨ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ ॥

ਨਿਃਸਹਾਯ ਯੀਵ ਤਖਨ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਰ ਅਨੁਗਤ ਹਯ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਏਸ਼੍ਵਰੇਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ, ਅਵਸੇਸ਼ੇ ਤਾਏ ਹਯ।

ਕਬਹੂ ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ ॥

ਮਾਨੁਸ਼ ਕਖਨੋ ਊਚ ਏਵੰ ਕਖਨੋ ਨਿਲ ਬਰੇ ਅਵਸ਼ਾਨ ਕਰੇ।

ਕਬਹੂ ਸੇਰਾ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ ॥

ਕਖਨੋ ਮਾਨਵ ਕਠੇ ਦੁਃਖ ਬੋਧ ਕਰੇ ਆਵਾਰ ਕਖਨੋ ਆਨੰਦੇ ਸੁਖੀ ਹਯ।

ਕਬਰੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਕখনੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਇ ਤਾਰ ਬਯਵਸਾ ਹਯ।

ਕਬਰੂ ਉਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਕখনੋ ਆਕਾਸ਼ੇ ਆਵਾਰ ਕখনੋ ਪਾਤਾਲੇ ਅਵਸਠਾਨ ਕਰੇਨ।

ਕਬਰੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਕਖਨੋ ਤਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੋਧੇ ਭਗਨੀ ਹਨ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਨਿਯੋਗੇ ਸਭੇ ਏਕੁਤ੍ਰ ਨਿਯੋਗੇ ਕਰੇਨ॥ ੫॥

ਕਬਰੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਯੇ ਜੀਵ ਕখনੋ ਬਿਭਿੰਨ ਧਰਯੋਗੇ ਨ੍ਰਿਤ੍ਯ ਕਰਛੇ।

ਕਬਰੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਕਖਨੋ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਭੁਯੇ ਥਾਕੇ।

ਕਬਰੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਰਾਗੇ ਭਯੰਕਰ ਹਯੇ ਓਠੇ।

ਕਬਰੂ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਸਕਲੇ ਪਦ-ਧੂਲਿ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ਚਲੇ।

ਕਬਰੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਮਹਾਨ ਰਾਜਾ ਹਯੇ ਬਸੇ ਥਾਕੇ।

ਕਬਰੂ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਭਿਖਾਰੀ ਛਦ੍ਰਬੇਸ਼ ਧਾਰਣ ਕਰੇ ਨੇਯ।

ਕਬਰੂ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਅਪਕਰਮੇਰ (ਦੁਰਨਾਮ) ਮਧੇ ਚਲੇ ਆਸੇ।

ਕਬਰੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਕখনੋ ਤਾਕੇ ਖੁਬ ਭਾਲੋ ਬਲਾ ਹਯੇ ਥਾਕੇ।

ਜਿਉ ਪੁਠੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਕੇ ਯੇਭਾਵੇ ਰਾਖੇਨ, ਸੇਭਾਵੇਯੇ ਜੀਵ ਥਾਕੇ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਰੈ ॥੬॥

ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਨਾਨਕ ਸਤਯੇ ਬਲੇਨ॥ ੬॥

ਕਬਰੂ ਠੇਠਿ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੈ ਬਖਾਨੁ ॥

ਕখনੋ ਮਾਨਵ ਪੰਡਿਤੋਰ ਨਿਯਾਯ ਧਰਮੋਪਦੇਸ਼ ਦੇਨ ।

ਕਬਰੂ ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਨੀਰਵ ਸਨ੍ਯਾਸੀ ਹਯੇ ਧਿਆਨਮਗਨ ਥਾਕੇਨ ।

ਕਬਰੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਏਸਨਾਨੁ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਤੀਰਥੇਰ ਤੀਰੇ ਗਿਯੇ ਜਨਾਨ ਕਰੇ ।

ਕਬਰੂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਕখনੋ ਸੇ ਸਿਦ੍ਧ ਪੁਰੁਸ਼ ਹਯੇ ਮੁਖ ਦਿਯੇ ਭਗਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇਨ ।

ਕਬਰੂ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗਾ ਠੇਠਿ ਜੀਆ ॥

ਕখনੋ ਮਾਨਵ ਕੀਟ, ਹਾਤਿ ਅਥਵਾ ਪਤੰਗ ਹਯੇਓ ਥਾਕੇ

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ ॥

ਏਵੰ ਤਾਦੇਰ ਪ੍ਰਜਾਤਿਠੇ ਕ੍ਰਮਾਗਤ ਘੁਰੇ ਬੇਠਾਯ ।

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਰਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ਬਹੁਰੂਪੀਰ ਮਤੋ ਊਨਿ ਅਤਿਬੇਸ਼ੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੇਓ ਦੇਖਾ ਦਿਯੇਛੇਨ ।

ਜਿਉ ਪੁਰੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ ॥

ਯੇਮਨਭਾਵੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਉਪਯੁਕਤ ਮਨੇ ਹਯ, ਤੇਮਨਭਾਵੇਏ ਨਾਚਾਨ ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਠੇਠਿ ॥

ਯੇਮਨ ਓਨਾਰ ਪਛੰਦ ਹਯ, ਤੇਮਨਏ ਹਯ ।

ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਏ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਿਨਿ ਛਾਡਾ ਦਿਵੀਯ ਕੇਊ ਨੇਏ । ੭ ।

ਕਬਰੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਏਰੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏਏ ਊੀਵ ਕখনੋ ਸੰਸੰਗ ਪੇਲੇ ਤਖਨ

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਸੇਏ (ਪਵਿਤ੍ਰ) ਸਥਾਨ ਥੇਕੇ ਦਿਵੀਯਵਾਰ ਸੇ ਆਰ ਫਿਰੇ ਆਸੇ ਨਾ ।

ਅੰਤਰਿ ਠੇਠਿ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਤਾਰ ਅੰਤਰੇ ਭਗਾਨੇਰ ਆਲੋ ਭੂਲੇ ਓਠੇ ।

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਸੇਏ ਨਿਵਾਸ ਕਖਨਓ ਖਵੰਸ ਹਯ ਨਾ ।

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ ॥

ਧਾਰ ਮਨ ਓ ਸਰੀਰ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਓ ਪ੍ਰੇਮੇ ਮਗ।

ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਸੇ ਸਰਵਦਾਇ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਸਜੇ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰੇ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ ॥

ਥੇਮਨ ਜਲ ਏਸੇ ਜਲੇਰ ਸਜੇਇ ਮਿਸੇ ਯਾਯ,

ਤਿਉ ਜੇਤੀ ਸੰਗਿ ਜੇਤਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਤੇਮਨਭਾਵੇਇ ਤਾਰ ਜੇਯਾਤਿ ਪਰਮ ਜੇਯਾਤਿਰ ਮਥੇ ਬਿਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸੁਮ ॥

ਜੀਵੇਰ ਆਸਾ-ਯਾਓਯਾ (ਜਮ-ਮ੍ਰਤੁਯ) ਸੰਪੰਨ ਹਯ ਏਵੰ ਸੇ ਪਰਮਸੁਖ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਬ੍ਰਬਥਾਨ ॥੮॥੧੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਮਨ ਪ੍ਰਭੁਰ ਪ੍ਰਤਿ ਆਮਿ ਸਰਵਦਾ ਉਂਸਰਗ ਕਰਿ॥ ੧੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ ॥

ਬਿਨਮ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਪੁਰੁਖ ਸੁਖੇ ਥਾਕੇ। ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਅਹੰਕਾਰ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਬਿਨਯੀ ਹਯੇ ਓਠੇ।

ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ॥੧॥

(ਕਿਸ਼ੁ) ਹੇ ਨਾਨਕ! ਵਡ-ਵਡ ਅਹੰਕਾਰੀਰਾ ਨਿਜੇਦੇਰ ਅਹੰਕਾਰੇਇ ਖਵੰਸ ਹਯੇ ਯਾਯ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸਟਪਦੀ।

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਥੇਇ ਬਯਕ੍ਤਿਰ ਅੰਤਰੇ ਪਰਿਚਾਲਨਾਰ ਅਹੰਕਾਰ ਥਾਕੇ,

ਸੈ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ ॥

ਏਮਨ ਬਯਕ੍ਤਿ ਨਰਕੇ ਪਡੇ ਥਾਕਾ ਕੁਕੁਰ।

ਜੈ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੇਬਨਵੰਤੁ ॥

ਥੇ ਪੁਰੁਖ ਗਰਬ ਕਰੇ ਨਿਜੇ ਨਿਜੇਕੇ ਖੁਬ ਸੁੰਦਰ (ਤਰੁਣ) ਮਨੇ ਕਰੇ,

ਸੈ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥

ਸੇ ਬਿਠਾਰ ਕੀਟ ਹਯ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

যে ব্যক্তি নিজেকে কর্মকুশল বলে,

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਬ੍ਰੁਮਾਵੈ ॥

সে জন্ম-মৃত্যুর আবর্তে পড়ে একাধিক প্রজাতিতে বিচরণ করতে থাকে।

ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

যে প্রাণী নিজের সম্পদ ও ভূমি নিয়ে গর্ব করে,

ਸੈ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥

সে মূর্খ, অন্ধ ও অজ্ঞ হয়।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਾਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥

যে ব্যক্তির অন্তরে প্রভু কৃপা করে বিনয় প্রদান করেন,

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

হে নানক! এমন ব্যক্তি ইহকালে মুক্তি এবং পরকালে সুখ লাভ করেন। । ১ । ।

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਾਰਬਾਵੈ ॥

যে ব্যক্তি ধনী হয়ে নিজের সম্পদ নিয়ে গর্ব করে,

ਤ੍ਰਿਣੁ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥

তার সঙ্গে এক টুকরো খড়ের সমানও কিছু যায়না।

ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊਪਰਿ ਕਰੈ ਆਸ ॥

যে ব্যক্তি বৃহৎ সেনাবাহিনী এবং জনগণের উপর আশা রাখে,

ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥

সেগুলো এক মুহূর্তেই বিনাশ হয়ে যায়।

ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ ॥

যে ব্যক্তি নিজেই নিজেকে সবচেয়ে শক্তিশালী মনে করে,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ ॥

সে এক মুহূর্তেই ভস্ম হয়ে যায়।

ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

যে মানুষ নিজ অহংকারে কাউকে পরোয়া করে না,

ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੈ ਖੁਆਰੀ ॥

যমরাজ অবশেষে তাকে খুব কষ্ট দেয়।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਜੇ ਬਯਕ੍ਤਿਰ ਅਹੰਕਾਰ ਮੁੱਢੇ ਯਾਯ,

ਸੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਏਮਨ ਬਯਕ੍ਤਿਹੈ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਬਾਰੇ ਸ਼ੀਕ੍ਰੁਤ ਹਯ।। ੨।।

ਕੈਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੈ ॥

ਯਦਿ ਕੇਉ ਲਖ਼ਯਾਧਿਕ ਭਾਲੋ ਕਾਯ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰੇ,

ਸੁਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੈ ॥

ਤਾਹਲੇ ਸੇ ਕਠੁੰਹੈ ਭੋਗ ਕਰੇ, ਤਾਰ ਸਕਲ ਕਾਯ ਵ੍ਰਥਾ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੈ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਜੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਵਹੁ ਤਪਸਯਾ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰੇ,

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਸੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਰਕ-ਸ਼ਵਰ੍ਗੇ ਜੰਮੁ ਨਿਤੇ ਥਾਕੇ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦੁਵੈ ॥

ਯਾਰ ਹ੍ਰਦਯ ਅਨੇਕ ਵੇਸ਼ਿ ਯਤਨੁ ਕਰਾ ਸਭ੍ਰੇਭੁ ਬਿਨਯੀ ਹਯਨਾ,

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਾਵੈ ॥

ਤਾਹਲੇ ਵਲੋ, ਸੇਹੈ ਪੁਰੁਖ ਕੀਭਾਵੇ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਦਰਬਾਰੇ ਪੌਛਾਵੇ?

ਆਪਸ ਕਉ ਜੈ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਜੇ ਪੁਰੁਖ ਨਿਯੇਹੈ ਨਿਯੇਕੇ ਭਾਲੋ ਵਲਤੇ ਥਾਕੇ,

ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਕਲਯਾਣ ਤਾਰ ਨਿਕਟੇ ਆਸੇ ਨਾ।

ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਰ ਮਨ ਸਵਾਰ ਪਦ-ਧੂਲਿ ਹਯੇ ਯਾਯ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੩॥

ਤਾਰ ਮਥੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੌਨ੍ਦਰਯ ਫੂਟੇ ਓਠੇ।। ੩।।

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥

ਯਤਕ੍ਰਮ ਮਾਨੁਖ ਏਹਿੰਟਾ ਉਪਲਵਧਿ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਜੇ ਆਮਾਰ ਧਾਰਾ ਕਿਛੁ ਹਤੇ ਪਾਰੇ,

ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਤਤਕ੍ਰਮ ਤਾਰ ਕੋਨੋ ਸੁਖ ਉਪਲਵਧਿ ਹਯਨਾ।

नमः शिवाय नमो मे विद्मः वरदा ॥

যতক্ষণ মানুষ উপলব্ধি করতে পারে যে আমি কিছু করি,

उषः लवः रावः नैनि मवि द्विरदा ॥

ততক্ষণ সে প্রজাতির গর্ভে বিচরণ করতে থাকে।

नमः यारै वैषु वैरी मीत्रु ॥

যতক্ষণ মানব কাউকে শত্রু আবার কাউকে বন্ধু মনে করে,

उषः लवः निवसलु नारी चैत्रु ॥

ততক্ষণ তার মন শান্ত হয়না।

नमः लवः मेव मगान सँगा मगि ॥

যতক্ষণ মানুষ মায়ার মোহতে মগ্ন থাকে,

उषः लवः यरम रगि ऐगि सनगि ॥

ততক্ষণ যমরাজ তাকে শাস্তি দিতে থাকেন।

पुत्र विरपा उ घँयन डुटै ॥

প্রভুর কৃপায় মানুষের বন্ধন ছিন্ন হয়।

गुर पुसादि नानक रगि हूटै ॥४॥

হে নানক! গুরুর কৃপায় অহংকার দূর হয়।। ৪ ।।

सवस धटे लध रगि उठि यारै ॥

মানুষ হাজার হাজার টাকা রোজগার করেও লাখ লাখ টাকার জন্যে দৌড়াদৌড়ি করে।

त्रिपति न आवै मगिआ पाढै यारै ॥

ধন-সম্পত্তির অনুসন্ধান করতে গিয়ে তার তুষ্টি হয়না।

अनिक उरा घिदिआ वै वरै ॥

মানুষ অধিকাংশ ক্ষেত্রে বিষয়-ব্যাধির উপভোগে নিয়োজিত থাকে,

नव त्रिपत्रादै धधि धधि मरै ॥

কিন্তু সে সন্তুষ্ট হয় না এবং সেটার জন্য আকুল হয়ে মৃত্যু বরণ করে।

घिना संउध नरी वैषु रानै ॥

সন্তুষ্টি ছাড়া কারোর তৃপ্তি হয়না।

सुपन मनैरघ घिषे सत्र वानै ॥

তার সমস্ত কাজ স্বপ্নের মনোরথের মতন ব্যর্থ হয়।

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ভগবানের নামের মহিমাতেই সমস্ত সুখ পাওয়া যায়।

ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

কোনো ভাগ্যবান ব্যক্তিই নামের মহিমা লাভ করে।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ঈশ্বর নিজেই সবকিছু করতে এবং জীবের দ্বারা সম্পন্ন করাতে সমর্থ হন।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੫॥

হে নানক! সর্বদা হরি নাম জপ করো ॥ ৫ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

একমাত্র ঈশ্বরই করতে পারেন এবং করাবেন।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

বিচার করে দেখো, কিছুই জীবের নিয়ন্ত্রণে নেই।

ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥

ভগবান যেমন দৃষ্টি ধারণ করেন, মানব তেমনই হয়ে যায়।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪੁਰੁ ਸੋਇ ॥

সে প্রভু নিজেই সবকিছু।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੈ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ॥

যা কিছু উনি করেছেন, সেসব ওনার ইচ্ছে অনুসারে।

ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

তিনি অনেক দূরে আছেন, তারপরেও সবার সঙ্গে আছেন।

ਬੁਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥

তিনি উপলব্ধি করেন, দেখেন এবং সিদ্ধান্ত নেন।

ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੈਕ ॥

ভগবান স্বয়ং এক এবং তাঁর বহুরূপ রয়েছে।

ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ঈশ্বরের না মৃত্যু হয় এবং না বিনষ্টও হয়, তিনি আসেনও না এবং যায়ও না।

ਨਾਨਕ ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੬॥

হে নানক! ঈশ্বর সর্বদা সকলের মধ্যে উপস্থিত থাকেন ॥ ৬ ॥

ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਨ ਏਵੰ ਨਿਜੇਏ ਉਪਲਭਿ ਕਰੇਨ।

ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਜੇਏ ਸਕਲੇਰ ਸਝੇ ਮਿਸੇ ਥਾਕੇਨ।

ਆਪਿ ਕੀਨੈ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਨਿਜੇਰ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਉਨਿ ਨਿਜੇਏ ਕਰੇਛੇਨ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਤੋਕ ਵਸਤੁ ਓਨਾਰ, ਤਿਨਿਏ ਸ੍ਰਿਸਟਾ।

ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਠੇਇ ॥

ਬਲੋ, ਏਰ ਥੇਕੇ ਭਿੰਨ ਕਿਛੁ ਹਤੇ ਪਾਰੇ ਕੀ?

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੇਇ ॥

ਏਕ ਈਸ਼੍ਵਰ ਸਕਲ ਸੁਆਨੇ ਏਵੰ ਸੀਮਾਨਾਰ ਸਰਵਤ੍ਰਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ।

ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ ॥

ਨਿਜੇਰ ਲੀਲਾ ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਏ ਨਿਰਵਾਹ ਕਰੇਛੇਨ।

ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ॥

ਤਿਨਿ ਉਂਸੁਕਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਤਾँਰ ਮਹਿਮਾ ਅਸੀਮ।

ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਹਿ ॥

(ਭੀਵਦੇਰ) ਮਨੇਰ ਮਥੇ ਸੁਯੰ ਅਵਸੁਆਨ ਕਰੇਨ, ਏਵੰ (ਭੀਵਦੇਰ) ਨਿਜੇਰ ਮਨੇ ਸੁਝਿ ਹਯੇ ਬਸੇ ਰਯੇਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਓਨਾਰ (ਈਸ਼੍ਵਰ) ਮੂਲਯਾਨ ਕਰਾ ਯਾਯ ਨਾ। । ੭। ।

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਭਗਵੇਰ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮਾਤੁਆ ਸਰਵਦਾਏ ਸਤਯ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਧਿਆਨੀ ॥

ਏਏ ਕਥਾ ਓਰੁਰ ਕੁਪਾਯ ਕੋਨੋ ਵਿਰਲ ਬਯਕੁਠਿਏ ਬਯਾਥਯਾ ਕਰੇਛੇ।

ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਕੀਨਾ ॥

ਪਰਮਾਤੁਆ, ਥਿਨਿ ਸਬ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਛੇਨ, ਤਿਨਿਏ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਸਤਯ।

ਕੋਟਿ ਮਯੇ ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ ॥

ਲਕਸ਼ਾਠਿਕੇਰ ਮਥੇ ਓਟਿਕਤਕਏ ਓਨਾਕੇ ਭਾਨੇਨ।

ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੋਮਾਰ ਰੂਪ ਕਤ ਅਪਰੂਪ -ਸੁন্দਰ।

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੂੰਮਿ ਅਤੰਤੁ ਸੁੰਦਰ, ਅਪਰਿਮੇਯ ਏਵੰ ਅਨੰਯ।

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਤੋਮਾਰ ਬਚਨ ਅਤੰਤੁ ਪਵਿਤ੍ਰ, ਸੁਭਾ ਓ ਮਧੁਰ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸੁਣਨ ਬਖਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਤੰਯੇਕ ਬਯਾਕ੍ਤਿ ਏਨਾਕੇ ਕਾਨ ਦਿਯੇ ਸ਼ੋਨੇ ਏਵੰ ਬਯਾਖਯਾ ਕਰੇ।

ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ॥

ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਬਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੮॥੧੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇ ਬਯਾਕ੍ਤਿ ਨਿਯੇਰ ਅੰਤਰੇ ਪ੍ਰੇਮੇਰ ਸੰਯੇ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੇ॥ ੮॥ ੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੈ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੈ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ ॥

ਯੇ ਬਯਾਕ੍ਤਿ ਸਾਧੁਦੇਰ ਆਸ਼੍ਰਯੇ ਆਸੇ, ਸੇਏ ਬਯਾਕ੍ਤਿਰ ਮੋਸ਼ਕ ਲਾਭ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੁਦੇਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਲੇ ਜੀਵ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੰਮ ਨਿਤੇ ਥਾਕਵੇ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਆਯੁ ਕਮੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਦੁਃਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਯਮਦੂਤਦੇਰ ਹਾਤ ਥੇਕੇ ਰਸ਼ਕਾ ਪਾਯਨਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਸਮੰਤ ਸੁਖ ਨਸ਼ਟ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਰਕੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਬੁਢਿਮੁਖਿ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੇਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਸੌਨਦਰਯ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸਾਧੁਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਰਸਕੁਤ ਬਯਕੁਤਿਕੇ ਕੇਉ ਰਖਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਘਾਨ ਬੁਸਟੁ ਹੋਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਸੁਆਨ ਕਲੁਸ਼ਿਤ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥

ਯਦਿ ਕੁਪਾਰ ਘਰੇ ਸਾਧਕ ਸੁਯੰਗ ਕੁਪਾ ਕਰੇਨ

ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿੰਦੁ ਬੀ ਤਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੰਗੇ ਨਿੰਦੁਕੁ (ਯੋਗ-ਸਾਗਰ ਥੇਕੇ) ਪਾਰ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਸੇਠੀ ਮੁਖੁ ਮਲਿਨ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਰਾ ਜਿਉ ਲਵੈ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰੇ ਏਮਨ ਪੁਰੁਸ਼ਕੇ ਕਾਕੇਰ ਮਤਨ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੈਨਿ ਪਾਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਸਰਪ ਪ੍ਰਜਾਤਿਤੇ ਪਤਿਤ ਹੋਇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਪਦ ਜੈਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਕੀਟ ਇਤਯਾਦਿਰ ਮਤਨ ਤ੍ਰਿਪਦ ਪ੍ਰਜਾਤਿਤੇ ਬਿਚਰਣ ਕਰੇ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਲਾਲਸਾਰ ਆਗੁਨੇ ਪੁਡੁਤੇ ਥਾਕੇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੇ ਛਲੈ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰੇ ਏਮਨ ਕੇਉ ਸਵਾਰ ਸੰਗੇ ਛਲ-ਚਾਤੂਰੀ ਕਰੇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੇਜ-ਗੌਰਬ ਖੁੰਬ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥

ਸਾਧੁਕੇ ਅਸੁਖੀ ਕਰਲੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਿਮਨਤਰ ਹੋਇ ਯਾਇ ॥

ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਰ ਕੋਨੋ ਸੁਖ ਸਹਾਯਕ ਹਯਨਾ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸਾਧੂਰ ਪਛੰਦ ਹਯ ਤਾਹਲੇ ਨਿੰਦੁਕਉ ਮੋਘ ਲਾਭ ਕਰੇ ਨੇਯ॥ ੨॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕ ਸਬਥੇਕੇ ਖਾਰਾਪ ਕਾਯ ਕਰਾ ਏਕਯਨ ਮਹਾਪਾਪੀ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਲੇ ਮੁਹੁਰੇਰ ਯਨਯਉ ਸੁਖ ਪਾਉਯਾ ਯਾਯਨਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕ ਹਲੋ ਮਹਾਨ ਹਤਯਕਾਰੀ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਪਰਮੇਸਰਿ ਮਾਰਾ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕ ਈਸ਼ਰੇਰ ਕਾਛੇ ਤਿਰਙੁਤ ਹਯ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕ ਸ਼ਾਸਨ ਥੇਕੇ ਰਿੰਙੁ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਰੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕ ਅਸੁਖੀ ਏਭੰ ਨਿਰੰਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕਕੇ ਸਬ ਰੋਗੇ ਪੇਯੇ ਬਸੇ।

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਨੋਗ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੁਕ ਸਰਬਦਾ ਬਿਚਿੰਨ ਅਭਸ਼ਾਯ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇਖ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾ ਸਮਸ਼ੁ ਦੋਸ਼ੇਰ ਮਥੇ ਮਹਾਪਾਪ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੇਖੁ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਸਾਧੂਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ ਤਾਹਲੇ ਤਾਰਉ ਮੁੰਙਿ ਹਯੇ ਯਾਯ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ॥

ਸਾਧੂਰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਰਬਦਾ ਅਪਵਿਤੁਰ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਕੋਨੋ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰਏ ਬੰਨੁ ਹਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਰੀ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ (ਧਰਮਰਾਜੇਰ ਕਾਛ ਥੇਕੇ) ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਾਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਰੀ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਕੇ ਸਵਾਇ ਤਿਆਗ ਕਰੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਸਰਵਦਾਇ ਪਾਪੀ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਜਨਮ ਨਿਤੇ-ਮਾਰਾ ਥੇਤੇ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕੀ ਦੁਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਨਿੰਦੂਕ ਸੁਖ ਥੇਕੇ ਬਖਿਤ ਹਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਥਾਕਾਰ ਜਨੇ ਕੋਨੋ ਜਾਏਗਾ ਪਾਏਨਾ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਨਾਨਕ ! ਯਦਿ ਸਾਧੂਕੇ ਪ੍ਰਲੂਕ ਕਰੇ ਤਖਨ ਤਿਨਿ ਤਾਕੇ ਨਿਜੇਰ ਸਸੇ ਏਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਨੇਨ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਮਾਰਪਥੇ ਭੇਠੇ ਪਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੁੰਚੈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਕੋਨ ਕਾਏ ਸਫਲ ਹਏ ਨਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਭਯਙਕਰ ਬਨੇਰ ਮਥੇ ਬਿਚਰਣ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਕੇ ਭੁਲ ਪਥੇ ਪਰਿਚਾਲਨਾ ਕਰਾ ਹਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਬੈਠਾ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਏਮਨਿਤੇਏ ਭੇਤਰ ਥੇਕੇ ਸੁੰਠ ਹਏ,

ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੈਠਾ ॥

ਮੁੰਤਬਯਕ੍ਤਿਰ ਦੇਹ ਥੇਮਨ ਸ਼ਾਸਹੀਨ ਹਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਰ ਕੋਨੋ ਆਧਾਰ ਹਯਨਾ।

ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਸੇ ਵਪਨ ਕਰੇਛੇ, ਸੇ ਨਿਜੇਏ ਭੋਗ ਕਰੇ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਰ ਕੋਨੋ ਰਝਕ ਹਤੇ ਪਾਰੇਨਾ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਾਧੂਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ ਤਖਨ ਤਿਨਿ ਤਾਕੇ ਰਝਾ ਕਰੇਨ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਏਮਨਭਾਵੇਏ ਬਿਲਾਪ ਕਰੇ,

ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੁਨ ਮਛਲੀ ਤਰਫਰਾਇ ॥

ਯੇਨ ਛਾਡਾ ਮਾਛ ਏਮਨ ਛੁਟਫਟ ਕਰੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਸ਼ੁਧਾਰਏ ਥਾਕੇ ਏਵੰ ਤੁਪੁ ਹਯਨਾ,

ਜਿਉ ਪਾਵਰੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਯੂਐ ॥

ਏਮਨ ਅਗਿ ਕੋਨ ਇਨਕਨ ਧਾਰਾ ਤੁਪੁ ਹਯ ਨਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਵਾਸੁਵਿਕ ਪਝੇ ਏਕਲਾਏ ਥਾਕੇ,

ਜਿਉ ਬੁਆਰੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਰੇਲਾ ॥

ਏਮਨ ਭਿਤਰ ਥੇਕੇ ਪੁਏ ਯਾਓਯਾ ਤਿਲ ਉਠਿਦੇਰ ਝੇਰੇ ਵਿਫਲੇ ਪੁਏ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਧਰਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਹਯ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਸਰਵਦਾ ਮਿਥਯਾ ਬਲੇ।

ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਯੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ ॥

ਨਿੰਦੁਕੇਰ ਭਾਗਯ ਪ੍ਰਥਮ ਥੇਕੇਏ ਏਮਨਭਾਵੇ ਲੇਖਾ ਹਯੇ ਆਛੇ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਥਿਆ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭੂਰ ਭਾਲੋ ਲਾਗੇ, ਸੇਟਾਏ ਹਯ। ੬।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਕੁੰਤਿਤ ਰੂਪੇਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਸਾਧੂਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਯੁਤ ਕਰਲੇ ਸੇ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਦਰਬਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤਿ ਪਾਯ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਸਰਬਦਾ ਮ੍ਰਿਤੁਰ ਕਾਛਾਕਾਛਿ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਜੀਵਨ ਓ ਮ੍ਰਿਤੁਰ ਮਥੇ ਦੋਦੁਲਯਮਾਨ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਰ ਆਸਾ ਪੂਰ੍ਣ ਹਯਨਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀ ਹਤਾਸ਼ ਹਯੇ ਥਾਕੇ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੇਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ ॥

ਸਾਧੂਰ ਅਪਰਾਧੀਰ ਸ਼ਿਰਤਾ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯਨਾ।

ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਯੇਮਨ ਈਚੇ ਹਯ, ਮਾਨੁਸ਼ਓ ਤੇਮਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਪੂਰ੍ਵਜਨੇਰ ਕਰਮਫਲ ਕੋਨੋ ਬਯਕੁਤਿ ਮੁਛੇ ਫੇਲਤੇ ਪਾਰੇਨਾ।

ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਐ ਸਤਯ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬਕਿਛੁ ਜਾਨੇਨ। ੭।।

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਸਮਸੁਤੁ ਡੀਬ-ਡਲੁ ਸੇਐ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥

ਸਬਸਮਯ ਓਨਾਕੇ ਪ੍ਰਠਾਮ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਪੂਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਨਿਯੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਸ਼੍ਵਾਸ ਏਬੰ ਗ੍ਰਾਸੇ ਓਨਾਰਐ ਧਯਾਨ ਕਰਤੇ ਥਾਕੋ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਸਭਕਿਛੁ ਓਨਾਰ (ঐশ্বরের) ਦੁਆਰਾ ਕਰਾ ਹਯੇਛੇ।

ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਕੈ ਬੀਆ ॥

ঐਸ਼ਵਰ ਯੇਮਨਭਾਵੇ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਗਢੇ ਤੋਲੇਨ, ਮਾਨਵ ਤੇਮਨਿ ਹਯੇ ਓਠੇ।

ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਨਿਯੇਰ ਖੇਲਾਰ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਹੈ।

ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਦੁਵੀਯ ਕੇ ਓਨਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਜਿਸ ਨੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਯਾਰ ਉਪਰ ਨਿਯੇਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਨ, ਤਾਕੇਹੈ ਨਿਯੇਰ ਨਾਮ ਦਿਯੇ ਦੇਨ।

ਬਡਭਾਰੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ ॥੮॥੧੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਹਿਰੂਪ ਬਯਕ੍ਤਿ ਖੂਬ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਹਯਾ। ੮॥ ੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਹੇ ਭਦ੍ਰਪੁਰੁਸ਼! ਨਿਯੇਰ ਚਤੁਰਤਾ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥੧॥

ਨਿਯੇਰ ਮਨੇ ਐਸ਼ਵਰੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਰਸਾ ਰਾਖੋ। ਹੇ ਨਾਨਕ! ਐਹਿਭਾਵੇਹੈ ਦੁਃਖ, ਵਿਭ੍ਰਾਂਤਿ ਐਵੰ ਭਯ ਦੂਰ ਹਯੇ ਯਾਵੇ। ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸ਼ਟਪਦੀ

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬਿਧੀ ਸਭ ਜਾਨੁ ॥

(ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ!) ਕੋਨ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਭਰਸਾ ਰਾਖਲੇ ਸਭ ਬਯਰਥ ਹਯ।

ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਐਕਮਾਤ੍ਰੇ ਭਗਵਾਨਹੈ ਸਭਾਇਕੇ ਦੇਵੇਨ।

ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥

ਯਾਂਰ ਦੇਓਯਾਰ ਕਾਰਣੇਹੈ ਤ੍ਰਿਪ੍ਤਿ ਹਯ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥

ਐਵੰ ਤਾਰਪਰ ਲਾਲਸਾ ਆਸਤੇ ਪਾਰੇਨਾ।

ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੈ ਆਪਿ ॥

এক ঈশ্বর নিজেই হত্যা করেন এবং রক্ষা করেন।

ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਰਾਖਿ ॥

কিছুই মানবের নিয়ন্ত্রণে নেই।

ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸੁਖੁ ਠੇਇ ॥

ওনার আদেশ মেনে চললে সুখ অনুভূত হয়।

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਠੇਇ ॥

নামকে একসঙ্গে গੈঁথে নিজের কণ্ঠতে রাখো।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੁਰੁ ਸੇਇ ॥

হে নানক! সেই প্রভুকে সর্বদা স্মরণ করতে থাকো,

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੇਇ ॥੧॥

কোনো বিঘ্ন আসবে না ॥ ১ ॥

ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਰਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

নিজের হৃদয়ে ঈশ্বরের মহিমা-স্তুতি করো।

ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਰਾਰ ॥

হে আমার মন! সত্য অনুশীলন করো।

ਨਿਰਮਲ ਵਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥

নামের অমৃত পান করলে তোমার জিহ্বা পবিত্র হয়ে যাবে

ਸਦਾ ਸੁਰੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਵਿ ਜੀਉ ॥

এবং তুমি তোমার আত্মাকে চিরকালের জন্য সুখদায়ক বানিয়ে তুলবে। ।

ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

নিজের চোখে ঈশ্বরের মহিমা দেখো।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥

সৎসঙ্গে একত্র হওয়ার কারণে দ্বিতীয় সমস্ত পারস্পরিক-যোগযোগ লুপ্ত হয়ে যায়।

ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥

নিজের চরণকে গোবিন্দের পথে পরিচালনা করো।

ਮਿਟਰਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥

এক মুহূর্তের জন্যও হরিনাম জপ করলে জীবের পাপ মোচন হয়।

ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸੁਣਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਏਵੰ ਕਰ੍ਹੰ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸ਼ਰਵਣ ਕਰੋ।

ਹਰਿ ਸੁਰਗਹ ਨਾਨਕ ਉਜਲ ਮਥਾ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਏਹਿਭਾਵੇ) ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਤੋਮਾਰ ਮਸ਼ੁਕ ਉਜਲ ਹਯੇ ਉਠਵੇ। ॥ ੨ ॥

ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਸੇਹਿ ਬਯਕ੍ਤਿਹਿ ਭਾਗਯਵਾਨ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥

ਯੇ ਸਰਵਦਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਮਹਿਮਾ ਗਾਨ ਗਾਹਿਤੇ ਥਾਕੇ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੇ ਕਰਹਿ ਬੀਜਾਰ ॥

ਯੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੇਰ ਧਯਾਨ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ,

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ॥

ਸੇਹਿ ਬਯਕ੍ਤਿਕੇ ਵਿਸ਼ੇਰ ਧਨੀ ਬਯਕ੍ਤਿ ਹਿਸਾਬੇ ਗਣਨਾ ਕਰਾ ਹਯ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥

ਯੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਨਿਜੇਰ ਮਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਓ ਮੁਖ ਦਿਯੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮੇਰ ਉਚਾਰਣ ਕਰੇ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥

ਯੇਨੇ ਰਾਖੋ ਯੇ ਸੇ ਸਰਵਦਾ ਖੁਸ਼ਿ ਥਾਕੇ।

ਏਕੈ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਯੇਹਿ ਬਯਕ੍ਤਿ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂਕੇਹਿ ਚੇਨੇ,

ਇਤ ਉਤ ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ ॥

ਤਾਰ ਇਹਲੋਕ ਓ ਪਰਲੋਕੇਰ ਭਯਾਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾਰ ਮਨ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਸਙੇ ਮਿਸ਼ੇ ਯਾਯ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਚਿਨਤੇ ਪਾਰੇ।। ੩।।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ ॥

ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਯੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਨਿਜੇ ਨਿਜੇਕੇ ਬੁਝਾਤੇ ਪਾਰੇ,

ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਯੇਨੇ ਰੇਖੋ ਤਾਰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਣਾ ਮੁਛੇ ਗੇਛੇ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ॥

ਥੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਸਾਧੁਸੰਗੇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇਰ ਕੀਰ੍ਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੇ,

ਸਰਬ ਠੈਗਾ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਰਤ ॥

ਸੇਠਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਕ੍ਤੁ ਸਕਲ ਰੋਗ ਥੇਕੇ ਮੁਕ੍ਤਿ ਲਾਭ ਕਰੇ ਨੇਯ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਾਨੁ ॥

ਥੇਠਿ ਬਯਕ੍ਤਿ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਈਸ਼ੁਰੇਰ ਭਯਨਕੇਠਿ ਬਯਾਖਯਾ ਕਰੇ,

ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਸੇਈ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਸੇ ਨਿਯੇਰ ਪਰਿਵਾਰੇਰ ਮਥੇਠਿ ਵਿਚਿਨ੍ਨ ਥਾਕੇ।

ਏਕ ਟ੍ਰਿਪਤਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਥੇ ਬਯਕ੍ਤਿ ਏਕ ਈਸ਼ੁਰੇ ਆਸਾ ਰਾਖੇ,

ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਠਾਸਾ ॥

ਤਾਰ ਜਨਯ ਮ੍ਰੁਤ੍ਯੁਰ ਫਾੰਦ ਕੇਟੇ ਯਾਯ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ ॥

ਯਾਰ ਹ੍ਰਦਯੇ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਰ ਸ਼ੁਧਾ ਥਾਕੇ,

ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਭੂਖ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇ ਕੋਨ ਦੁਃਖ ਪਾਯਨਾ।।੪।।

ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਯਾਰ ਮਨੇ ਹਰਿ-ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਥੇ ਆਸੇ,

ਸੇ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਭੁਲਾਵੈ ॥

ਸੇਠਿ ਸਾਧਕ ਸੁਖੀ ਏਵੰ ਤਾੰਰ ਮਨ ਕਖਨਓ ਵਿਚਲਿਤ ਹਯ ਨਾ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਯਾਰ ਉਪਰ ਈਸ਼ੁਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੇਨ,

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਬਲੋ ਸੇਠਿ ਸੇਵਕ ਕਾਕੇ ਭਯ ਪੇਤੇ ਪਾਰੇ?

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਈਸ਼ੁਰ ਥੇਮਨ, ਤਾਕੇ ਤੇਮਨਿ ਦੇਖਾ ਦੇਯ।

ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸ਼ਯੰ ਤਾੰਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿਰ ਮਥੇ ਨਿਹਿਤ ਰਯੇਚੇਨ।

ਸੈਧਤ ਸੈਧਤ ਸੈਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥

ਬਹੁਬਾਰ ਚਿੰਤਾਭਾਵਨਾ ਕਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਾ ਹਯੋਛੇ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੁਝਿਆ ॥

ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਸਮਸੁਤ ਬਾਸੁਤਬਕੇ ਬੁਝੇ ਨਿਯੋਛੇ।

ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਵਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥

ਯਕਨ ਆਮਿ ਦੇਖਿ ਤਕਨ ਸਬਕਿਛੁਐ ਪਰਮਾਤਮਾਐ।

ਨਾਨਕ ਸੈ ਸੁਖਮੁ ਸੈਠੀ ਅਸਬੁਲੁ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਿਨਿ ਨਿਯੋਛੇਐ ਸੁਖਮ ਏਵੰ ਨਿਯੋਛੇਐ ਅਨੁਪਲਛੁ। ੫॥

ਨਹ ਵਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਵਿਛੁ ਮਰੈ ॥

ਨਾ ਕਿਛੁ ਜਨਮਾਤੇ ਪਾਰੇ, ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਨਿਯੋਛੇਰ ਲੀਲਾ ਨਿਯੋਛੇਐ ਕਰੇਨ।

ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਜਨਮ-ਮ੍ਰਤੁ, ਗੋਚਰ (ਦ੍ਰਿਸ਼ਯਮਾਨ) ਏਵੰ ਅਗੋਚਰ (ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਯ)-"

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਏਐ ਸਮਗ੍ਰ ਵਿਸ਼ੁਕੇ ਤਿਨਿ ਨਿਯੋਛੇਰ ਅਨੁਗਤ ਕਰੇ ਰੇਖੇਛੇਨ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ ॥

ਸਬਕਿਛੁ ਤਿਨਿ ਨਿਯੋਛੇਐ ਨਿਯੋਛੇਰ। ਤਿਨਿ ਝਯੰਐ ਸਕਲੇਰ (ਜੀਵ-ਜਨੁਦੇਰ)ਮਥੇਐ ਵਿਰਾਜਮਾਨ।

ਅਨਿਕ ਨੁਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਤਿਨਿ ਵਿਭਿੰਨ ਉਪਾਯੇ ਮਹਾਵਿਸ਼ੁਕੇਰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਓ ਤਾਰ ਖਬੰਸਓ ਕਰੇ ਚਲੇਛੇਨ।

ਅਥਿਨਾਸੀ ਨਾਰੀ ਵਿਛੁ ਖੰਡ ॥

ਕਿੰਨੁ ਅਵਿਨਸ਼ੁਰ ਈਸ਼ੁਰੇਰ ਕਿਛੁਐ ਵਿਨਸ਼ੁਟੁ ਹਯ ਨਾ।

ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਤਿਨਿ ਮਹਾਵਿਸ਼ੁਕੇ ਸਹਾਯਤਾ ਕਰੇਛੇਨ।

ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਤੇਜ-ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਤੀੰਦ੍ਰਿਯ ਏਵੰ ਅਭੇਦਯ।

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾਨਕ ਜਾਪ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਦਿ ਈਸ਼ੁਰ ਨਿਯੋਛੇਰ ਜਪ ਮਾਨੁਸ਼ੇਰ ਧਾਰਾ ਨਿਯੋਛੇ ਕਰਿਯੇ ਨੇਨ ਤਕਨਐ ਸੇ ਜਪ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੇਭਾਵੰਤ ॥

ਯਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਕੇ ਜਾਨੇ ਤਾਰਾ ਸੁੰਦਰ।

ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ ॥

ਸਮਗ੍ਰ ਵਿਸ਼੍ਵ ਤਾਂਰ ਮੰਤ੍ਰ (ਸਿਖਿਆ)ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਾ ਪਾਯ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਸੇਵਕ ਸਕਲੇਰ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਸੇਵਕਦੇਰ ਸੰਝਤਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁੱਖ ਭੁਲੇ ਯਾਯ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਕਰੁਣਾਮਯ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਦੇਰਕੇ ਨਿਜੇਰ ਸੰਝੇ ਏਕਤ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ਨੇਨ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਗੁਰੂਰ ਵਾਗੀ ਜਪ ਕਰਲੇ ਸੇ ਕ੍ਰੁਤੰਭੁ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਈ ਲਾਰੀ ॥

ਸੁਖਮਾਤ੍ਰ ਸੇਈ ਸੌਭਾਗਯਵਾਨਰਾ ਓਨਾਰ ਸੇਵਾਯ ਨਿਯੋਜਿਤ ਹਯ,

ਜਿਸ ਨੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਡਭਾਰੀ ॥

ਯਾਰ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੇਨ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਯਾਵਹਿ ਬਿਸੁਮੁ ॥

ਯੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੇ, ਸੇ ਆਨੰਦ ਪਾਯ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਉਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥੭॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਈ ਪੁਰੁਖਦੇਰ ਮਹਾਨਤਾਕੇ ਬੋਝੋ॥ ੭॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਸੇ ਯਾ ਕਰੇ, ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਭਾਤੇਏ ਕਰੇ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥

ਸੇ ਚਿਰਕਾਲੇਰ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਸੰਝੇ ਅਵਸਥਾਨ ਕਰੇ।

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੇ ਹੋਇ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਘਟੇ, ਤਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤਿਤੇਏ ਘਟੇ।

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਸੇ ਏ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਈਸ਼੍ਵਰਕੇਏ ਚਿਨਤੇ ਪਾਰੇ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ॥

ਐਸ਼ਵਰ ਕ੍ਰੁਤ ਓਨਾਰ ਸੇਵਕਦੇਰ ਮਧੁਰ ਮਨੇ ਹਯ।

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਯੇਮਨ, ਤੇਮਨੈ ਤਾਕੇ ਦੇਖਾ ਦੇਨ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਸੇ ਓਨਾਰ ਮਥੇ ਬਿਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ, ਯੇਖਾਨ ਥੇਕੇ ਸੇ ਉਤਪਨੁ ਹਯੇਛੇ।

ਉਛਿ ਸੁਖ ਨਿਯਾਨ ਉਨਰੁ ਬਨਿ ਆਏ ॥

ਤਿਨਿ ਸੁਖੇਰ ਭਾਭਾਰ। ਐਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਤਿ ਸੁਖੁਮਾਤ੍ਰ ਓਨਾਕੇਹਿ ਸ਼ੋਭਾ ਦੇਯ।

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੈ ਮਾਨੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸ਼ਯੰ ਤਾੰ ਸੇਵਕਕੇ ਸ਼ੋਭਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਏਕੈ ਜਾਨੁ ॥੮॥੧੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਉਪਲਕ੍ਰਿ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਐਵੰ ਤਾੰ ਦਾਸ ਸਮਾਨ॥੮॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸਬਦਿਕ ਥੇਕੇਹਿ ਸੰਸ੍ਪੂਰ੍ਣ ਐਵੰ ਆਮਾਦੇਰ ਦੁਃਖਕੇ ਜਾਨਤੇ ਪਾਰੇਨ।

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯਾੰ ਆਰਾਧਨਾਯ ਮਾਨੁਸ਼ ਪਰਿਤ੍ਰਾਯ ਪਾਯ, ਆਮਿ ਓਨਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰ੍ਪਣ ਕਰਿ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਸ੍ਟਪਦੀ

ਟੂਟੀ ਗਾਠਨਹਾਰ ਗੁੰਪਾਲ ॥

ਯਗੰ ਪਾਲਕ ਗੋਪਾਲ ਭਾਭਾ ਬਸੁਕੇ ਜੂਢੇ ਦੇਨ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਹਿ ਸਮਸੁਤ ਪ੍ਰਾਣੀਦੇਰਕੇ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੇਨ।

ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਯਾੰ ਮਨੇ ਸਬਾਰ ਜਨੇਯ ਚਿੰਤਾ ਆਛੇ।

ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਓਨਾਰ ਥੇਕੇ ਕੇਉ ਖਾਲਿ ਹਾਤੇ ਫਿਰੇ ਯਾਯ ਨਾ।

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

हे आमार मन! सर्वदाई परमात्मार जप करो।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

अबिनश्वर प्रभु निजेई सबकिछु।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

जीबेर निजेर द्वारा करलेओ किछुई संभव नय,

ਜੇ ਸਉ ਪੁਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥

चाईले से शत शतवार एर जन्ये ईछे करुकर।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥

ওনাকে ছাড়া কিছੁই তোমার কাজের নয়।

ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥

हे नानक! एक भगवानेर नाम जप करले मोक्ष लाभ हय।

ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੈਰੈ ॥

যদি প্রাণী খুব সুন্দর হয়, তবুও সে নিজে নিজেই অন্যকে মোহিত করতে পারে না।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਘਟ ਸੇਰੈ ॥

প্রভুর জ্যোতিতে সমস্ত শরীরকে সুন্দর দেখায়।

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੇ ਗਰਬੈ ॥

ধনী হয়ে কোনো পুরুষ কেন অহংকার করে?

ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ ॥

যখন সমস্ত সম্পত্তি ওনার দেওয়া।

ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੋਉ ਕਹਾਵੈ ॥

যদি কোনো পুরুষ নিজেই নিজেকে মহান যোদ্ধা বলে,

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ ॥

প্রভুর শিল্প (শক্তি) ছাড়া সে কি চেষ্টা করতে পারে?

ਜੇ ਕੇ ਹੋਇ ਬਹੈ ਦਾਤਾਰੁ ॥

যদি কোনো পুরুষ দাতা হয়ে যায়,

ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ ॥

তাহলে দাতা প্রভু তাকে মূর্খ মনে করেন।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ ਹਉ ਠੇਗੁ ॥

ਗੁਰੂਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਧਾਰ ਅਹੰਕਾਰੇਰ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹਯ,

ਨਾਨਕ ਸੈ ਜਨੁ ਸਦਾ ਅਠਗੁ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਠੈ ਮਾਨੁਸ਼ ਸਬਸਮਯ ਸੁਖੁ ਥਾਕੇ।। ੨।।

ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ ॥

ਏਕਠਿ ਸੁਸ਼ੁ ਥੇਮਨ ਮੰਦਿਰਕੇ ਸਮਰਥ ਜੋਗਾਯ,

ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ ॥

ਤੇਮਨਿ ਗੁਰੂਰ ਵਾਗੀ ਮਨਕੇ ਸਮਰਥ ਜੋਗਾਯ।

ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ ॥

ਨੌਕਾਯ ਰਾਖਾ ਪਾਥਰ ਥੇਭਾਵੇ ਪਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ,

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਏਕਠਿਭਾਵੇ ਜੀਵ ਗੁਰੂਰ ਚਰਣੇ ਥਾਕਲੇ ਭਵਸਾਗਰ ਥੇਕੇ ਪਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਪ੍ਰਦੀਪ ਥੇਮਨ ਅਨੁਕਾਰੇ ਆਲੋ ਦੇਯ,

ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਤੇਮਨਿ ਗੁਰੂਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਲੇ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਿਤ ਹਯ।

ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਥੇਮਨ ਮਾਨੁਸ਼ ਵਡੁ ਜਙਲੇ ਪਥ ਖੁੰਝੇ ਪਾਯ,

ਤਿਉ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਏਕਠਿਭਾਵੇ ਸੰਸਙੇ ਥਾਕਲੇ ਮਾਨਵੇਰ ਮਥੇਓ ਭਗਵਾਨੇਰ ਆਲੋ ਪ੍ਰਸ੍ਫੁਟਿਤ ਹਯ।

ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥

ਆਮਿ ਸੇਠੈ ਸਾਥਕਦੇਰ ਪਾਯੇਰ ਧੁਲੋ ਪੇਤੇ ਚਾਠੈ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਧੂਰਿ ॥੩॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਨਾਨਕੇਰ ਇਚਛਾ ਪੂਰਣ ਕਰਨ।। ੩।।

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਰੇ ਬਿਲਲਾਈਐ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! ਕੇਨ ਬਿਲਾਪ ਕਰਛ?

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਤੂਮਿ ਸੇਸਬ ਕਿਛੁ ਪਾਵੇ, ਯਾ ਤੋਮਾਰ ਪੂਰਵਜਨੇਰ ਕਰਮੇਰ ਧਾਰਾ ਲੇਖਾ ਹਯੇਛੇ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਖੁ ਓ ਸੁਖੁ ਦੇਵੇਨ।

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥

ਅਨੁ ਸਬਕਿਛੁ ਛੇਡੇ ਤੂਮਿ ਓਨਾਰਹਿ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੋ।

ਜੇ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾ ਕਿਛੁ ਕਰੇਨ, ਤਾਕੇ ਸੁਖੁ ਮਨੇ ਕਰੋ।

ਬੁਲਾ ਕਾਰੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨੁ ॥

ਹੇ ਮੁਖਾ! ਤੂਮਿ ਕੇਨ ਚਾਰਿਦਿਕੇ ਘੁਰੇ ਬੇਡਾਛੁ?

ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗੁ ॥

ਕੋਨ ਬਸਤੁ ਤੋਮਾਰ ਸੇਝੇ ਏਸੇਛੇ?

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੈਭੀ ਪਤੰਗੁ ॥

ਹੇ ਲੋਭੀ ਕੀਟਾ! ਤੂਮਿ ਪਾਰਥਿਵ ਐਸ਼ਵਰਯ-ਭੋਗੇ ਮਗਨੁ ਹਛੁ?

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ॥

ਤੂਮਿ ਨਿਯੇਰ ਮਨੇ ਰਾਮੇਰ ਨਾਮੁ ਯੁਪ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕੁ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿਭਾਵੇ ਤੂਮਿ ਸਮਾਨੇਰ ਸੇਝੇ ਨਿਯੇਰ ਧਾਮੇ (ਪਰਕਾਲੇ) ਯਾਵੇ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ॥

(ਹੇ ਆਤਮਾ!) ਯੇ ਚੁਭਿ ਨੇਓਯਾਰ ਯਨੁ ਤੂਮਿ ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਏਸੇਛੁ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਸੇਹਿ ਚੁਭਿਰ ਮਤਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਧੂਦੇਰ ਘਰੁ ਥੇਕੇ ਪਾਯੁ ਯਾਯੁ।

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨੁ ਮੈਲਿ ॥

ਨਿਯੇਰ ਅਹੰਕਾਰਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰੋ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਤੈਲਿ ॥

ਰਾਮੇਰ ਨਾਮੁ ਨਿਯੇਰੁ ਹੁਦਯੇ ਓਯਨ ਕਰੋ ਏਵੰ ਨਿਯੇਰੁ ਮਨੇ ਤਾਕੇ ਕ੍ਰਯ ਕਰੋ।

ਲਾਇ ਖੇਪੁ ਸੰਤਹੁ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ॥

ਨਿਯੇਰੁ ਬਾਧਿਯੁ ਭਾਰੁ ਬਹਨ ਕਰੋ ਏਵੰ ਸਾਧੂਦੇਰ ਸੇਝੇ ਚਲੋ।

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਮਾਯਾਰ ਅਨਯਾਨੁ ਉਪਦ੍ਰਵੁ ਤਯਾਗ ਕਰੋ।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੇਇ ॥

ਪ੍ਰত্যੇਕੇ ਤੋਮਾਯ ਧਨਯ ! ਧਨਯ ! ਕਰਵੇ।

ਮੁਖ ਫੁੱਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੇਇ ॥

ਸੇਏ ਪ੍ਰਭੂਰ ਦਰਵਾਰੇ ਤੋਮਾਰ ਮੁਖ ਉੱਜ੍ਜਲ ਹਵੇ।

ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ॥

ਏਏ ਵਾਧਿਯ ਕੋਨ ਵਿਰਲ ਵਯਵਸਾਯੀਏ ਕਰੇ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਮਨ ਵਯਵਸਾਯੀਰ ਉਪਰ ਆਮਿ ਸਰਵਦਾਏ ਸਮਪ੍ਰਥ ਕਰਿ॥ ੫॥

ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਖੀਉ ॥

(ਹੇ ਡੀਵ!) ਸਾਧੂਰ ਚਰਥ ਧੁਏ-ਧੁਏ ਡਲ ਪਾਨ ਕਰੋ।

ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ॥

ਸਾਧੂਦਰ ਪ੍ਰਥਿ ਨਿਯੇਰ ਆਤ੍ਮਾਕੇਠ ਅਪ੍ਰਥ ਕਰੇ ਦਾਠ,

ਸਾਧ ਕੀ ਧੁਰਿ ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸਾਧੂਦਰ ਚਰਥ ਧੁਲੋਯ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ।

ਸਾਧ ਫੁੱਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਸਾਧੂਦਰ ਪ੍ਰਥਿ ਸਮਪ੍ਰਥ ਕਰਾ ਉਚਿਤ।

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਰੀ ਖਾਈਐ ॥

ਸਾਧੂਰ ਸੇਵਾ ਸੋਭਾਯੇਰ ਮਾਧਯਮੇਏ ਪਾਠਯਾ ਯਾਯ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਸਾਧੂਰ ਸੰਗਥਿਥੇ ਹਰਿਰ ਭਡਨ-ਕੀਰਥਨ ਗਾਠਯਾ ਉਚਿਤ।

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੁ ਰਾਖੈ ॥

ਸਾਧੂ ਮਾਨੁਸ਼ਕੇ ਅਨੇਕ ਵਾਧਾਵਿਘਨ ਥੇਕੇ ਰਸ਼ਠਾ ਕਰੇਨ।

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥

ਥੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਸੁਠ ਕਰੇ, ਸੇ ਅਮ੍ਰੁਥ ਰਸ ਆਸ਼ਾਦਨ ਕਰੇ।

ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥

ਥੇ ਸਾਧੂਦਰ ਸਹਾਯਥਾਰ ਆਸ਼ਰਯ ਨਿਯੇਛੇ ਏਵੰ ਠਾਂਦੇਰ ਢਵਾਰੇ ਏਸੇ ਪਢੇਛੇ,

ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਖਾਇਆ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇ ਸਠ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ ਨੇਯ॥ ੬॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ ॥

ঐশ্বর মৃত প্রাণীকেও জীবিত করতে পারেন।

ਬੁਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ ॥

তিনি ক্ষুধার্তদেরও খাবারের প্রদান করেন।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥

সমস্ত সম্পদ ওনার নজরে আছে।

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ ॥

(কিন্তু জীব) নিজের পূর্ব জন্মের কৃত কর্মের ফল ভোগ করে।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

সবকিছু সেই ঐশ্বরেরই এবং তিনি সবকিছু করতে সক্ষম।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥

উনি ছাড়া দ্বিতীয় কেউ ছিল না এবং হবেও না।

ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ ॥

হে জীব! দিন-রাত্রি সর্বদা ওনার পূজা করো।

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ ॥

এই জীবন-আচরণ সবথেকে শ্রেষ্ঠ এবং পবিত্র।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥

যে পুরুষের প্রতি ঐশ্বর অনুগ্রহ করে নিজের নাম প্রদান করেছেন,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਬੀਆ ॥੧॥

হে নানক! সে পবিত্র হয়ে যায়। ৭।।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥

যার অন্তরে গুরু জীর উপর আস্থা আছে,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪੁਤੁ ਚੀਤਿ ॥

সেই মানুষ হরি-প্রভুকে স্মরণ করতে শুরু করে দেয়।

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥

সে তিন জগতে খ্যাত ভক্ত হয়ে যান।

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੈ ਹੋਇ ॥

যার অন্তরে এক ঐশ্বর বিদ্যমান।

समु वरुणी समु त्रा की वरुत ॥

তার কর্ম সত্য এবং জীবনের মর্যাদাও সত্য হয়।

समु विरुतै सति मुधि वरुत ॥

তার অন্তরে সত্য আছে এবং সে নিজের মুখে সত্যই বলে।

सानी दिसुति सान्ना आकारु ॥

তার দৃষ্টি সত্য এবং তার রূপও সত্য।

समु वरुतै सान्ना पासारु ॥

তিনি সত্য বিতরণ করেন এবং সত্যকেই প্রচার করেন।

पावधुवमु जिनि समु वरि नान्ना ॥

হে নানক! যে পুরুষ পরমেশ্বরকে সত্য মনে করে,

नानक सै ननु सवि समान्ना ॥८॥१५॥

সেই পুরুষ সত্যেই মিশে যায়।। ৮। ১৫।

सलेवु ॥

শ্লোক

वुपु न रेष न रंगु विहु त्रिवु वृष्ट उ पूत्रु त्रिन ॥

ঈশ্বরের না কোন রূপ বা চিহ্ন আছে এবং কোনও রং নেই। তিনি মায়ার তিনটি গুণের উর্ধ্ব থাকেন।

तिसवि वृष्टाष्टै नानका जिसु वैतै सुपुसंन ॥१॥

হে নানক! ঈশ্বর স্বয়ং সেই পুরুষকে বুঝতে পারেন, যার প্রতি নিজেই সন্তুষ্ট হন। ১ ॥

असटपदी ॥

অষ্টপদী

अधिनासी पुत्रु मन मवि राधु ॥

(হে জীব!) নিজের মনে অবিনশ্বর প্রভুকে স্মরণ করো

मानुष की त्रु पूति त्रिआवु ॥

আর মানুষের ভালোবাসা (মোহ) ত্যাগ করো।

तिस उ पतै नागी विहु वैदि ॥

প্রভুর উর্ধ্ব কোনো বস্তু নেই।

सवष निरुंतिरि ऐवै सैदि ॥

সেই এক ঈশ্বর সকল জীব-জন্তুদের মধ্যে উপস্থিত আছেন।

ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਜੇ ਸਬਕਿਛੁਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਏਵੰ ਨਿਜੇਏ ਸਬਕਿਛੁਰ ਭਗਤਾ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਾਥ ਗੰਭੀਰ, ਗੰਭੀਰ ਏਵੰ ਪਰਮ ਭਗਨੀ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਤਿਨਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਓ ਗੋਬਿੰਦ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ ॥

ਅਨੁਗ੍ਰਹੇਰ ਭਾਗੁਰ, ਅਤਯੁਕਤ ਦਯਾਲੁ ਏਵੰ ਝਮਾਸ਼ੀਲ।

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ੁਰ ! ਤੋਮਾਰ ਸਾਧੂਦੇਰ ਚਰਣੇ ਨਤਮਸੁਕ ਹਈ।

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥੧॥

ਨਾਨਕੇਰ ਮਨੇ ਏਟਾਏ ਕਾਮਨਾ। ੧ ॥

ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ ॥

ਈਸ਼ੁਰ ਮਨਝਾਮਨਾ ਪੂਰਣ ਕਰਤੇ ਏਵੰ ਆਸ਼੍ਰਯ ਦਿਤੇ ਸਝਮ।

ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੇਈ ਹੋਗੁ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯਾ ਕਿਛੁ ਨਿਯ ਹਾਤੇ ਲਿਖੇਛੇਨ, ਸੇਟਾਏ ਹਯ।

ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰੁ ਫੇਰੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥

ਤਿਨਿ ਚੋਖੇਰ ਪਲਕੇ ਮਹਾਵਿਸ਼ੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਖਬੰਸ ਕਰੇਨ। ਦ੍ਵਿਤੀਯ ਕੇਉ ਓਨਾਰ ਪਾਰਥਕਯਕੇ ਯਾਨਤੇ ਪਾਰੇਨਾ।

ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸੁਖੇਰ ਸ਼ਰੂਪ ਏਵੰ ਓਨਾਰ ਮੰਦਿਰੇ ਸਰਵਦਾ ਕਲਯਾਣ-ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਥਾਕੇ।

ਸਰਬ ਬੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥

ਆਮਿ ਸੁਨੇਛਿ ਯੇ ਸਮਸੁ ਪਦਾਰਥ ਓਨਾਰ ਘਰੇ ਮਯੂਤ ਆਛੇ।

ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥

ਤਿਨਿ ਹਲੇਨ ਰਾਜਾਦੇਰ ਮਥੇਓ ਏਕਯਨ ਮਹਾਨ ਰਾਜਾ ਏਵੰ ਯੋਗੀਦੇਰ ਮਥੇ ਏਕਯਨ ਮਹਾਯੋਗੀ।

ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥

ਤਪਸ਼ੀਦੇਰ ਮਥੇ ਤਿਨਿ ਹਲੇਨ ਮਹਾਨ ਤਪਸ਼ੀ ਏਵੰ ਗ੍ਰਹਸੁਦੇਰ ਮਥੇਓ ਨਿਯੇਏ ਗ੍ਰਹਸੁ।

ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਸੇਏ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਭਗਵਾਨੇਰ ਧਯਾਨ ਕਰੇ ਭਗੁਰਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇਛੇ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

हे नानक! সেই ঈশ্বরের অন্ত কেউ খুঁজে পায়নি।। ২।।

ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥

যেই প্রভুর (সৃষ্টি-রূপ) লীলার কোনো অন্ত নেই,

ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ ॥

ওনাকে খুঁজতে-খুঁজতে দেবতাও ক্লান্ত হয়ে গেছে।

ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੁਤ ॥

কারণ নিজের পিতার জন্ম সম্পর্কে পুত্র কী জানবে?

ਸਗਲ ਪਰੇਈ ਅਪੁਨੈ ਸੁਤਿ ॥

সমগ্র সৃষ্টি ঈশ্বর তাঁর (আদেশে) সুতোয় বেঁধে রেখেছেন।

ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜਿਨ ਦੇਇ ॥ਜਨ ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ ॥

প্রভু যাকে সুমতি, জ্ঞান ও ধ্যান প্রদান করেন, ওনার সেবক এবং দাস ওনাকেই ধ্যান করে থাকে।

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ ॥

যেই ব্যক্তিকে ভগবান মায়ার তিন গুণে বিভ্রান্ত করেন,

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥

সে জন্মায়-মারা যায় এবং জন্ম-মৃত্যুর চলাচল চক্রের মধ্যে আটকে থাকে।

ਉਚ ਨੀਚ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ॥

উঁচু-নিচু সব ওনারই স্থান।

ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ ਨਾਨਕ ਜਾਨ ॥੩॥

हे नानक! যেমন তিনি বুদ্ধি দেন, তেমনই বুদ্ধিমান প্রাণী তৈরি হয়। ৩।।

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ঈশ্বরের অনেক রূপ এবং ওনার অনেক রং রয়েছে।

ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ ਰੰਗ ॥

অনেক ছদ্মবেশ ধারণ করার পরেও তিনি একই থাকেন।

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੀਨੈ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

তিনি বিভিন্ন উপায়ে নিজের জগতের ব্যাপ্তি ঘটিয়েছেন।

ਪੁਤ੍ਰੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

অবিনশ্বর প্রভু যিনি একই,

ਨਾਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥

ਮੂਹੁਰੇਰ ਮਥੇ ਤਿਨਿ ਵਿਭਿਨ ਖੇਲਾ ਰਚਨਾ ਕਰੇਨ।

ਪੁਰਿ ਰਹਿਓ ਪੁਰਨੁ ਸਭ ਠਾਏ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਸਤ ਸੁਖੇ ਮਿਸੇ ਆਛੇਨ।

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਬਹੁ ਉਪਾਏ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਥਿਵੀ-ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਛੇਨ।

ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ ॥

ਨਿਯੇਰ ਮੂਲਯਾਯਨ ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏ ਪੇਯੇਛੇਨ।

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਸਮਸਤ ਘਟਏਏ ਓਨਾਰ ਏਵੰ ਓਨਾਰਏ ਸਮਸਤ ਸੁਖੇਨ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਨਾਉ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਮਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਯੋਗ ਕਰੇਏ ਜੀਵਿਤ ਰਯੇਛਿ। ੪॥

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਸਕਲ ਜੀਵ-ਯੋਗੁਦੇਰਕੇ ਭਰਸਾ ਦਿਯੇਛੇਨ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ ਬੁਧਮੰਤ ॥

ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਖੰਡ ਓ ਬ੍ਰਹਮਾਓ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮੇਏ ਦੀਰਘਸੁਯੀ ਹਯੇਛੇ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ॥

ਐਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਧਾਰਾਏ ਸੁਠਿ, ਬੇਦ ਓ ਪੁਰਾਣ ਗ੍ਰੰਥੁਗੁਲਿ ਸਮਰਠਨ ਪੇਯੇਛੇ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਯਿਆਨ ॥

ਨਾਮੇਰ ਸਮਰਠਨੇਰ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਯੋਗ ਓ ਮਨਨੇਰ ਵਿਸਯੇ ਸ਼ੋਨੇ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਰਾਸ ਪਾਤਾਲ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮਏ ਆਕਾਸ ਓ ਪਾਤਾਲੇਰ ਭਰਸਾ ਸੁਰੂਪ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਸਮਸਤ ਦੇਹੇਰ ਭਰਸਾ ਸੁਰੂਪ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ ॥

ਤਿਨਿ ਭੂਵਨ ਏਵੰ ਚੌਦ ਯੋਗ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮੇਏ ਦੀਰਘਸੁਯੀ ਹਯੇਛੇ।

ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸੁਵਨ ॥

ਨਾਮੇਰ ਸੰਗਿ ਏਵੰ ਕਾਨੇਰ ਮਾਧਯੇ ਏਕੇ ਸੁਰੂਪ ਕਰੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਉਦਕਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ ॥

ਯਾਰ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰੁਪਾ ਸੁਥਾਪਨ ਕਰੇ ਨਿਯੋਗ ਨਾਮੇਰ ਸਙੇ ਮਿਸ਼ਿਯੇ ਨੇਨ,

ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੇ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਹੈ ਮਾਨਵ ਚਤੁਰਥ ਸੁਥਾਨੇ ਪੋਛੈ ਮੋਸ਼ਕ ਲਾਭ ਕਰੇ। ੫॥

ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਯੇਹੈ ਪ੍ਰਭੂਰ ਰੂਪ ਸਤ, ਤਾਓਰ ਵਾਸਸੁਥਾਨਉ ਸਤ।

ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ ਪਰਯਾਨੁ ॥

ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਸੇਹੈ ਸਦਪੁਰੁਖਹੈ ਪ੍ਰਥਾਨ।

ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਓਨਾਰ ਕਰਤਬਯ ਸਤ ਏਵੰ ਓਨਾਰ ਵਾਣੀ ਸਤ। ਸਤਯਸੁਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਸਕਲੇਰ ਮਥੇ ਮਿਸ਼ੇ ਰਯੇਛੇਨ।

ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ ॥

ਓਨਾਰ ਕਰਮ ਸਤ ਏਵੰ ਓਨਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਉ ਸਤ।

ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਓਨਾਰ ਉੱਪਤਿ ਸਤ ਏਵੰ ਯਾ ਕਿਛੁ ਓਨਾਰ ਥੇਕੇ ਉੱਪਨੁ ਹਯ, ਸੇਟਿਉ ਸਤ।

ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ ॥

ਓਨਾਰ ਕਾਯਗੁਲਿ ਸਤ ਏਵੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏਰ ਥੇਕੇਉ ਪਵਿਤ੍ਰ।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ ॥

ਭਗਵਾਨ ਯਾਕੇ ਵਯਾਖਯਾ ਕਰੇਨ, ਤਾਰ ਸਭ ਭਾਲੋਹੈ ਲਾਗੇ।

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਨਾਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।

ਬਿਸੁਆਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਪ੍ਰਾਣੀਰਾ) ਏਹੈ ਸਤਯ ਵਿਸੁਵਾਸਗੁਰੂਰ ਥੇਕੇਹੈ ਪਾਯ। ੬॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੁ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਧੂਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਤ ਵਾਣੀ।

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥

ਏਹੈ ਪੁਰੁਖ ਸਤ, ਯਾਦੇਰ ਅਨੁਰੇ ਸਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ।

ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੁਝੈ ਨੇ ਕੇਇ ॥

ਯਦਿ ਕੋਨੋ ਵਯਕ੍ਤਿ ਸਤਯਕੇ ਵੋਝੇ ਏਵੰ ਭਾਲੋਵਾਸੇ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਠੇਠਿ ॥

ਤখন ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਲੇ ਤਾਰ ਗਤਿ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਝਯੰ ਸਤਯਝਰੂਪ ਏਵੰ ਤਿਨਿ ਯਾ ਕਰੇਛੇਨ ਸਬਏ ਸਤਯ।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏਏ ਨਿਯੇਰ ਅਨੁਮਾਨ ਓ ਅਬਝਾ ਸਮ੍ਪਰਕੇ ਜਾਨੇਨ।

ਜਿਸ ਕੀ ਸਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥

ਯਾਰ ਯਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ, ਸੇਟਾਰਏਏ ਤਿਨਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਾ।

ਅਵਰ ਨ ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਦਿਵੀਯ ਕੇਓ ਓਨਾਕੇ ਬੁਝਾਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ, ਸੇ ਯਤਏ ਯੇਭਾਏ ਚਿੰਤਾ ਕਰੁਕ।

ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ ॥

ਕਰਤਾਰ ਬਯਾਪ੍ਤਿ, ਓਨਾਰ ਓੰਪਨ ਕਰਾ ਜੀਵ ਜਾਨਤੇ ਪਾਰੇਨਾ।

ਨਾਨਕ ਜੈ ਤਿਸੁ ਭਾਏ ਸੈ ਵਰਤੀਆ ॥੭॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਯਾ ਕਿਛੁ ਓਨਾਕੇ ਪ੍ਰਨੁਕ ਕਰੇ, ਕੇਬਲ ਸੇਘੁਲਿਏ ਏਯ।। ੭।।

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਅਦ੍ਭੁਤ, ਬਿਸ਼ਯਕਰ ਰਹਸਯ ਦੇਖੇ ਆਮਿ ਬਿਸ਼੍ਰਿਤ ਏਯੇ ਗੇਛਿ।

ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ ॥

ਯੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਮਹਿਮਾਕੇ ਏਏ, ਸੇਏ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੇ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਠਿ ਜਨ ਰਠੇ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਸੇਵਕ ਓਨਾਰ ਪ੍ਰੇਮੇ ਮਘ ਠਾਕੇ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ ਲਠੇ ॥

ਓਰੂਰ ਓਪਦੇਸ਼ ਢਾਰਾ ਸੇ (ਨਾਮ) ਪਦਾਰਠ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੇ ਨੇਯ।

ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ ॥

ਤਿਨਿ ਦਾਤਾ ਓ ਦੁਃਖ ਦੂਰਕਾਰੀ।

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਓਰੂਰ ਸਝਤਿਤੇ ਜਗਤੇਰ ਕਲਯਾਧ ਏਯ।

ਜਨ ਕਾ ਸੇਵੁ ਸੈ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਏਮਨ ਸੇਵਕੇਰ ਸੇਵਕ ਸੋਭਾਧਯਾਲੀ ਏਯ।

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ওনার সেবকের সান্নিধ্যে মানুষের স্বভাব এক ঈশ্বরের সঙ্গে যুক্ত থাকে।

ਗੁਨ ਗੀਬਿਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ ॥

প্রভুর সেবক ওনার গুণস্তুতি এবং ভজন গান করে।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧੬॥

হে নানক! গুরুর কৃপায় সে ফল প্রাপ্ত করে। ৮ । ১৬।

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ঈশ্বর জগত-সৃষ্টির পূর্বে সত্য ছিলেন, যুগের শুরুতেও সত্য ছিলেন,

ਹੈ ਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥੧॥

এখন বর্তমানে ওনারই অস্তিত্ব আছে। হে নানক! ভবিষ্যতেও সেই সত্যস্বরূপ ভগবানের অস্তিত্ব থাকবে।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

অষ্টপদী

ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ ॥

প্রভুর চরণ সত্য এবং সত্য হয় সে যে ওনার চরণ-স্পর্শ করে।

ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ ॥

ওনার পূজা সত্য এবং ওনার উপাসনা করে যে তিনিও সত্য।

ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ ॥

ওনার দৃষ্টি সত্য এবং দ্রষ্টাও সত্য।

ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਧਿਆਨਹਾਰ ॥

ওনার নাম সত্য এবং সেই সত্য যে এনার ধ্যান করে।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਭ ਧਾਰੀ ॥

তিনি স্বয়ং সত্যস্বরূপ, সেই প্রত্যেক বস্তু সত্য যেগুলিকে তিনি সমর্থন করেন।

ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

তিনি নিজেই একজন গুণী এবং নিজেই গুণকারী।

ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਕਤਾ ॥

প্রভুর কণ্ঠ সত্য এবং তিনি সত্যের বক্তা।

ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ॥

ਸੇই ਕਠਿ ਸਤਿ ਸੇ ਸਦਪੁਰੁਸ਼ੇਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਸ਼੍ਰਵਣ ਕਰੇ।

ਬੁਝਨਹਾਰ ਕਉ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹੋਇ ॥

ਯੇ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਬੁਝਤੇ ਪਾਰੇ, ਤਾਰ ਕਾਛੇ ਸਬ ਸਤਿਹੈ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਤ੍ਰੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਰਵਦਾ ਸਤਿ। ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਰਿਠੈ ਜਿਨਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਯੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਿਯੇਰ ਅਭੁਰੇ ਸਤਿਸੁਰੂਪੁ ਪਰਮਾਤਮਾਰ ਉਪਰ ਆਸ਼ਾ ਰਾਖੇ,

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤਿਨਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਸਬਕਿਛੁ ਕਰਛੇਨ ਏਵੰ ਕਰਾਛੇਨ ਯਿਨਿ (ਯੁਗਤੇਰ) ਤਾੰ ਉਤਪਤਿਕੇ ਸੇ ਬੁਝੇ ਨੇਯ।

ਜਾ ਕੈ ਰਿਠੈ ਬਿਸੁਆਸੁ ਪੁਤ੍ਰੁ ਆਇਆ ॥

ਯਾਰ ਹਾਦਯੇ ਪ੍ਰਭੁਰ ਬਿਸੁਆਸੁ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇਛੇ,

ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪੁਰਾਣਾਇਆ ॥

ਤਤੁਯੁਗਨ ਤਾਰ ਮਨੇ ਪ੍ਰਕਟਿ ਥਾਕੇ।

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ ॥

ਭਯਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰੇ ਸੇ ਨਿਰਭਯੇ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇ,

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਏਵੰ ਯਾੰ ਥੇਕੇ ਸੇ ਉਤਪਨੁ ਹਯੇਛੇ, ਤਾੰ ਮਥੇਯੈ ਮਿਸ਼ੇ ਯਾਯ।

ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਾਠਾਈ ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਰਨਾ ਜਾਈ ॥

ਏਕਟਿ ਵਸਤੁ ਯਖਨ ਨਿਯੇਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਰ ਅਨਯ ਕੋਨੋ ਵਸਤੁਰ ਸਙੇ ਮਿਸ਼ੇ ਯਾਯ ਤਖਨ ਤਾਕੇ ਆਲਾਦਾ ਵਲਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਬੁਝੈ ਬੁਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥

ਏਹੈ ਬਿਚਾਰਕੇ ਕੋਨੋ ਯੁਗਨੀਯੈ ਬੁਝਤੇ ਪਾਰੇ।

ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੈ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇ ਯੁਗਿ ਨਾਰਾਯਣੇਰ ਸਾਙਕਾਙ ਲਾਭ ਕਰੇਛੇ, ਤਾਰਾ ਓਨਾਰ ਸਙੇ ਏਕ ਹਯੇ ਗੇਛੇ। ੨।।

ਠਾਰੁਰ ਕਾ ਸੇਵੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁਰ ਸੇਵਕ ਤਾੰ ਅਨੁਗਤ ਥਾਕੇ।

ਠਾਰੁਰ ਕਾ ਸੇਵੁ ਸਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਸੇਵਕ ਸਰਵਦਾ ਓਨਾਰਯੈ ਪੂਜਾ ਕਰੇ।

ਠਾਵੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ঈশ্বরের সেবকের অন্তরে আস্থা থাকে।

ਠਾਵੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

প্রভুর সেবকের জীবন-আচরণ পবিত্র হয়।

ਠਾਵੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ ॥

প্রভুর সেবক জানে যে তার স্বামী সর্বদা তার সঙ্গে রয়েছেন।

ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ঈশ্বরের সেবক ওনার নামের প্রেমের মধ্যে বসবাস করে।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਲਨਹਾਰਾ ॥

প্রভু তাঁর সেবকের পালন-পোষণ কর্তা।

ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

নিরাকার প্রভু নিজের সেবকের প্রতিপত্তি বজায় রাখেন।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ ॥

সেই সেবক হয়, যার প্রতি প্রভু দয়া করেন।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥

হে নানক! সেই সেবক প্রতি শ্বাসে ঈশ্বরকে স্মরণ করে থাকে। ৩।।

ਅਪੁਨੈ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ ॥

ঈশ্বর নিজের সেবকের পদ বজায় রাখে।

ਅਪੁਨੈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ ॥

তিনি নিজের সেবকের প্রতিপত্তি অবশ্যই বজায় রাখেন।

ਅਪੁਨੈ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥

প্রভু নিজের সেবককে মান-সম্মান প্রদান করেন।

ਅਪੁਨੈ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ ॥

প্রভু নিজের সেবককে দিয়ে নিজের নাম জপ করিয়ে নেন।

ਅਪੁਨੈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥

নিজের সেবকের লজ্জা তিনি নিজেই রক্ষা করেন।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੇਇ ਨ ਲਾਖੈ ॥

তাঁর গতি এবং অনুমান কেউ জানে না।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਕੋਨੋ ਬਯਕ੍ਤਿ ਪ੍ਰਭੂਰ ਸੇਵਕੇਰ ਸਮਾਨ ਹਤੇ ਪਾਰੇਨਾ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਉਚ ਤੇ ਉਚੈ ॥

ਐਸ਼ੁਰੇਰ ਸੇਵਕ ਸਰਬੋਚੈ।

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਯਾਕੇ ਨਿਜੇਰ ਸੇਵਾਯ ਨਿਯੁਕ੍ਤ ਕਰੇਨ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇਐ ਸੇਵਕ ਦਸ ਦਿਕੇ ਜਨਪ੍ਰਿਯ ਹਯੇ ਠਠੈ। ੪॥

ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਯਦਿ ਏਕਾਟਿ ਛੋਟਿ ਪਿੰਪਡੇਕੇਓ ਸਕ੍ਤਿ ਦਿਯੇ ਪੂਰ੍ਣ ਕਰੇ ਦੇਨ,

ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ ॥

ਤਾਹਲੇ ਸੇ ਲਝ, ਲਝਾਧਿਕ ਸੈਨਯਦਲਕੇ ਭਸ਼ ਕਰੇ ਦਿਤੇ ਪਾਰੇ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਠਤ ਆਪਿ ॥

ਯੇਐ ਜੀਵੇਰ ਸ਼ਾਸ ਸ਼ਯੰ ਐਸ਼ੁਰ ਵੇਰ ਕਰੇ ਨੇਨ ਨਾ,

ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਏ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥

ਉਨਿ ਨਿਜੇਰ ਹਾਤ ਦਿਯੇ ਰਝਾ ਕਰੇਨ।

ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਮਾਨੁਸ ਬਹੁ ਉਪਾਯੇ ਯਤਨ ਕਰੇ,

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ ॥

ਕਿਨ੍ਤੁ ਤਾਦੇਰ ਕਾਜ ਅਸਫਲ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਇ ॥

ਐਸ਼ੁਰ ਛਾਡਾ ਅਨਯ ਕੋਊ ਹਤਯਾ ਵਾ ਰਝਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ। ਐਸ਼ੁਰਐ ਸਕਲ ਜੀਵ-ਜਨ੍ਤੁਰ ਰਝਕ।

ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਹੇ ਨਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਾਣੀ! ਤੂਮਿ ਕੇਨ ਚਿਨ੍ਤਾ ਕਰਛ?

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ॥੫॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਲਝਯਹੀਨ ਏਵੰਗ ਵਿਸ਼ਯਕਰ ਐਸ਼ੁਰਕੇ ਅਰਧ ਕਰੋ। ੫॥

ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ ਵਾਰਵਾਰ ਜਪ ਕਰਤੇ ਹਵੇ।

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰੁਪੀਐ ॥

ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਲੇ ਐਹੈ ਮਨ ਓ ਸਰੀਰ ਤ੍ਰੁਪੁ ਹਯ।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਯੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ-ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਯੇਛੇ,

ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਸੇ ਈਸ਼ਰ ਛਾਡਾ ਅਨਯ ਕਾਉਕੇ ਦੇਖੇਨ ਨਾ।

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੇ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ॥

ਨਾਮੈ ਤਾਰ ਸੰਸਪਦ ਏਵੰ ਨਾਮੈ ਤਾਰ ਰੂਪ,ਬਰ੍ਣ।

ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਰਹਿ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਨਾਮ ਹਯ ਤਾਰ ਸੁਖ ਏਵੰ ਹਰਿਰ ਨਾਮੈ ਹਲੋ ਤਾਰ ਸੰਜੀ।

ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਯੇ ਮਾਨੁਸ਼ ਨਾਮ-ਅਮ੍ਰਿਤੇ ਤ੍ਰੁਪੁ ਹਯ,

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ॥

ਤਾਰ ਆਤ੍ਮਾ ਓ ਦੇਹ ਕੇਬਲ ਨਾਮੈ ਵਿਲੀਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੈਵਤ ਨਾਮ ॥ ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਉਠਤੇ-ਬਸਤੇ, ਸੁਯੇ ਥਾਕਾਰ ਸਮਯ ਸਰਵਦਾ ਭਗਵਾਨੇਰ ਨਾਮ-ਸੁਯਰਣ ਕਰਾਏ ਸੇਵਕਦੇਰ ਕਾਯ। ੬॥

ਬੈਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਥਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਨਿਯੇਰ ਯਿਹ੍ਨਾ ਘਰਾ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਈਸ਼ਰੇਰ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰੋ।

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਈਸ਼ਰ ਤਾੰਰ ਸੇਵਕਕੇ ਐਹੈ ਉਪਹਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਛੇਨ।

ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ ॥

ਸੇ ਮਨੇਰ ਉਂਸਾਹੇਰ ਸਯੇ ਭਯਿ ਕਰੇ

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੈ ਸਿਉ ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਏਵੰ ਨਿਯੇਰ ਪ੍ਰਭੂਰ ਮਥੇ ਨਿਮਗ ਥਾਕੇ।

ਜੇ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੇ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੈ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਯਾ ਕਿਛੁ ਘਟਛੇ, ਪ੍ਰਭੂਰ ਇਛਾਯ ਸੇਗੁਲਿ ਸੇ ਆਨੰਦੇਰ ਸਯੇ ਯਾਨਤੇ ਪਾਰੇ ਏਵੰ ਨਿਯੇਰ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਦੇਸ਼ਕੇ ਚਿਨਤੇ ਪਾਰੇ।

ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ ॥

ਕੇ ਤਾੰਰ ਮਹਿਮਾ ਬਰ੍ਣਨਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ?

ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ ॥

ਤਾਂਰ ਏਕਾਠੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਓ ਆਮਿ ਬਰ੍ਯਨਾ ਕਰਤੇ ਜਾਨਿਨਾ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸਹਿ ਹਜ਼ੂਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥੭॥

ਯੇ ਸਾਰਾਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂਰ ਵਿਦੁਮਾਨਤਾਰ ਮਥੇ ਬਸਵਾਸ ਕਰੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸੇ ਏਕਜਨ ਸਿਦ੍ਧ ਪੁਰੁਖ। ੭।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਮਨ! ਤੂਮਿ ਤਾਰ ਆਸ਼੍ਰਯ ਨਾਓ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ ॥

ਨਿਯੇਰ ਮਨ ਏਵੰ ਸਰੀਰ ਸੇਈ ਪੁਰੁਖਦੇਰਕੇ ਸਮਰ੍ਪਣ ਕਰੋ।

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਛਾਤਾ ॥ ਸੇ ਜਨੁ ਸਰਬ ਬੈਕ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਯੇਈ ਪੁਰੁਖ ਤਾਰ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਚਿਨਤੇ ਪੇਰੇਛੇ, ਸੇਈ ਮਾਨੁਖ ਸਮਸ੍ਤ ਵਸ੍ਤੁ ਦੇਵੇ।

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥

ਤਾਂਰ ਆਸ਼੍ਰਯੇ ਤੂਮਿ ਸਕਲ ਸੁਖ ਲਾਭ ਕਰਵੇ।

ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ ॥

ਤਾਂਰ ਦਰ੍ਸ਼ਨੇ ਸਕਲ ਪਾਪ ਬਿਨਸ੍ਟ ਹਵੇ।

ਅਹਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ ॥

ਦਿਵੀਯ ਚਾਤੁਰ੍ਥ ਠਾਗ ਕਰੋ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਸੇਈ ਸੇਵਕੇਰ ਸੇਵਾਯ ਨਿਯੇਕੇ ਨਿਯੋਜਿਤ ਕਰੋ।

ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਈ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੁਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ ॥੮॥੧੭॥

ਤੋਮਾਰ ਜਨਮ-ਮ੍ਰੁਤੁ ਚਕ੍ਰੇ ਯਾਤਾਯਾਤ ਸੇਖ ਹਯੇ ਯਾਵੇ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਰ੍ਵਦਾ ਸੇਈ ਸੇਵਕੇਰ ਚਰਣੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੋ। ੮। ੧੭।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਲੋਕ

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਯਿਨਿ ਸਤ੍ਯ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਗਵਾਨਕੇ ਜਾਨਤੇ ਪੇਰੇਛੇ, ਤਾਂਰ ਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰੁ।

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਓਨਾਰ ਸੰਸ੍ਠਿਤੇ ਭਗਵਾਨੇਰ ਗੁਣਕੀਰ੍ਠਨ ਕਰਲੇ ਓਨਾਰ ਸਿਖੁਓ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ। ੧।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾँਰ ਸਿਖੇਰ ਪਾਲਨ-ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੇਨ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਨਿਜੇਰ ਸੇਵਕੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸਰਬਦਾ ਸਦਯ ਥਾਕੇਨ।

ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥

ਗੁਰੁ ਤਾँਰ ਸਿਖੇਰ ਮਯਲਾਰ ਮਤਨ ਮਨਦੁਕਿਕੇ ਪਰਿਛਾਰ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਗੁਰੁ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥

ਗੁਰੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੇ ਸੇ ਹਰਿਰ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰੇ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਜੇਰ ਸਿਖੇਰ ਬੰਧਨ ਛਿਨ ਕਰੇਨ।

ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ ॥

ਗੁਰੁਰ ਸਿਖੁ ਬਿਆਧਿਸਮੂਹ ਥੇਕੇ ਮੁਕਿਤਿ ਪਾਯ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮੁ ਯਨੁ ਦਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾँਰ ਸਿਖਕੇ ਸੰਸਪਦੇਰ ਨਯਾਯ ਈਸ਼ਵਰ-ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਨ।

ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋ ॥

ਗੁਰੁਰ ਸਿਖੁ ਖੁਬ ਭਾਗਯਾਲੀ ਹੋਯ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਜੇਰ ਸਿਖਕੇ ਇਹਕਾਲ ਓ ਪਰਕਾਲੇਰ ਸਾਯਗੋਛ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾँਰ ਸਿਖਕੇ ਨਿਜੇਰ ਅੰਤਰੇ ਜੁਠੇ ਰਾਖੇਨ। ੧॥

ਗੁਰੁ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਰਹੈ ॥

ਥੇਏ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰੁਗ੍ਰਹੇ ਥਾਕੇ,

ਗੁਰੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨੁ ਮਹਿ ਸਰੈ ॥

ਤਿਨਿ ਗੁਰੁਰ ਆਦੇਸ਼ ਸਾਨਦੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥

ਸੇ ਨਿਜੇਕੇ ਵਡ ਕਰੇ ਦੇਖਾਯ ਨਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਠੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥

ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਅੰਤਰੇ ਸਰਬਦਾਇ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਥਾਕੇ।

ਮਨੁ ਬੈਠੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਘਾਸਿ ॥

ਥੇ ਨਿਯੋਗ ਅੰਤਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁਰ ਸਾਮਨੇ ਵਿਕ੍ਰਿ ਕਰੇ ਦੇਯ,

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥

ਸੇਠੈ ਸੇਵਕੇਰ ਸਕਲ ਕਾਜ ਪ੍ਰਸਾਧਿਤ ਹਯ।

ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥

ਥੇਠੈ ਸੇਵਕ ਨਿਃਸ਼ਵਾਰਥਾਭਾਵੇ ਗੁਰੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰੇ,

ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਖੁੰਯੇ ਪਾਯ।

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੋਇ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਥਾਕੇ ਗੁਰੁਜੀ ਸ਼ਯੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰੇਨ,

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥

ਸੇਠੈ ਸੇਵਕ ਗੁਰੁਰ ਸਿਖਸਾ ਲਾਭ ਕਰੇ। ੨।

ਬੀਸ ਬਿਸਵੈ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਸੇਵਕ ਨਿਯੋਗ ਗੁਰੁਰ ਮਨ ਸੰਪੂਰਨਰੂਪੇ ਯੋਯ ਕਰੇ ਨੇਯ,

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ ॥

ਸੇ ਈਸ਼ੁਰੇਰ ਗਤਿਕੇ ਬੁਝਤੇ ਪਾਰੇ।

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਠੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਿਠੈ, ਥਾੰਰ ਅੰਤਰੇ ਹਰਿਰ ਨਾਮ ਥਾਕੇ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਆਮਿ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਨਿਯੋਗ ਗੁਰੁਰ ਪ੍ਰਤਿ ਉਤ੍ਸਰਗ ਕਰੇਠਿ।

ਸਰਬ ਨਿਯਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਗੁਰੁ ਜੀ ਪ੍ਰਥੇਕ ਵਸਤੁਕੇ ਸੰਪਦ ਏਵੰ ਯੀਵਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਵੇਨ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਤਿਨਿ ਆਟ ਪ੍ਰਹਰਠੈ ਪਰਬ੍ਰਹਮੇਰ ਰੰਗੇ ਮਗਠ ਥਾਕੇਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਭੰਗੁ ਬ੍ਰਹਮੇਰ ਮਥੇ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇ ਏਵੰ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਭੰਗੇਰ ਮਥੇ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇ।

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ ॥

ঈশ্বর কেবল একজনই, এতে কোন সন্দেহ নেই।

ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ ॥

হে নানক! হাজার চাতুরীর দ্বারা গুরু পাওয়া যায়না,

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥

এমন গুরু খুব ভাগ্যের দ্বারাই পাওয়া যায়। ৩।

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ ॥

গুরুর দর্শন ফলপ্রসূ হয় এবং দর্শন-মাত্রই মানুষ পবিত্র হয়ে যায়।

ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

তাঁর চরণ স্পর্শ করলে মানুষের অবস্থা ও জীবন-আচরণ নির্মল হয়ে যায়।

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੈ ॥

গুরুর সংসর্গে জীব রামের গুণস্তুতি করে

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਗਵੈ ॥

এবং পরব্রহ্মের দরবারে পৌঁছে যায়।

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ ॥

গুরুর বচন শুনলে কান তৃপ্ত হয় এবং

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ ॥

মনে সন্তুষ্টি আসে এবং আত্মা তৃপ্ত হয়ে যায়।

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖੰਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

গুরু সিদ্ধ পুরুষ এবং তাঁর মন্ত্র চিরন্তন অটল থাকে।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ ॥

যাকে তিনি অমৃত দৃষ্টিতে দেখেন, সে সন্ন্যাসী হয়ে যায়।

ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

গুরুর গুণাবলী অসীম, যেগুলি মূল্যায়ন করা যায় না।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

হে নানক! ঈশ্বরের যে প্রাণী পছন্দ হয়, তিনি তাকে গুরুর সঙ্গে সাক্ষাৎ করিয়ে দেন। ৪।

ਜਿਹਥਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ ॥

জিহ্না একটি কিন্তু ঈশ্বরের গুণাবলী অসীম।

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੁਰਨ ਬਿਬੇਕ ॥
ਸੇই ਸਦਪੁਰੁਖ ਪੂਰ੍ਣ ਬਿਬੇਕਬਾਨ।

ਕਾਹੂ ਬਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪੁਨੀ ॥
ਕੋਨ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਗੁਣੇਰ ਕਾਛੇ ਪੌਛਾਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਮ, ਅਗੋਚਰ ਏਵੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ।

ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਖਾਦੇਰ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨੇਏ, ਤਿਨਿ ਸ਼ਕ੍ਰੁਤਾ-ਮੁਕੁਤ ਏਵੰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨਕਾਰੀ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥
ਕੋਨ ਪ੍ਰਾਣੀਏ ਤਾੰਰ ਮੂਲ੍ਯਾਯਨ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇਨਿ।

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ॥
ਅਨੇਕ ਭਕੁਤ ਨਿਯਮਿਤ ਤਾੰਰ ਬੰਦਨਾ ਕਰਛੇ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ ॥
ਗੁਨਾਰ ਪਾਦ ਪਦਮਕੇ ਤਾਰਾ ਨਿਯੋਦੇਰ ਹ੍ਰਦਏ ਅਰਣ ਕਰੇ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੋਰ ਸਤਗੁਰੁਰ ਪ੍ਰਤਿ ਸਰਵਦਾ ਉਂਸਰਗ ਕਰਿ,

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਜਪਨੇ ॥੫॥
ਯਾੰਰ ਕ੍ਰੁਪਾਏ ਸੇ ਏਮਨ ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮ-ਅਰਣ ਕਰੇ। ੫।

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੇਇ ॥
ਏਏ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋਨੋ ਬਿਰਲ ਪੁਰੁਖੇਰਏ ਪ੍ਰਾਪੁ ਹਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੇ ਹੋਇ ॥
ਏ ਏਏ ਅਮ੍ਰੁਤਰਸ ਪਾਨ ਕਰੇ ਸੇ ਅਮਰ ਹਏ ਯਾਏ।

ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ ॥
ਸੇਏ ਪੁਰੁਖੇਰ ਕਖਨੋ ਬਿਨਾਸ ਹਏ ਨਾ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪੁਰਾਟੇ ਗੁਨਤਾਸ ॥
ਯਾਰ ਅਨੁਰੇ ਗੁਣੇਰ ਭਾਗੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹਏ ਯਾਏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥
ਆਟ ਪ੍ਰਹਰਏ ਸੇ ਹਰਿਰ ਨਾਮ ਨਿਤੇ ਥਾਕੇ ਏਵੰ

ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ ॥

ਨਿਯੋਗ ਸੇਵਕਕੇ ਸਤਿ ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।

ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ ॥

ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰਸਙੇ ਤਾਰ ਕਖਨੋ ਮਿਲਨ ਹਯ ਨਾ।

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ॥

ਸੇ ਨਿਯੋਗ ਅਭਰੇ ਏਕ ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਕੇਐ ਸੁਆਪਨ ਕਰੇ।

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਅਭਾਨਤਾਰ ਅਫਕਾਰੇ ਤਾਰ ਯਨੇ ਪ੍ਰਦੀਪੇਰ ਮਤਨ ਨਾਮ ਭੁਲੇ ਓਠੇ।

ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦ੍ਰਿਧਾ, ਮੋਹ ਏਵੰ ਦੁਖ ਤਾਰ ਥੇਕੇ ਦੂਰੇ ਪਾਲਿਯੇ ਯਾਯ। ੬।

ਤਪਤਿ ਮਹਿ ਠਾਠਿ ਵਰਤਾਈ ॥

ਓਰੁਰ ਪੂਰ੍ਣ ਸਿਖਿਆ ਮੋਹ-ਮਾਯਾਰ ਆਓਨੇ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਿਯੇ ਦੇਯ।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ ॥

ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਉਤਪੰਨ ਹਯੇਛੇ ਏਵੰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹਯੇਛੇ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ॥

ਯੰਮ-ਮ੍ਰਤੁਯਰ ਭਯ ਮੁਛੇ ਗੇਛੇ।

ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ ॥

ਓਰੁਰ ਪੂਰ੍ਣ ਸਿਖਿਆਰ ਦੁਆਰਾ

ਭਉ ਚੂਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ ॥

ਭਯ ਬਿਨਾਸ ਹਯੇਛੇ ਏਵੰ ਨਿਭੀਕ ਹਯੇਛੇ।

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ਖੈ ਨਸੇ ॥

ਸਮਸ਼ੁ ਰੋਗ ਬਿਨਸ਼ੁ ਹਯੇ ਮਨ ਥੇਕੇ ਬਿਲੁਪੁ ਹਯੇਛੇ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਯਾਰੀ ॥

ਯੇਐ ਓਰੁਰ ਛਿਲੇਨ, ਤਿਨਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੇਛੇਨ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਸੰਸਙੁਠੇ ਸੇ ਮੁਰਾਰਿਰ ਨਾਮ ਯਪ ਕਰੇ।

ਬਿਤਿ ਯਾਈ ਚੂਕੇ ਭੁਮ ਗਵਨ ॥

ਭਯ ਏਵੰ ਦ੍ਰਿਧਾ ਮੁਛੇ ਗੇਛੇ।

ਸੁਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੂਣਨ ॥੭॥

हे नानक! कर्णे हरि-परमेश्वरের महिमा श्रुने शान्ति लाभ हल ॥

ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ ॥

तिनि निजेई निर्गुण स्वामी एवं तनिई गुणस्वरूप,

ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਿਨਿ ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ ॥

যিনি নিজের শিল্প (শক্তি) প্রকাশ করে সমগ্র বিশ্বকে মন্ত্রমুগ্ধ করেছেন।

ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ ਪੂਰਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ ॥

নিজের রহস্য প্রভু নিজেই সৃষ্টি করেছেন।

ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥

নিজের মূল্যায়ন তিনি নিজেই জানেন।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ঈশ্বর ছাড়া দ্বিতীয় কেউ নেই।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥

সকলের মধ্যেই সেই অকাল পুরুষ নিজেই উপস্থিত আছেন।

ਓਤਿ ਖੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ ॥

সেলাইয়ের মতন আষ্টেপৃষ্ঠে তিনি সকল রূপ-রঙের মধ্যে মিশে থাকেন।

ਭਏ ਪੁਰਾਸ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ ॥

সাধুদের সঙ্গতিতে সে প্রকাশিত হয়।

ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

মহাবিশ্ব সৃষ্টি করে প্রভু নিজের ক্ষমতা বজায় রেখেছেন।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੮॥੧੮॥

हे नानक! আমি অনেক বার ওনার (প্রভু) প্রতি উত্সর্গ করি। ৮। ১৮।

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਸਾਬਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥

हे जीव! भगवाने भजन ছাড়া কোন কিছুই সঙ্গে যায় না, সকল বিষয়-ব্যাধি ধুলোর সমান।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਰੁ ਸਾਰੁ ॥੧॥

हे नानक! हरि-परमेश्वरের নাম-স্মরণ করে উপার্জন করাই অত্যন্ত শ্রেষ্ঠ সম্পদ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਾਧੂਦੇਰ ਸੰਸ੍ਰੁਤਿਤੇ ਏਕਤ੍ਰ ਹਯੇ ਏਹੈ ਚਿੰਤਾਇ ਕਰੋ।

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏਕੁ ਈਸ਼੍ਵਰਕੇ ਸ਼ਰਣ ਕਰੋ ਏਵੰ ਨਾਮੇਰ ਆਸ਼੍ਰਯ ਨਾਓ।

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਬੰਨ੍ਹੁ! ਅਨ੍ਯਾਨ੍ਯ ਸਕਲ ਪ੍ਰਚੇਸ਼ਟਾ ਭੂਲਿਯੇ ਦਾਓ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਚਰਣ ਪਦ੍ਮ ਨਿਜੇਰ ਮਨ ਏਵੰ ਹ੍ਰਦਯੇ ਧਾਰਣ ਕਰੋ।

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੈ ਪੁਰੁ ਸਮਰਥੁ ॥

ਏ ਈਸ਼੍ਵਰ ਸਮਸ਼ੁ ਕਾਯ ਕਰਤੇ ਏਵੰ ਜੀਵਕੇ ਦਿਯੇ ਕਾਯ ਕਰਾਨੋਰ ਸ਼੍ਰਮਤਾ ਰਾਖੇਨ।

ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਰਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਸੁ ॥

ਬੰਨ੍ਹੁਰ ਮਤਨ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਨਾਮਕੇ ਦ੍ਰੁਢਭਾਵੇ ਆਂਕਏ ਧਰੋ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਏਵਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਏਹੈ (ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮ) ਸੰਸਪਦਕੇ ਏਕਤ੍ਰਿਤ ਕਰੋ ਏਵੰ ਭਾਗ੍ਯਸ਼ਾਲੀ ਹਯੇ ਯਾਓ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ ॥

ਸਾਧੂਦੇਰ ਮੰਨ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ।

ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਨਿਜੇਰ ਅੰਤਰੇ ਏਕ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਆਸ਼ਾ ਰਾਖੋ!

ਸਰਬ ਠੇਗਾ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਭਾਵੇ ਤੋਮਾਰ ਸਮਸ਼ੁ ਰੋਗ ਨਿਰਮੂਲ ਹਬੇ। ੧।

ਜਿਸੁ ਧਨੁ ਕਉ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ ॥

(ਹੇ ਬੰਨ੍ਹੁ!) ਯੇ ਸੰਸਪਤਿਰ ਜਨ੍ਯ ਤੂਮਿ ਚਾਰਿਦਿਕੇ ਦੌਡਾ-ਦੌਡਿ ਕਰੋ,

ਸੈ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥

ਸੇਹੈ ਸੰਸਪਤਿ ਤੂਮਿ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਸੇਵਾ ਥੇਕੇ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਬੇ।

ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤੁ ॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਬੰਨ੍ਹੁ! ਯੇ ਸੁਖੇਰ ਜਨ੍ਯੇ ਤੂਮਿ ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਇਸ਼੍ਚਾ ਕਰੋ,

ਸੈ ਸੁਖੁ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਸੇই ਸੁਖ তুমি সাধুদের সঙ্গতিতে প্রেম থেকে পাবে।

ਜਿਸੁ ਸੇਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥

যে শোভার জন্য তুমি ভালো কাজ করো,

ਸਾ ਸੇਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥

সেই শোভা ভগবানের আশ্রয়ে গেলে পাওয়া যাবে।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

যে রোগ অনেক চেষ্টা করেও নিরাময় হয় না,

ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਯੁ ਲਾਇ ॥

সেই রোগ ওষুধের মতন হরি নাম নিলে নিরাময় হয়।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

সকল সম্পদের মধ্যে ঈশ্বরের নামই শ্রেষ্ঠ সম্পদ।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਾਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

হে নানক! ওনার নামের জপ করো, ঈশ্বরের দরবারে স্বীকৃত হয়ে যাবে।।২।।

ਮਨੁ ਪਰਬਯਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

নিজের মনকে প্রভুর নামের মাধ্যমে জাগ্রত করো।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤੁ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥

দশ দিকে পথভ্রষ্ট হওয়া এই মন এমনভাবেই নিজের ঘরে চলে আসবে।

ਤਾ ਕਉ ਬਿਖਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥

তার কোনো সঙ্কট আসে না

ਜਾ ਕੈ ਰਿਵੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੇਇ ॥

যার অন্তরে সেই ঈশ্বর বসবাস করেন,

ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

এই কলিযুগ উত্তপ্ত (আগুন) এবং হরি নাম শীতল।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ॥

তাকে সর্বদা স্মরণ করো এবং সুখ পাও।

ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ ॥

নাম-আরাধনা করলে ভয় বিনষ্ট হয়ে যায় এবং আশা পূর্ণই হয়ে যায়।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਭਗਵਾਨੇਰ ਭਕਤਿਰ ਸਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਲੇ ਆਤਮਾ ਉਭਜੁਲ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਯੇ ਨਾਮ ਅਰਧ ਕਰੇ, ਤਾਰ ਹ੍ਰਦਯ-ਗ੍ਰਹੇ ਅਬਿਨਸ਼ਰ ਭਗਵਾਨ ਏਸੇ ਵਸਵਾਸ ਕਰੇਨ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਨਾਮੇਰ ਯੁਧ ਕਰਲੇ) ਯਮੇਰ ਫਾँਦ ਕੇਟੇ ਯਾਯ। ੩॥

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ॥

ਸੇਏ ਪ੍ਰਕ੍ਰੁਤ ਮਾਨੁਸ਼, ਯਿਨਿ ਮੂਲ-ਤਭ੍ਰਕੇ ਅਰਧ ਕਰਾਰ ਸਿਖਾ ਦੇਯ।

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੈ ਕਾਚੈ ਕਾਚਾ ॥

ਸੇ ਏਕੇਵਾਰੇਏ ਅਪਕੁ (ਮਿਥਯਾ), ਯੇ ਯਾਤਾਯਾਤੇਰ ਮਥੇ (ਯੰਮ-ਮ੍ਰੁਤ੍ਯਰ ਚਕ੍ਰ) ਪਢੇ ਗੇਛੇ।

ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪੁਭੁ ਸੇਵ ॥

ਪ੍ਰਭੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਲੇ ਯੰਮ-ਮ੍ਰੁਤ੍ਯਰ ਚਕ੍ਰੇਰ ਨਿਸ਼ਪਤਿ ਹਯ।

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਨਿਯੇਰ ਅਹੰਕਾਰ ਯਾਗ ਕਰੋ ਏਵੰ ਗੁਰੁਦੇਵੇਰ ਆਸ਼੍ਰਯ ਨਾਓ।

ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥

ਏਏਭਾਵੇ ਅਮੂਲਯ ਯੀਵਨੇਰ ਉਢਕਾਰ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਨ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹਰਿ-ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਕੇ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰੋ, ਯਿਨਿ ਤੋਮਾਰ ਯੀਵਨੇਰ ਆਧਾਰ।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੁਟਨਹਾਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰ ਨਿਲੇਓ ਰੇਹਾਏ ਪਾਓਯਾ ਯਾਯ ਨਾ।

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਚਾਏਲੇ ਸ੍ਰੁਤਿ, ਸ਼ਾਸ਼੍ਰ ਓ ਵੇਦ ਸੰਸਪਰਕੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੋ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨ ਦਿਯੇ ਸੁਧੁ ਭਗਵਾਨੇਰ ਭਕਤਿਏ ਕਰੋ।

ਮਨਿ ਬੰਢਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਯੇ ਭਕਤਿ ਕਰੇ) ਸੇ ਕਾਙ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਯਨਾ ॥

ਧਨ-ਸੰਸਪਦ ਤੋਮਾਰ ਸਜੇ ਯਾਵੇ ਨਾ,

ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ ॥

ਤਾਹਲੇ ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ! তুমি কেন এর সঙ্গে জড়িয়ে রয়েছ।

ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ ॥

পুত্র, বন্ধু, পরিবার এবং স্ত্রী -

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ ॥

এর মধ্যে তুমি বলো কে তোমার সাহায্যকারী?

ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥

রাজ্য, আনন্দোৎসব এবং ধন- সম্পদের বিস্মৃতি

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ ॥

এদের মধ্যে বলো কে কখন রক্ষা পেয়েছে?

ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਬ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ঘোড়া, হাতি এবং রথের যাত্রী -

ਝੂਠਾ ਡੰਢੂ ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ ॥

এই সকলই মিথ্যা আড়ম্বর।

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥

মূর্খ পুরুষ সেই ঈশ্বরকে জানে না, যিনি এই সকল পদার্থ দিয়েছেন।

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੫॥

হে নানক! নাম ভুলে প্রাণী অবশেষে অনুতপ্ত হয়। ৫।

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ॥

হে মূর্খ মানব! তুমি গুরুর কাছে শিক্ষা গ্রহণ করো,

ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਭੂਬੇ ਸਿਆਨੇ ॥

প্রভুর প্রতি ভক্তি ছাড়া অত্যন্ত বুদ্ধিমান লোকও ডুবে গেছে।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਹਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥

হে আমার বন্ধু! নিজের অন্তরে ঈশ্বরের ভক্তি করো,

ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੈ ਚੀਤ ॥

যা তোমার মনকে পরিষ্কার করবে।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

প্রভুর পাদ পদ্ম নিজের হৃদয়ে স্থাপন করো,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ ॥

তোমার জন্ম-জন্মান্তরের পাপ দূর হয়ে যাবে।

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

নিজে ভগবানের নাম জপ করো এবং অন্যকেও ঈশ্বরের নাম জপ করতে শেখাও।

ਸੁਨਤ ਕਹਤ ਰਹਤ ਗਾਤਿ ਪਾਵਹੁ ॥

শ্রবণে, কথায় এবং এমন আচরণে থাকলে মুক্তি পাওয়া যাবে।

ਸਾਰ ਭੁਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥

সর্বোত্তম হরির সত্য নাম।

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੬॥

নানক ! সহজাত প্রবৃত্তির সঙ্গে প্রভুর প্রশংসা করো। ৬।

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ মੈਲੁ ॥

(হে জীব!) ঈশ্বরের কীর্তি গাওয়ার সময় তোমার পাপের মলিনতা চলে যাবে

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਹਉমੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ ॥

এবং বিষের ন্যায় অহংকারের ব্যাপ্তিও মুছে যাবে।

ਹੈਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ ॥

সে চিন্তামুক্ত হয়ে যাবে এবং সুখে বসবাস করবে

ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

যে নিজের প্রত্যেক শ্বাস এবং গ্রাসের মাধ্যমে হরির নামে আরাধনা করবে।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ ॥

হে মন! নিজের সমস্ত চতুরতা ত্যাগ করো।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥

সাধনার সঙ্গতে প্রকৃত সম্পদ পাওয়া যাবে।

ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ভগবানের নামে পূঁজি সঞ্চয় করো এবং তারই ব্যবসা করো।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗাহ ਜੈਕਾਰੁ ॥

এভাবে এই জীবনে সুখ পাওয়া যাবে এবং প্রভুর দরবারে আতিথেয়তা হবে।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੈ ਦੇਖੁ ॥

সে এক ঈশ্বরকই সর্বত্র দেখে।

ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ॥੭॥

हे नानक! यार माथार उपरे भाग्य विद्यमान রয়েছে। ७।

ਏਕੈ ਜਪਿ ਏਕੈ ਸਾਲਾਹਿ ॥

একজন ঈশ্বরের নাম জপ করো এবং একমাত্র তাঁরই প্রশংসা করো।

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੈ ਮਨ ਆਹਿ ॥

একজন ঈশ্বরকে চিন্তা করো এবং তাঁকেই নিজের হৃদয়ে স্থাপন করো।

ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ ॥

সেই চিরন্তন একজন ঈশ্বরের কীর্তি গান গাও।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ॥

মন ও শরীরের মাধ্যমে একজন ভগবানের জপ করো।

ਏਕੈ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥

সেই ঈশ্বর নিজেই নিজে।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਹਰਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ ॥

জীবের দ্বারা ব্যাপক হয়ে ভগবান সর্বত্র বসবাস করছেন।

ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ ॥

একজন ঈশ্বরের থেকে বহু প্রসার হয়েছে।

ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ ॥

ঈশ্বরের আরাধনা করলে পাপ মুছে যায়।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ ॥

আমার মন ও দেহ এক প্রভুতে নিমগ্ন রয়েছে।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ॥੮॥੧੯॥

हे नानक! गुरुवर कृपाय से एकजन ईश्वरकेई जाने॥ ८॥ १९ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

श्लोक

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥

हे पूजनীয় प्रभु! আমি ঘুরতে-ঘুরতে তোমারই আশ্রয়ে এসেছি।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੈਠਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥

हे ईश्वर ! नानक एकटाई अनुरोध करे ये आमाके आपनार भक्तिते नियोजित करन॥ १

॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪੁਭ ਦਾਨੁ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਆਮਿ ਭਿਖਾਰਿ ਆਪਨਾਰ ਨਾਮੇਰ ਭਿਖਾ ਚਾਇਛਿ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਹੇ ਹਰਿ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੇ ਆਮਾਕੇ ਨਿਜੇਰ ਨਾਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਰਾਉ ਧੁਰਿ ॥

ਆਮਿ ਸੁਖੁ ਸਾਧੂਦੇਰ ਚਰਣ ਧੁਲੋਇ ਚਾਇਛਿ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ॥

ਹੇ ਪਰਮਬ੍ਰਹਮ! ਆਮਾਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੂਰਣ ਕਰਨ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੁਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਆਮਿ ਸਰਬਦਾਇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਗੁਣਸੁਭਿ ਕਰਤੇ ਥਾਕਿ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪੁਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਪ੍ਰਤੋਕ ਸ਼ਾਸੇ ਆਮਿ ਤੋਮਾਰੈ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਤੇ ਪਾਰਿ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਪਦਯੁਗਲੇ ਆਮਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਤਿਤ ਹਯੇ ਰਯੇਛੇ।

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪੁਭ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਆਮਿ ਸਰਬਦਾਇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਭਕਿ ਕਰਤੇ ਪਾਰਿ।

ਏਕ ਓਟ ਏਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਤੂੰਮਿਐ ਆਮਾਰ ਏਕਯੋਜਨ ਵਾਂਧਨ ਏਵੰ ਏਕਯੋਜਨ ਭਰਸਾ।

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੀ ਨਾਮੁ ਪੁਭ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਹੇ ਆਮਾਰ ਪ੍ਰਭੂ! ਨਾਨਕ ਆਪਨਾਰ ਸਰਵੋਤਮ ਨਾਮੇਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇ। ੧ ॥

ਪੁਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਠੇਠਿ ॥

ਪ੍ਰਭੂਰ ਕਰੁਣਾ -ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਏ ਪਰਮ ਸੁਖ ਅਨੁਭੂਤ ਹਯ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੇਠਿ ॥

ਕੋਨੋ ਬਿਰਲ ਪੁਰੁਖਐ ਹਰਿ-ਰਸ ਲਾਭ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ।

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਯਾਰਾ ਏਰ ਆਸ਼ਾਦਨ ਕਰੇ, ਸੇਸਬ ਯੀਵ ਤ੍ਰਿਪੁਤ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਡੈਲਾਨੇ ॥

ਤਾਰਾ ਪੂਰ੍ਣ ਪੁਰੁਖ ਹਯੇ ਓਠੇ ਏਵੰ ਕਖਨਓ (ਮਾਯਾਤੇ) ਵਿਚਲਿਤ ਹਯ ਨਾ।

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ॥

ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂਰ ਭਾਲਵਾਸਾਰ ਮਾਧੁਰ੍ਯ ਓ ਆਨੰਦੇ ਪਰਿਪੂਰ੍ਣ।

ਉਪਨੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਸਾਧੂਦੇਰ ਸੰਸ੍ਯਤਿਰ ਫਲੇ ਤਾਦੇਰ ਮਨੇ ਆਧ੍ਯਾਤ੍ਮਿਕ ਇਚ੍ਛੇ ਜੇਗੇ ਓਠੇ।

ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ॥

ਅਨ੍ਯ ਸਭਕਿਛੁ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰੇ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਆਸ੍ਰਯ ਨੇਯ।

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥

ਤਾਂਰ ਹ੍ਰਦਯ ਉਯ੍ਯੁਕ੍ਤ ਹਯੇ ਓਠੇ ਏਵੰ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਸੇ ਨਿਜੇਰ ਪ੍ਰਬੁਠਿ ਈਸ਼੍ਵਰੇ ਨਿਯੋਜਿਤ ਕਰੇਨ।

ਬਡਭਾਗੀ ਜਪਿਆ ਪੁਠੁ ਸੇਇ ॥

ਭਾਗ੍ਯਵਾਨ ਪੁਰੁਖਰਾਇ ਪ੍ਰਭੂਰ ਜਪ ਕਰੇਛੇਨ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਰੋਇ ॥੨॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਯੇ ਪੁਰੁਖ ਪ੍ਰਭੂਰ ਨਾਮੇ ਮਗ੍ਠ ਥਾਕੇ, ਤਾਰਾ ਸੁਖ ਪਾਯ। ੨।

ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ ॥

ਸੇਵਕੇਰ ਮਨਵਾਙ੍ਗਾ ਪੂਰ੍ਣ ਹਯੇਛੇ,

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ ॥

ਯਖਨ ਥੇਕੇ ਸਤਗੁਰੁਰ ਕਾਛੇ ਸ਼ੁਛ ਸਿਖ੍ਯਾ ਨਿਯੇਛੇ।

ਜਨ ਕਉ ਪੁਠੁ ਰੋਇਓ ਦਇਆਲੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਜੇਰ ਸੇਵਕੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਦਯਾਲੁ ਹਯੇਛੇਨ।

ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੈ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਨਿਜੇਰ ਸੇਵਕਕੇ ਚਿਰਕਾਲੇਰ ਜਾਨ੍ਯੇ ਉਨਿ ਕ੍ਰੁਤਾਰਥ ਕਰੇ ਦਿਯੇਛੇਨ।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ ॥

ਸੇਵਕੇਰ (ਮਾਯਾਰ) ਬੰਧਨ ਛਿਨ ਹਯੇਛੇ ਏਵੰ ਸੇ ਮੋਖ ਲਾਭ ਕਰੇਛੇ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਬ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਤਾਰ ਜਨਮ-ਮ੍ਰੁਤ੍ਯੁ, ਦੁਃਖ ਏਵੰ ਦ੍ਵਿਧਾ ਦੂਰ ਹਯੇਛੇ।

ਇਛੁ ਪੁਨੀ ਸਰਯਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ॥

ਤਾਰ ਇਚ੍ਛਾ ਪੂਰ੍ਣ ਹਯੇਛੇ ਏਵੰ ਵਿਸ਼੍ਵਾਸਓ ਸੰਸ੍ਪੂਰ੍ਣ ਹਯੇਛੇ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਮੁਰੀ ॥

ঈশ্বর সবসময় সঙ্গে বসবাস করছেন।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥

যার ছিলেন, তাকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নিয়েছেন।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

হে নানক! ভগবানের ভক্তিতে সেবক নামের মধ্যে বিলীন হয়ে গেছে। ৩।

ਸੇ ਵਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ ॥

সেই ভগবানকে কেন ভুলে যাই, যিনি মানুষের সেবা-ভক্তিকে উপেক্ষা করেন না।

ਸੇ ਵਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ ॥

সেই ভগবানকে কেন ভুলে যাই, যিনি কৃত কর্মকে জানেন।

ਸੇ ਵਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਵਿਛੁ ਦੀਆ ॥

সেই ঈশ্বরকে কেন ভুলে যাই, যিনি আমাদের সব কিছু দিয়েছেন।

ਸੇ ਵਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜীਆ ॥

এই ভগবানকে কেন ভুলে যাই, যিনি জীবদের জীবনের আধার।

ਸੇ ਵਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ॥

সেই অকালপুরুষকে কেন ভুলে যাই, যিনি গর্ভের আগুনের মধ্যে আমাদের রক্ষা করেন।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੈ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ ॥

গুরুর কৃপায় কিছু বিরল পুরুষই এনাকে দেখে।

ਸੇ ਵਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਠੈ ॥

কেন ভুলে যাও সেই ঈশ্বরকে, যিনি মানুষকে পাপ থেকে রক্ষা করেন

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਠੈ ॥

এবং নিজে থেকে জন্ম-জন্মান্তর ধরে বিচ্ছিন্ন হওয়া জীবকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নেন।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ ॥

পূর্ণ গুরু আমাকে এই বাস্তবিকতা বুঝিয়েছেন।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥

হে নানক! সে কেবল নিজের প্রভুর ধ্যান করেছে। ৪।

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ ॥

হে সজ্জন, সন্তগণ! এই কাজটি করুন।

आन त्रिआरिा नपवु वरि नामु ॥

अन्य सब किछु छेड़े प्रभुर नामेर जप करो।

सिमरि सिमरि सिमरि सुध पावु ॥

भगवानेर नामेर जप करे सुख पाओ।

आधि नपवु अवरव नामु नपावु ॥

निजेओ प्रभुर नामेर जप करो, एवं अन्यदेरकेओ नामेर जप कराओ।

ब्रगति ब्रगि तरीअै संसावु ॥

भगवानेर भक्ति द्वारा এই संसार सागर पार हओया याय।

बिनु ब्रगती तनु वसी ढावु ॥

भक्ति छाड़ा এই देह भस्म हये यावे।

सरष कलिआठ सुध नियि नामु ॥

प्रभुर नाम सकल कल्याण ओ सुखेर सम्पद,

बुडत नात पाऐ बिसुामु ॥

डूबत प्राणीओ एते सुख खूजे पाय।

सगल वृध का वृवत नामु ॥

समस्त दुःखेर विनाश हये याय।

नानक नामु नपवु गुनतासु ॥५॥

हे नानक! गुणेर भाणारेर नामेर जप करते থাকो। ५।

उपनी धीति धूम वसु चाउ ॥

भगवानेर प्रीति एवं प्रेम रसेर स्वाद उत्पन्न हयेछे।

मन तन अंतरि विली सुआउ ॥

मन-शरीरेर भितर এই स्वाद भरे गेछे।

नैवु येधि दरसु सुध वृष्टि ॥

स्वच्छे प्रभुके दर्शन करे आमि सुख पाई।

मनु बिरासै साय चरन येष्टि ॥

साधुदेर पा धुईये आमार मन प्रसन्न हयेछे।

ब्रगत नना वै मनि तनि रंगु ॥

भक्तुदेर आत्माय ओ देहे भगवानेर प्रेम विद्यमान आछे।

ਬਿਰਲਾ ਕੇਉ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥

ਕੋਨ ਬਿਰਲ ਪੁਰੁਖੈ ਤੈ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪੁ ਕਰੇ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ! ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੇ ਆਮਾਦੇਰ ਏਕਟਿ ਨਾਮ-ਬਸਤੁ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ (ਯਾਤੇ)

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਗੁਰੁਰ ਕ੍ਰਪਾਯ ਆਪਨਾਰ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕਰਤੇ ਪਾਰਿ।

ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਉਨਾਰ ਉਪਮਾ ਵਰ੍ਣਨਾ ਕਰਾ ਸੰਭਵ ਨਯ।

ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਬਵਾਪੀ। ੬।

ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਆਮਾਸ਼ੀਲ ਏਵੰ ਦੀਨਦਯਾਲੂ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਤਿਨਿ ਭਕੁਤਵੰਸਲ ਏਵੰ ਸਰਵਦਾ ਕਰੁਣਾਮਯ।

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥

ਤਿਨਿ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੋਪਾਲ ਅਨਾਥਦੇਰ ਨਾਥ।

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਤਿਨਿ ਸਕਲ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਕੇ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰੇਨ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ ॥

ਤਿਨਿਐ ਆਦਿਪੁਰੁਖ ਏਵੰ ਵਿਸ਼ਵਜਗਤੇਰ ਸ੍ਰਸਟਾ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪੁਨ ਅਧਾਰ ॥

ਤਿਨਿ ਭਕੁਤੇਰ ਪ੍ਰਾਣੇਰ ਆਧਾਰ।

ਜੈ ਜੈ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥

ਯੇ ਕੇਉਐ ਉਨਾਰ ਜਪ ਕਰੇ, ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ-ਪਾਵਨ ਹਯੇ ਯਾਯ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ ॥

ਸੇ ਨਿਯੇਰ ਮਨੇਰ ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਭਕੁਤੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਕੇਂਦ੍ਰੀਭੂਤ ਕਰੇ।

ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ॥

ਆਮਰਾ ਗੁਣਵਿਹੀਨ, ਨੀਚ ਏਵੰ ਮੂਰ੍ਖ।

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥

ਨਾਨਕ বলেন যে হে সর্বশক্তিমান প্রভু! তোমার আশ্রয়ে এসেছি। ৭।

ਸਰਬ ਬੈਰੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਮੇਖ ਪਾਏ ॥

তিনি সকল স্বর্গ আর মোক্ষ লাভ করেছেন।

ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥

যে জীব এক মুহূর্তের জন্যও প্রভুর মহিমা-স্তুতি করেছেন।

ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥

সে অনেক রাজ্য, ভোগ-পদার্থ এবং কৃতিত্ব লাভ করেছেন।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

যার মন হরির নামের কাহিনী পছন্দ করে।

ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥

সে বহু প্রকারের ধরনের ভোজন, পোশাক এবং সঙ্গীতের আনন্দ উপভোগ করে।

ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

যে হর্ষিত হয়ে সর্বদা হরি-পরমেশ্বরের নামের জপ করতে থাকে।

ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ ਸੈਭਾ ਧਨਵੰਤ ॥

তার কাজ শুভ হয়, তাকেই সৌন্দর্য মানায় এবং সেই ধনী হয়।

ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੁਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

যার অন্তরে পূর্ণ গুরুর মন্ত্র অধিষ্ঠান করে।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥

হে ঈশ্বর! আপনার সাধুদের সঙ্গতিতে জায়গা করে দাও।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥੮॥੨੦॥

হে নানক! সৎসঙ্গে বসবাস করলে সর্ব সুখের আলো প্রাপ্ত হয় ॥৮॥২০॥

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥

নিরংকার ঈশ্বর স্বয়ং নিজেই স্বগুণ ও নির্গুণ। তিনি স্বয়ংই শূন্য সমাধিতে থাকেন।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥੯॥

হে নানক! নিরঙ্কার ভগবান স্বয়ংই জগৎ-সৃষ্টি করেছেন এবং তারপর নিজেই (জীবদের দ্বারা) জপ করেছেন। ৯ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ।

ਜਸ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੈਤਾ ॥

যখন এই মহাবিশ্বের প্রসার কিছুই দৃশ্যমান ছিল না,

ਪਾਪ ਧੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੋਤਾ ॥

তখন পাপ বা পুণ্য কোন (প্রাণী)-র দ্বারা হতে পারত?

ਜਸ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ॥

যখন ঈশ্বর স্বয়ং শূন্য সমাধিতে ছিলেন,

ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ ॥

তখন শত্রুতা-বিরোধিতা কে কার সঙ্গে করতো?

ਜਸ ਇਸ ਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ ॥

যখন (বিশ্বের) কোন চরিত্র বা চিহ্ন দৃশ্যমান ছিল না,

ਤਬ ਹਰਖ ਸੇਰਾ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ॥

বলো তখন আনন্দ এবং দুঃখ কাকে স্পর্শ করতে পারতো?

ਜਸ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

যখন পরমব্রহ্ম নিজেই সব ছিল,

ਤਬ ਮੇਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ ॥

তখন কোথায় মোহ থাকতে পারত এবং কার দ্বিধা হতে পারত?

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ ॥

হে নানক! (সৃষ্টির রূপে) নিজের লীলা অকাল পুরুষ স্বয়ংই নির্মাণ করেছেন,

ਨਾਨਕ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੧॥

এনাকে ছেড়ে দ্বিতীয় কোনো রচয়িতা নেই।। ১।।

ਜਸ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਵਲ ਧਨੀ ॥

যখন জগতের প্রভু পরমাত্মা একমাত্র নিজেই ছিলেন,

ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਾਨੀ ॥

তাহলে বলো কাকে বন্ধনযুক্ত এবং কাকে বন্ধনমুক্ত গণনা করা হত?

ਜਸ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਰਾਮ ਅਪਾਰ ॥

যখন কেবল অগম্য ও অপার হরিই ছিলেন,

उष नरक सुरग वहु कृति अउताव ॥

ताहले बलो, नरक ओ स्वर्गे आसार मतन कोन प्राणी छिल।

नम निरगुन पुत्र सज सुत्रादि ॥

निर्गुण परमात्मा यखन तार सज प्रकृतिर सङ्गे छिलेन,

उष सिव सकति वहु वित्रु ठादि ॥

ताहले बलो शिव-शक्ति कोन जायगाय छिल?

नम आपदि आपि अपनी जेति यरै ॥

यखन ईश्वर स्वयंई निजेर ज्योति प्रज्वलित करे बसेछिलेन,

उष वदन निडरु वदन कउ डरै ॥

तखन के निडीक छिल आर के काके डय पेत?

आपन चलिउ आपि वरनैवार ॥

हे नानक! ईश्वर अगम्य एवं अपार।

नानक ठारु अराम अपार ॥२॥

निजेर रहस्य निजेई करबेन। २ ॥

अधिनासी सुध आपन आसन ॥

यखन अमर परमात्मा निजेर प्रशान्तिदायक आसने उपविष्ट छिलेन,

उष ननम मरन वहु वरा धिनासन ॥

बलो ताहले जन्म-मृत्यु ओ विनाश (काल) कोथाय छिल?

नम पुरन वरता पुत्रु सैदि ॥

यखन पूर्ण अकालपुरुष कर्ताई छिलेन।

उष नम की ब्रूस वहु विसु रैदि ॥

बलो ताहले मृत्यु भय कर हते पारत?

नम अधिगत अरीसर पुत्रु ऐवा ॥

यखन केवल अलक्ष्य एवं अगोचर ईश्वरई छिलेन,

उष चिनु गुपत विसु पुढत लेधा ॥

ताहले चिद्रुपु काके हिसाब जिज्ञासा करत?

नम नाथ निरनन अरीसर अगाये ॥

यखन केवल निरङ्गन, अगोचर ओ अगाध नाथ (परमात्मा)-ई छिल,

ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ ॥

ਤਾਹਲੇ ਕੇ ਮਾਯਾਰ ਬਛਨ ਥੇਕੇ ਮੁਕਤ ਢਿਲ ਏਵੰ ਕੇ ਬਛਨੇ ਫੈਂਸੇ ਗੇਢਿਲ?

ਆਪਨ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ ॥

ਐਸ਼ੁਰ ਨਿਯੇਏ ਨਿਯੇਰ ਸਬਕਿਛੁ, ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏ ਅਦੁਭੁਤ।

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਨਿਯੇਰ ਰੂਪ ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏ ਉਤਪਨ ਕਰੇਢੇਨ।। ੩।

ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰੁਖਏ ਪੁਰੁਖਦੇਰ ਸ਼ਾਮੀ ਹਤੇਨ

ਤਬ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ ਕਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ ॥

ਏਵੰ ਸੇਖਾਨੇ ਕੋਨ ਮਯਲਾ ਢਿਲ ਨਾ, ਤਾਹਲੇ ਸੇਖਾਨੇ ਪਰਿਕਾਰ ਕਰਾਰ ਯਨੇਏ ਕੀ ਢਿਲ?

ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਕੇਬਲ ਨਿਰੰਯਨ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਏਵੰ ਨਿਰਲਿਪੁ ਐਸ਼ੁਰਏ ਢਿਲੋ,

ਤਬ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਕਾਰ ਸਮਾਨ ਆਰ ਕਾਰ ਅਹੰਕਾਰ ਹਤ?

ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਕੇਬਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਯਗਦੀਸ਼ੇਰਏ ਰੂਪ ਢਿਲ,

ਤਬ ਛਲ ਛਿਦੁ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ ॥

ਬਲੋ, ਸੇਖਾਨੇ ਢਲਨਾ-ਕਪਟ ਏਵੰ ਪਾਪ ਕਾਕੇ ਦੁਃਖੀ ਕਰਤ?

ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਏ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਨਿਯੇਰ ਯੇਯਾਤਿਰ ਸ਼ਰੂਪ ਯੇਯਾਤਿਏ ਲੀਨ ਹਯੇਢਿਲ,

ਤਬ ਕਿਸਰਿ ਭੂਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ ॥

ਤਾਹਲੇ ਸੇਖਾਨੇ ਕਾਰ ਖਿਦੇ ਲਾਗਤ ਆਰ ਕਾਰ ਥੇਕੇ ਤ੍ਰਿਪੁ ਆਸਤ?

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਯਗਤੇਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਨਿਯੇਏ ਸਬਕਿਛੁ ਕਰਬੇਨ ਏਵੰ ਯੀਬਦੇਰਕੇ ਦਿਯੇ ਕਰਾਬੇਨ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਬਿਸ਼ੁ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਪਰਮਾਯਾਰ ਕੋਨ ਸੇਸ ਨੇਏ। ੪।

ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੇਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ ॥

ਯਖਨ ਐਸ਼ੁਰ ਨਿਯੇਰ ਸੌਨਦਰਥ ਨਿਯੇਰ ਸਯੇਏ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੇਢਿਲੇਨ,

ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਭਾਈ ॥

ਤখন ਬਾਬਾ-ਮਾ, ਬਛੂ, ਛੇਲੇ ਏਵੰ ਭਾਇ ਕੇ ਛਿਲ?

ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ ॥

ਯਕਨ ਤਿਨਿ ਨਿਯੇਏ ਸਰਬਿਸ਼ਿਲ੍ਲੇ ਸੰਸ੍ਪੂਰ੍ਣਭਾਵੇ ਪਾਰਦਰ੍ਸ਼ੀ ਛਿਲੇਨ,

ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੋਊ ਬੀਨ ॥

ਤਾਹਲੇ ਵੇਦ ਏਵੰ ਵਏਕੇ ਕੋਥਾਯ ਕੇਊ ਚਿਨਤ।

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਊਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਯਕਨ ਅਕਾਲਪੁਰ੍ਰੁਬ ਨਿਯੇਕੇ ਨਿਯੇਰ ਹ੍ਰਦਯੇ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਰਾਥੇ,

ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਤਾਹਲੇ ਸੁਭ ਲਝ੍ਯ (ਸੁਭ) ਏਵੰ ਅਸੁਭ ਲਝ੍ਯ (ਅਸੁਭ ਲਝ) ਸੰਸ੍ਪਰ੍ਕੇ ਕੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਤ?

ਜਹ ਆਪਨ ਊਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ ॥

ਯੇਥਾਨੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਸ੍ਵਯੰਏ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਏਵੰ ਸ੍ਵਯੰਏ ਨਿਕਟੇ ਛਿਲੇਨ,

ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਰੁ ਕਉਨ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ ॥

ਸੇਥਾਨੇ ਕਾਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਏਵੰ ਕਾਕੇ ਸੇਵਕ ਵਲਾ ਯੇਥੇ ਪਾਰਤ?

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੈ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਆਮਿ ਪ੍ਰਭੂਰ ਅਪ੍ਰੁਬ ਰਹਸ੍ਯ ਦੇਥੇ ਵਿਸ੍ਮਿਤ ਹਛਿ।

ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ ॥੫॥

ਨਾਨਕ ਵਲੇਨ ਯੇ ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਨਿਯੇਰ ਗਤਿ ਤੂਮਿ ਨਿਯੇਏ ਜਾਨੋ । ੫ ॥

ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ ॥

ਯੇਥਾਨੇ ਪ੍ਰਤਾਰਨਹੀਨ, ਨਿਭੰਯ ਓ ਅਭੇਦ ਈਸ਼੍ਵਰ ਨਿਯੇਏ ਨਿਯੇਰ ਮਥੇਏ ਵੀਲੀਨ ਛਿਲੇਨ,

ਊਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ ॥

ਸੇਥਾਨੇ ਮਾਯਾ ਕਾਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਤ?

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ ॥

ਯਕਨ ਈਸ਼੍ਵਰ ਨਿਯੇਏ ਨਿਯੇਕੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤੇਨ,

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਰੀ ਪਰਵੇਸੁ ॥

ਤਕਨ (ਮਾਯਾਰ) ਤਿਨ ਗੁਣੇਰ (ਯਗਤੇ) ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹ੍ਯ ਨਿ।

ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਯੇਥਾਨੇ ਕੇਵਲ ਏਕਯਨ ਈਸ਼੍ਵਰ ਆਪਨਿਏ ਛਿਲੇਨ,

ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਕੇ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤੁ ਢਿਲ ਆਰ ਕਾਕੇ ਚਿੰਤਾ ਗ੍ਰਾਸ ਕਰਤ?

ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਥੇਖਾਨੇ ਈਸ਼ਰ ਨਿਜੇਏ ਨਿਜੇਰ ਪ੍ਰਤਿ ਸੰਤੁਠੁ ਢਿਲੇਨ,

ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ ॥

ਸੇਖਾਨੇ ਕੇ ਬਲਾਰ ਢਿਲ ਆਰ ਕੇ ਸ਼ੋਨਾਰ ਢਿਲ?

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ ॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਈਸ਼ਰ ਅਸੀਮ ਏਵੰ ਸਰੋਛ,

ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਪਹੁਚਾ ॥੬॥

ਸੁਖਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਨਿਜੇਏ ਨਿਜੇਰ ਕਾਛੇ ਪੌਛਾਤੇ ਪਾਰਤ। ੬।

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ ॥

ਯਖਨ ਈਸ਼ਰ ਨਿਜੇਰ ਮਹਾਬਿਸ਼ੇ ਝਾਙਾਟ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਛੇਨ,

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੈ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਆਰ ਪ੍ਰਥਿਵੀਤੇ ਮਾਯਾਰ ਤਿਨਟਿ ਗੁਣ ਛੁਡਿਏ ਦਿਏਛੇਨ,

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ ॥

ਤਖਨ ਏਹਿ ਕਥਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਏ ਗੇਛੇ ਥੇ ਏਟਾ ਹਯ ਪਾਪ ਅਥਵਾ ਏਟਾ ਪੁੰਯ।

ਕੋਊ ਨਰਕ ਕੋਊ ਸੁਰਗ ਬੰਢਾਵਤ ॥

ਕੋਊ ਨਰਕੇ ਥੇਤੇ ਲਾਗਲੋ ਏਵੰ ਕੋਊ ਸੁਰਗੇਰ ਕਾਮਨਾ ਕਰਤੇ ਲਾਗਲੋ।

ਆਲ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਈਸ਼ਰ ਜਾਗਤਿਕ ਵਿਵਾਦ, ਧਨ-ਸੰਪਦੇਰ ਝਾਙਾਟ,

ਹਉਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ ॥

ਅਹੰਕਾਰ, ਮੋਹ, ਦ੍ਰਿਧਾ ਏਵੰ ਭਯ-ਏਰ ਬੋਝਾ ਤੈਰਿ ਕਰੇ ਦੇਨ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ॥

ਦੁਖ-ਸੁਖ, ਮਾਨ-ਅਪਮਾਨ

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ ਬਖਾਨ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇਰ ਵਰਨਾ ਸੁਰੂ ਹਏਛਿਲ।

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥

ਨਿਜੇਰ ਲੀਲਾ ਭਗਵਾਨ ਸੁਯੰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਨ ਏਵੰ ਦੇਖੇਨ।

ਖੇਲੁ ਸੰਕੇਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥

हे नानक! परमात्मा যখন নিজেৰ লীলা গুটিয়ে আনেন, তখন কেবল তিনিই থেকে যান। ৭।

ਜਹ ਅਥਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ ॥

যেখানে চিরন্তন ভগবান থাকেন, সেখানেই তাঁর ভক্ত থাকে, যেখানে ভক্ত থাকে, সেখানেই ভগবান স্বয়ং থাকেন।

ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ ॥

যেখানেই তিনি সৃষ্টির প্রসার করেন, সেইটা ওনার সাধুর প্রতাপের জন্যে।

ਦੁਹੁ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥

তিনি নিজেই উভয় পক্ষের মালিক।

ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਨਹੁ ਬਨੀ ॥

ওনার সৌন্দর্য শুধুমাত্র ওনাকেই মানায়।

ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ ॥

ভগবান নিজেই লীলা ও ক্রীড়া করেন।

ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥

তিনি নিজেই আনন্দ উপভোগ করেন এবং তারপরেও বিচ্ছিন্ন থাকেন।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥

তিনি যাকে চান, তাকেই নিজের নামের সঙ্গে মিলিয়ে নেন।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥

তিনি যাকে চান, তাকেই বিশ্ব-সংসারের খেলায় নিযুক্ত করেন।

ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ ॥

নানক বলেছেন হে অনাদি! হে অগাধ! হে অগণিত, অতুলনীয় ঈশ্বর!

ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥੮॥੨੧॥

এই দাস সেভাবেই কথা বলে, যেভাবে তুমি বলাও। ৮। ২১।

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਰੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ ॥

हे जीव-जन्तुदेर प्रतिपालक परमेश्वर! आपनि निजेइ सर्वव्यापी।

ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥੧॥

हे नानक! एकमात्रे ईश्वरइ सर्वत्र विराजमान। ताछाड़ा द्वितीय काउके कोथाय देखा যায়! ১ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਠਪਦੀ

ਆਪਿ ਕਬੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਹੈ ਬਙਾ ਏਵੰ ਨਿਜੇਹੈ ਸ਼ੋਤਾ।

ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਤਿਨਿ ਨਿਜੇਹੈ ਏਕਮਾਤ੍ਰ ਏਵੰ ਨਿਜੇਹੈ ਸੇਗੁਲਿਰ ਸਮ੍ਪ੍ਰਸਾਰਯ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥

ਯਖਨ ਤਿਨਿ ਭਾਲੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਨ, ਤਖਨ ਤਿਨਿ ਮਹਾਵਿਸ਼੍ਵ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਨ।

ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ ॥

ਸੇ ਤਾਰੰ ਇਚ੍ਚਾਨੁਯਾਯੀ ਨਿਜੇਰ ਮਥੇ ਸਬ ਬਿਲੀਨ ਕਰੇ ਨੇਯ।

ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਠੇਇ ॥

ਹੇ ਈਸ਼੍ਵਰ! ਆਪਨਾਕੇ ਛਾਡਾ ਕਿਛੁਏ ਕਰਾ ਯਾਵੇ ਨਾ।

ਆਪਨ ਸੁਤਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਠੇਇ ॥

ਆਪਨਿ ਸਮਗ੍ਰ ਵਿਸ਼੍ਵਕੇ ਏਕਾਟਿ ਸੂਤੋਯ ਗੇਂਥੇਛੇਨ।

ਜਾ ਕਉ ਪੁਭੁ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਯਾਕੇ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧੇਯ ਭਗਵਾਨ ਸ਼੍ਯੰ ਭੋਗਨ ਦਾਨ ਕਰੇਛੇਨ,

ਸਰੁ ਨਾਮੁ ਸੇਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਸੇਏ ਬ੍ਯਕ੍ਤਿ ਸਤ੍ਯਨਾਮ ਲਾਭ ਕਰੇ।

ਸੇ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੋਤਾ ॥

ਤਿਨਿ ਏਕਯਨ ਸਮਦਰਸ਼ੀ ਤਥਾ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ।

ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੋਤਾ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਤਿਨਿ ਸਮਗ੍ਰ ਵਿਸ਼੍ਵਕੇ ਯੋਯ ਕਰਤੇ ਚਲੇਛੇਨ॥੧॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ ॥

ਸਮਸ਼ੁ ਯੀਵ-ਯੰਤੁ ਸੇਏ ਈਸ਼੍ਵਰੇਰ ਨਿਯੰਨ੍ਰੇਥੇ ਥਾਕੇ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੁ ॥

ਤਿਨਿ ਦੀਨਦਯਾਲ ਏਵੰ ਅਨਾਥਦੇਰ ਨਾਥ।

ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ ॥

ਈਸ਼੍ਵਰ ਯਾਕੇ ਰਖਾ ਕਰੇਨ, ਤਾਕੇ ਕੇਊ ਖੰਭੰਸ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇ ਨਾ।

ਸੇ ਮੂਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ ॥

যাকে তিনি হৃদয় থেকে ভুলে যান, সে ইতিমধ্যেই মৃত বলে বিবেচিত হয়।

ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੈ ਜਾਇ ॥

ওনাকে ছেড়ে কোনো মানুষ অন্যের কাছে কেন যাবে?

ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਵਾਇ ॥

সকলের মাথার ওপর একমাত্র নিরঞ্জন প্রভু রয়েছে।

ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਵਾਇ ॥

যাঁর নিয়ন্ত্রণে জীবের সমস্ত যুক্তি নিবদ্ধ,

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਇ ॥

জেনে রাখো তিনি ভিতরে এবং বাইরে তোমার সঙ্গে রয়েছেন।

ਗੁਨੁ ਨਿਧਾਨੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥

সেই গুণের ভাণ্ডার, অনন্ত এবং অসীম ঈশ্বরের উপর

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥

দাস নানক সর্বদা সমর্পণ করে। ২।।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੈ ਦਇਆਲ ॥

করণাময় ঈশ্বর সর্বত্র উপস্থিত আছেন এবং

ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

সকল জীবের প্রতি দয়ালু।

ਅਪਨੈ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਇ ॥

নিজের লীলা তিনি নিজেই জানেন।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ ਬਿਆਇ ॥

অন্তর্নিহিত প্রভু সকলের মধ্যে নিহিত রয়েছেন।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨੁ ਬਹੁ ਭਾਇ ॥

তিনি জীবকে নানাভাবে লালন-পালন করে চলেছেন।

ਜੇ ਜੇ ਰਹਿਓ ਸੁ ਤਿਸਰਿ ਧਿਆਇ ॥

তিনি যাদেরকে সৃষ্টি করেছেন, তারা ওনার ধ্যান করতে থাকে।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

যারা প্রভুর পছন্দের, তাদেরকে তিনি নিজের সঙ্গে মিশিয়ে নেন।

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

এমন ভক্ত হরি-প্রভুর ভক্তি ও স্তবগান করে থাকে।

মন অঁতরি ষিস্বাসু বরি মানিয়া ॥

হে নানক! যে মনে শ্রদ্ধার সঙ্গে ঈশ্বরকে বিশ্বাস করেছে,

বরনহাবু নানক ঈবু মানিয়া ॥৩॥

তিনি একমাত্র সৃষ্টিকর্তা প্রভুকেই চিনেছেন। ৩।

ননু ল্যাগা বরি ঈবৈ ন্যৈ ॥

যে ভক্ত ভগবানের একমাত্র নামে মগ্ন,

ত্রিস বী আস ন ষিবঘী ন্যৈ ॥

তার আশা বৃথা যায় না।

সেবক বউ সেবা ষনি আয়ী ॥

সেবকদের সেবা করা শোভা দেয়।

বরমু ষুষ্টি পরম পদু পাঈ ॥

ভগবানের আদেশ পালন করে সে সর্বোচ্চ পদ (মোক্ষ) লাভ করে নেয়।

হিস তে ঔপরি নহী ষীচারু ॥

তাছাড়া এর উপরে তার আর কোনো ধারণা নেই,

ন্য বৈ মনি ষসিয়া নিরঁকারু ॥

যার অন্তরে নিরাকার প্রভু বাস করেন।

ষঁযন তৈরি ত্রৈ নিরবৈ ॥

সেই ভক্ত সকল পার্থিব বন্ধন ছিন্ন করে নৈর্ব্যক্তিক হয়ে ওঠে

অনদিহু পুনিহি বুর বে পৈ ॥

আর দিন-রাত গুরুর চরণগুলির পূজা-অর্চনা করে চলে।

হিব লৈক সুখীঈ পরলৈক সুঠৈ ॥

সে ইহকালে সুখী এবং পরকালেও আনন্দ-প্রসন্ন হয়।

নানক বরি পুঁত্রি আযহি মেলে ॥৪॥

হে নানক! হরি-প্রভু তাকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নেন। ৪ ॥

সায়সঁরি মিলি বরহু অনঁদ ॥

সাধু সঙ্গে মিলেমিশে আনন্দ করো।

বান রাবহু পুঁত্র পরমানঁদ ॥

এবং পরমেশ্বর ভগবানের প্রশংসা করতে থাকো।

राम नाम उतु वरु घीचरु ॥

রাম-নামের গুরুত্ব বিবেচনা করো।

दुल्लभ देव का वरु उषरु ॥

এইভাবে দুর্লভ মানব দেহের কল্যাণ করো।

अमृतु घचन हरि के गुन गारु ॥

ঈশ্বরের মহিমার অমৃত কথা গাইতে থাকো।

पुन उरन का छिरी सुआरु ॥

এটাই নিজের আত্মার কল্যাণের একমাত্র পদ্ধতি।

आठ परर पुत्र पेखरु नैर ॥

আট প্রহর ধরে প্রভুকে ঘনিষ্ঠভাবে দেখো।

मिटे अरिआनु घिनसै अंपेर ॥

(এর দ্বারা) অজ্ঞতা দূর হবে এবং অন্ধকার নাশ হবে।

सुनि उषदेसु वररुै घसावरु ॥

গুরুর শিক্ষা শ্রবণ করে নিজের হৃদয়ে ধারণ করো।

मन छिछे नानक फल पावरु ॥५॥

হে নানক! এইভাবে তুমি কাঙ্ক্ষিত ফল লাভ করবে। ৫।

वलतु पलतु दृछि लेरु सवारि ॥

ইহলোক এবং পরলোক উভয়ের যত্ন নাও।

राम नाम अंतरि उरि यारि ॥

রাম নাম নিজের হৃদয়ে ধারণ করো।

पूरे गुर की पूरी दीधिआ ॥

পূর্ণ গুরুর সম্পূর্ণ শিক্ষা।

जिसु मनि घसै तिसु सानु परीधिआ ॥

যার অন্তরে তিনি বাস করেন, সে সত্যকে পরিদর্শন করে নেয়।

मनि उनि नामु नपरु लिख लछि ॥

নিজের মন ও শরীর দ্বারা মিনতিপূর্বক ভগবানের নাম জপ করো।

दुधु दरदु मन उे उरु नछि ॥

এইভাবে মন থেকে দুঃখ, বেদনা ও ভয় দূর হবে।

ससु हापारु वरु हापारी ॥

হে বণিক! তুমি সত্যিকারের ব্যবসা করো।

सरवार निसुवै धेप त्रुमारी ॥

তোমার চুক্তির নিরাপদে ঈশ্বরের দরবারে পৌঁছে যাবে।

ऐका टैक रधरु मन मारि ॥

নিজের হৃদয়ে একমাত্র ঈশ্বরের প্রতি ভরসা স্থির রাখো।

नानक सवुरि न आहुरि नारि ॥६॥

হে নানক! তোমার যাওয়া-আসা (জন্ম-মৃত্যুর চক্র) আর ঘটবে না। ৬।

तिस उ वुरि वरा बै नारि ॥

ওনার থেকে কোনো মানুষ দূরে কোথায় যাবে?

उसुवै राधनवारु धिआरि ॥

রক্ষক ঈশ্বরের কথা চিন্তা করলে মানুষ রক্ষা পায়।

निरवुठु नये सराल उठु मिटे ॥

সেই নির্ভীক প্রভুর জপ করলে সমস্ত ভয় দূর হয়ে যায়।

पुत्र विरपा उ पुाणी हटे ॥

প্রভুর কৃপায় জীবের মুক্তি লাভ ঘটে।

निसु पुत्र राधे तिसु नाणी वुध ॥

ঈশ্বর যাকে রক্ষা করেন, তাকে কোনো দুঃখ ছুঁতে পারেনা।

नामु नपउ मनि उहउ सुध ॥

নামের আরাধনা করলে মনের সুখ প্রাপ্তি হয়।

सिंउा नारि मिटे अरुवारु ॥

তাতে দুশ্চিন্তা দূর হয় এবং অহংকার মুছে যায়।

तिसु मन वुठु बैरि न पवुसनवारु ॥

সেই ভগবানের ভক্তের সমকক্ষ কেউ হতে পারে না।

सिर उधुरि ठासुा वारु सुरा ॥

হে নানক! যার মাথার উপরে পরাক্রমশালী প্রভু দাঁড়িয়ে রয়েছেন,

नानक उा बै वारन पुरा ॥७॥

তার সকল কার্য সম্পূর্ণ হয় ॥৭॥

মতি পুরী অঁমিত্তি না কী হুঁসটি ॥

যেই (গুরু) বুদ্ধি সম্পূর্ণ এবং যার চোখ থেকে অমৃত বর্ষিত হয়,

এরসনু পঁধত উঁযবত সূঁসটি ॥

তাঁর দর্শন করলে বিশ্বের কল্যাণ হয়।

চরন কমল না কে অনূপ ॥

তাঁর চরণ কমল অনুপ হয়।

সড়ল এরসনু সঁঁসব বরি বূপ ॥

তাঁর দর্শন সফল হয় এবং তাঁর রূপ পরমেশ্বরের মতো খুব সুন্দর।

পঁনু সেবা সেবু পববানু ॥

তাঁর সেবা করা ধন্য হয় এবং তাঁর সেবকেরা স্বীকৃত হয়।

অঁতবনামী পুরধু পূঁযানু ॥

তিনি (গুরু) অন্তর্যামী এবং প্রধান পুরুষ।

নিসু মনি বসৈ সূ বৈত নিবালু ॥

যার অন্তরে গুরু বাস করেন, সে কৃতজ্ঞ হয়।

ত্রা কৈ নিকটি ন আবত বালু ॥

কাল (মৃত্যু) তার কাছে আসে না।

অমর ব্রহ্মে অমরা পদু পাঁচিয়া ॥

সে অমর হয়ে যায় এবং অমরত্বের মর্যাদা লাভ করে।

সায়সঁঁরি নানক বরি যিআঁচিয়া ॥৮॥২২॥

হে নানক! যারা সাধুদের সান্নিধ্যে ভগবানের ধ্যান করেছেন।৮। ২২।

সলৈবু ॥

শ্লোক

রিআন অঁননু বরি এঁীআ অঁরিআন অঁঁঁব ষিনাসু ॥

গুরু প্রতিষেধক স্বরূপ জ্ঞান দান করেছে, যার দ্বারা অজ্ঞানতার অন্ধকার নাশ হয়েছে।

বরি বিববা ত্রে সঁঁত ব্রৈটিআ নানক মনি পববাসু ॥৭॥

হে নানক! ভগবানের কৃপায় একজন সাধক-গুরু পাওয়া গেছে, যার দ্বারা মনে জ্ঞানের আলো ফুটে উঠেছে। ১ ॥

অসটপঁঁী ॥

অষ্টপদী।

সঁতসঁগি অঁতরি পুত্র ডীঠা ॥

সন্তদের সঙ্গে থেকে অন্তরাত্মার দ্বারাই আমি প্রভুকে দেখেছি।

নামু পুত্র কা লাগা মীঠা ॥

প্রভুর নাম মধুর মিষ্টি মনে হয়েছে।

সরাল সমিগী ঐকসু ঞট মবি ॥

সমগ্র সৃষ্টি এক ঈশ্বরের স্বরূপের মধ্যে,

অনিক রঁগা নানা হিসটাগি ॥

যার বিভিন্ন প্রকারের বহু বর্ণ দেখা যায়।

নউ নিযি অঁমিত্র পুত্র কা নামু ॥

ভগবানের অমৃত নাম নবনিধি।

ঐবী মবি হিস কা হিসুামু ॥

মানুষের শরীরের মধ্যেই তাঁর নিবাস।

সঁন সমাযি অনহত তব নাদ ॥

সেখানে শূন্য সমাধিতে অনন্ত শব্দ হয়।

কবনু ন নাগী অচরন হিসমান ॥

এই আশ্চর্যজনক ও বিস্ময়ের কথা বর্ণনা করা যায় না।

ত্রিনি ঐধিআ হিসু আযি ঐধাঐ ॥

যাকে ভগবান স্বয়ং দেখান, সেই এইটা দেখতে পারে।

নানক তিসু নন সৈফী পাঐ ॥৭॥

হে নানক! এমন মানুষই জ্ঞান অর্জন করে। ১ ॥

সৈ অঁতরি সৈ ঞাঘরি অনঁত ॥

সেই চিরন্তন ঈশ্বর অন্তরাত্মাতেও এবং বাইরেও বিরাজমান।

ঞটি ঞটি ঞিআযি রহিআ ভগাঐত ॥

ঈশ্বর কণায়-কণায় উপস্থিত আছেন।

ঘরনি মবি আকাস পহিআল ॥

তিনি পৃথিবী, আকাশ এবং পাতালে উপস্থিত আছেন।

সরষ লৈক পুরন পুত্রিআল ॥

তিনি সমস্ত জগতের পূর্ণ রক্ষণাবেক্ষণকারী।

ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

পরমব্রহ্ম-প্রভু বনে, ঘাসে ও পর্বতেও বিস্তৃত রয়েছেন।

ਨੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ ॥

যেমন ওনার আদেশ হয়, তেমনি জীবের কর্ম করে।

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਰਿ ॥

ঈশ্বর বায়ু, জল এবং আগুনের মধ্যেও বিদ্যমান।

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸੈ সমਾਰਿ ॥

তিনি চারিদিকে এবং দশ দিক জুড়ে রয়েছেন।

ਤਿਸ ਤੇ ਤਿੰਨ ਨਹੀ ਕੇ ਠਾਉ ॥

তাকে ছাড়া কোনো জায়গা নেই।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਪਾਉ ॥੨॥

গুরুর কৃপায় নানক সুখ লাভ করেছেন। ২।

ਬੈਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

এই ভগবানকে বেদ, পুরাণ ও স্মৃতি গ্রন্থগুলিতে দেখো।

ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ਮਹਿ ਏਕੁ ॥

চন্দ্র, সূর্য ও নক্ষত্রের মধ্যে তিনিই একমাত্র ঈশ্বর।

ਬਾਣੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਸਭੁ ਕੇ ਬੈਲੈ ॥

প্রতিটি জীব প্রভুর বাণী উচ্চারণ করে।

ਆਪਿ ਅਡੈਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੈਲੈ ॥

তিনি অটল এবং কখনও বিচলিত হন না।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥

সমস্ত শিল্প সৃষ্টি করে (মহাবিশ্বের) সেগুলি নিয়ে খেলা করেন।

ਮੇਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੇਲ ॥

মূল্যায়ন করা যায় না, (কারণ) তাঁর গুণাবলী অমূল্য।

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥

ঈশ্বরের জ্যোতি সমস্ত আলোর মধ্যেই প্রজ্বলিত।

ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥

প্রভু পৃথিবীর সকল বিষয়কে নিজের নিয়ন্ত্রণে রেখেছেন।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥

হে নানক! গুরুর কৃপায় যার মায়্যা নাশ হয়,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

সেই ব্যক্তির অন্তরে এইরূপ দৃঢ় বিশ্বাস তৈরি হয়ে যায়।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥

সন্ন্যাসীরা সর্বত্র ভগবানকেই দেখেন।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਏ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

সাধুদের হৃদয়ে সব ধর্মই রয়েছে।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥

সাধুরা কল্যাণকর কথা শ্রবণ করেন।

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ ॥

তিনি সর্বব্যাপী রামের মধ্যে বিলীন থাকেন।

ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥

যে যে সাধক-ধর্মাত্মা (ভগবানকে) বুঝতে পেরেছেন, তাঁদের জীবন-আচরণই এখানে তৈরি হয়ে যায়।

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੁ ਸਭਿ ਕਹਤ ॥

সাধুব্যক্তি সর্বদা সত্য কথা বলেন।

ਜੇ ਜੇ ਹੋਇ ਸੇਈ ਸੁਖ ਮਾਨੈ ॥

যাই কিছু ঘটুক না কেন, তিনি তাকে সুখ বলে মনে করেন।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥

তিনি জানেন যে প্রভু সকল কাজ করেন এবং করান।

ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥

সাধুদের জন্যে ভগবান ভিতরে-বাইরে সর্বত্র থাকেন।

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੇਹੀ ॥੪॥

হে নানক! ওনার দর্শন করে প্রত্যেক মানুষ মদ্রমুগ্ধ হয়ে যায়। ৪।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ঈশ্বর সত্য এবং তাঁর সৃষ্টি-রচনাও সত্য।

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ ॥

সমস্ত জগৎ সেই ঈশ্বরের মধ্য থেকেই উদ্ভূত হয়েছে।

ত্রিসু ভ্রাহৈ ত্রা বঠে ঘিসঘাতু ॥

যখন উনি ভালো বোধ করেন, তখন তিনি মহাবিশ্বের প্রসার করেন।

ত্রিসু ভ্রাহৈ ত্রা ঐবঁকাতু ॥

যদি একমাত্র ঈশ্বরের উপযুক্ত মনে হয় তখন তিনি নিজেই একমাত্র রূপ ধারণ করে।

অনিক বলা লখী নব ন্যটি ॥

ওনার নানাবিধ শিল্প (ক্ষমতা) রয়েছে, যা বর্ণনা করা যায় না।

নিসু ভ্রাহৈ ত্রিসু লটে মিলটি ॥

যাকে তিনি চান, তাকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নেন।

বহন নিকটি বহন বণীঐ বৃতি ॥

সেই পরমব্রহ্মকে কারোর থেকে দূরে এবং কারোর কাছে কি বলা যায়?

আপে আপি আয ভবপূতি ॥

কিন্তু ঈশ্বর স্বয়ং সর্বব্যাপী।

অঁতবতি নিসু আপি ননটে ॥

হে নানক! তিনি সেই মানুষদেরকে (নিজের সর্বব্যাপকতা সম্পর্কে) বোঝান।

নানক ত্রিসু নন আপি ঘুহটে ॥৫॥

যাকে (ঈশ্বর) নিজেই অভ্যন্তরীণ উচ্চ অবস্থার পরামর্শ দেন । ৫ ।

সবষ বৃত্ত আপি বরতারা ॥

ঈশ্বর স্বয়ং সমগ্র বিশ্বের মানুষের মধ্যেই বিরাজিত।

সবষ নৈন আপি পেখনারা ॥

সব চোখ দিয়ে তিনি নিজেই দেখছেন।

সবাল সমরী না কা তনা ॥

এই সমস্ত সৃষ্টি-রচনা তাঁর দেহস্বরূপ।

আখন নিসু আয বী সনা ॥

তিনি নিজের মহিমা নিজেই শোনে।

আবন নানু ঈবু খেল ঘনটিআ ॥

মানুষের আসা-যাওয়া (জন্ম-মৃত্যু) ঈশ্বরের তৈরি একটি খেলামাত্র।

আগিআকারী বীনী মটিআ ॥

তিনি মায়াকে নিজের আঞ্জাকারী করে রেখেছেন।

सत्र वै मयि अलिपते रवै ॥

সকলের মধ্যে থাকা সত্ত্বেও প্রভু বিছিন্ন থাকেন।

नै विद्ध वदता सु आपे वरै ॥

যা কিছু বলার থাকে, তিনি নিজেই বলেন।

आविआ आवै आविआ नादि ॥

ওনার আদেশ অনুসারে জীব (জগতে) জন্ম নেয় এবং আদেশ অনুসারে দেহ ত্যাগ করে।

नानक ना ब्राह्मै त्रा लये समादि ॥६॥

হে নানক! ওনাকে সম্ভুষ্ট করতে পারলেই তিনি জীবকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে দেন। ৬।

दिस ते विसि सु नाही घरा ॥

ঈশ্বরের দ্বারা যাই ঘটুক না কেন, বিশ্বের জন্য খারাপ হয় না।

उरै ववतु विनै कहु वरा ॥

বলো, সেই ঈশ্বর ছাড়া কেউ কি কখনো কিছু করেছে?

आपि ब्रह्मा वरतुति अति नीवी ॥

ঈশ্বর নিজেই সর্বশ্রেষ্ঠ এবং সব থেকে শ্রেষ্ঠ তাঁর কাজগুলিও।

आपे नानै अपने नी वी ॥

নিজের অন্তরের কথা তিনি নিজেই জানেন।

आपि साधु पारी सत्र साधु ॥

তিনি স্বয়ং সত্য এবং তাঁর সৃষ্টি-রচনাও সত্য।

उति येति आपन सीरा राधु ॥

কর্মের মতো তিনি নিজের সৃষ্টিকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নিয়েছেন।

त्रा वी राति मित्रि वरी न नादि ॥

ওনার গতি ও ব্যাপ্তি প্রকাশ করা যায় না।

दूसर विसि त्र सैझी पादि ॥

অন্য কেউ যদি তাঁর সমতুল্য থাকতো, তাহলে সে প্রভুকে বুঝতে পারতো।

तिस वा वीआ सत्र परवान ॥

ঈশ্বরের কর্মকে মানুষকে স্বীকার করতে হবে।

गुर धुसादि नानक दिवु नान ॥७॥

हे नानक! गुरुर कृपाय एह सत्य उपलवद्धि करो। १।

ਜੇ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਰੋਇ ॥

যেই ব্যক্তি ঈশ্বরকে বুঝতে পারে সে সর্বদা সুখ লাভ করে।

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪੁਤ੍ਰੁ ਸੋਇ ॥

সেই ঈশ্বর তাকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নেন।

ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ ਬੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ ॥

তিনি ধনী, অভিজাত এবং মান-সম্মান লাভ করেন।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜਿਸੁ ਰਿਏ ਭਰਾਵੰਤੁ ॥

যেই জীবের অন্তরে ভগবান বাস করেন, সে জীবিত অবস্থাতেই মোক্ষ লাভ করে।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ ॥

পৃথিবীতে সেই মহাপুরুষের জন্ম নেওয়া ধন্য-ধন্য,

ਜਿਸੁ ਪੁਸਾਇ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥

যাঁর কৃপায় সমস্ত পৃথিবী রক্ষা পায়।

ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਠੈ ਸੁਆਉ ॥

মহাপুরুষের আগমনের এই অভিপ্রায় যে

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥

তাঁর সঙ্গে অবস্থান করে অন্যান্য জীবও ভগবানের নাম স্মরণ করে থাকে।

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

এমন মহাপুরুষ নিজে মুক্ত হয়ে জগতকেও মুক্ত করেন।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

हे नानक! এমন মহাপুরুষকে আমরা সর্বদা প্রণাম করি। ৮। ২৩।

ਸਲੋਕੁ ॥

শ্লোক

ਪੂਰਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

সেই পূর্ণ নামকারী পূর্ণ ভগবানের উপাসনা করেন।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਧਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

हे नानक! আমি সম্পূর্ণ ঈশ্বরকে পেয়েছি, তুমিও সেই সম্পূর্ণ ঈশ্বরের গুণগান করো। ১॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

অষ্টপদী

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥

সম্পূর্ণ গুরুর শিক্ষা শ্রবণ করো এবং

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ ॥

পরমব্রহ্মকে কাছের মনে করে দেখো।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥

নিজের প্রতি নিঃশ্বাসে গোবিন্দের আরাধনা করো,

ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥

এরফলেই তোমার মনের দুশ্চিন্তা দূর হবে।

ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥

আকাঙ্ক্ষার তরঙ্গ ছেড়ে দাও।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥

সাধুদের পায়ের ধুলো মন থেকে প্রার্থনা করো।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥

নিজের অহংকার ত্যাগ ক'রে প্রার্থনা করো।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਰਹੁ ਤਰਹੁ ॥

সৎসঙ্গে অবস্থান করে (ব্যাধির) অগ্নি সাগর অতিক্রম করে যাও।

ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥

ঈশ্বরের নাম-ধন দ্বারা নিজের সম্পদ সমৃদ্ধ করো।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

হে নানক! সম্পূর্ণ গুরুর নমস্কার করো। ১ ॥

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ॥

তুমি স্বাধীনতা, সুখ এবং সহজ আনন্দ লাভ করবে

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

সাধুদের সঙ্গে পরমানন্দ প্রভুর প্রার্থনা করো।

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ ॥

এরফলে নরক যাত্রা থেকে রক্ষা পাবে এবং আত্মাও পার হবে

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥

गोविन्देन सुवगान करे नाम-अमृतेन रसास्वादन करो।

चिडि चिडवतु नाराष्टिष्ट ऐक ॥

निजेर मने एक नारायणेर ध्यान करो।

ऐक वृप न्ना के रंग अनेक ॥

घार रूप एकटिई एवंग बल रङु रयेछे।

रौपाल दामेदर दीन दष्टिआल ॥

तिनि गोपाल, दामोदर ओ दीनदयाल,

दुख भंजन पुरन किरपाल ॥

दुःखनाशक एवंग पूर्ण करुणामय।

सिमरि सिमरि नामु घारं घार ॥

हे नानक! बारंगवार प्रभुर नाम जप करते থাকो कारण

नानक नीअ का ष्टि अघार ॥२॥

जीबेर एकमात्र एटिई आश्रय।२।

उत्तम सलैक साय के घसन ॥

साधुर बाणीई श्रेष्ठ श्लोक।

अमलीक लाल ऐवि रतन ॥

एटिई हल अमूल्य रत्न एवंग अलंकार।

सुनउ कमावउ रैउ उयाव ॥

येई व्यक्ति एई वाक्यगुलि श्रवण करे एवंग मेने चले, से भवसागर थेके रक्षा पेये घाय।

आपि उरै लैकव निसउार ॥

तिनि निजेओ भवसागर पार हये घान, एवंग अन्य मानुषेरओ कल्याण करेन।

सढल नीवतु सढलु उा का संवु ॥

ताँर जीबन सफल हय एवंग ताँर सङ्गलाभे अन्येर मनेर इच्छाओ पूरण हये घाय,

ना के मनि लारा वरि रंगु ॥

घार अन्तरे ईश्वरेर प्रेम प्रतिष्ठित हय।

नै नै सघटु अनावटु वानै ॥

ताँर जय जयकार हय, ताँर जन्य असीम धनि बेजे ओठे।

मुनि मुनि अनटु वरु पुरु वानै ॥

এই শুনে তিনি আনন্দিত হন এবং প্রভুর মহিমা প্রচার করেন।

ਪੁਰਾਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ ॥

এমন মহাপুরুষদের মস্তকে ঈশ্বর আবির্ভূত হন।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥੩॥

হে নানক! এমন মহাপুরুষের সঙ্গলাভ করে বহু মানুষ রক্ষা পায়। ৩।

ਸਰਨਿ ਜੈਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ॥

হে ঈশ্বর! এই কথা শুনেছি যে তুমি জীবকে আশ্রয় দিতে সক্ষম, অতঃপর আমরা তোমার আশ্রয়ে এসেছি।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਮਿਲਾਏ ॥

প্রভু দয়া করে আমাদেরকে নিজের সঙ্গে মিলিয়ে নিয়েছেন।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ ॥

এখন আমাদের শত্রুভাব বিলুপ্ত হয়েছে এবং আমরা সকলের চরণ-ধুলির ন্যায় হয়েছে।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ ॥

সাধুর সঙ্গলাভ থেকে নাম-অমৃত গ্রহণ করা হয়েছে।

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥

গুরদেব আমাদের প্রতি সন্তুষ্ট হয়েছে এবং

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ ॥

সেবকের সেবা সফল হয়েছে।

ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥

আমরা সংসারের ধাঁধাঁ এবং ব্যাধি থেকে রক্ষা পেয়েছি,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ ॥

রাম-নাম শুনে এবং নিজের জিহ্বা দিয়ে তার উচ্চারণ করে।

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥

ঈশ্বর কৃপা করে (আমাদেরকে) এই দয়া করেছেন এবং

ਨਾਨਕ ਨਿਬਰੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥

হে নানক! আমাদের পরিশ্রম প্রভুর দরবারে সফল হয়েছে॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ॥

হে সাধক বন্ধুগণ! প্রভুর প্রশংসা-স্তুতি

ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ ॥

যত্ন এবং একাগ্রতার সঙ্গে পালন করো।

সুখমনী সত্‌স গৌর্ধিৎ‌ বৃন ন্যম ॥

সুখমনীতে সহজ সুখ এবং গোবিন্দের মহিমা ও নাম রয়েছে।

নিসু মনি ষমৈ সু ঠৈত নিয়ান ॥

যেই ব্যক্তির মনে এগুলি থাকে, সেই ব্যক্তি ধনী হয়।

সত্‌ষ ষিচ্ছা ত্‌া কী পুরন ঠৈষি ॥

তাঁর সকল মনস্কামনা পূরণ হয়।

পূয়ান পুরধু পুরাট সত্‌ লৈষি ॥

তিনি প্রভাবশালী ব্যক্তি হয়ে ওঠেন এবং সারা বিশ্বে জনপ্রিয় হয়ে যান।

সত্‌ ত্‌ে ঠুঁচ পাষৈ অসঘাণ ॥

সে সর্বোচ্চ আবাস লাভ করে।

ষত্‌রি ন ঠৈষৈ আঘন ন্যন ॥

তাঁকে পুনরায় জীবন-মৃত্যুর চক্রে ফিরে যেতে হয় না।

ঠরি যনু ধাটি চলৈ নন ষৈষি ॥

সেই মানুষ হরি নামের ঐশ্বর্য পেয়ে দুনিয়া থেকে চলে যায়।

নানক নিসরি পরাখতি ঠৈষি ॥ ৫ ॥

হে নানক! যে ব্যক্তি (সুখমনী) এই উপহার (ঐশ্বরের কাছ থেকে) পায়। ৫ ॥

ধেম সাংতি রিযি নব নিযি ॥

সহজ সুখ, শান্তি, আশীর্বাদ, নবনিধি, সফলতা

ষুযি রিআনু সত্‌ষ ত্‌হ সিযি ॥

বুদ্ধি, জ্ঞান এবং সবকিছুই সেই জীবের প্রাপ্ত হয়।

ষিচিআ ত্‌পু নৈরু পুত্‌ যিআনু ॥

শিক্ষা, তপস্যা, যোগব্যায়াম, প্রভুর ধ্যান,

রিআনু সৌসট ঠুঁতম ষিসনানু ॥

শ্রেষ্ঠ জ্ঞান, উত্‌কৃষ্ট জ্ঞান,

চরি পরাঘ কামল পুরাস ॥

চারটি পদার্থ (ধর্ম, অর্থ, কাম, মোক্ষ), হৃদয় কমলের প্রস্ফুটিত হওয়া,

সত্‌ কৈ মযি সগাল ত্‌ে ঠৈদাস ॥

সবার মধ্যে থাকা সত্ত্বেও সবার থেকে নিরপেক্ষ থাকা,

सुंदरु चतुर उत वा घेता ॥

सौन्दर्य, बुद्धिमत्ता এবং दार्शनिक,

समदरसी ऐक दिसटेता ॥

समदर्शी এবং एक दृष्टিতে ईश्वरके देखा,

हिव ढल तिसु नन वै भुधि डने ॥

हे नानक! এই সমস্ত ফল সেই লাভ করে,

वुर नानक नाम घमन मनि सुने ॥६॥

যিনি নিজের মুখে দিয়ে (সুখমণী) সুখের মণি নাম জপ করে এবং গুরুর বাণী এবং ভগবানের নাম মহিমা মন দিয়ে শ্রবণ করে। ৬।

हिवु नियातु नयै मनि वैदि ॥

যে সমস্ত জীব এই গুণের ভাণ্ডারকে হৃদয় দিয়ে আরাধনা করে,

सउ नुरा मवि त्रा वी राति वैदि ॥

তাদের সমস্ত যুগেই গতি হয়ে যায়।

वुर वैर्धित नाम पुनि घाटी ॥

এই বাণী গোবিন্দের খ্যাতি ও নামের ধ্বনি,

सिमूति सासतु घेद घधाटी ॥

এই সম্পর্কে স্মৃতিশাস্ত্র ও বেদ বর্ণনা করেছে।

सवाल मतांउ वैदल वरि नाम ॥

ইশ্বরের নাম হল সমস্ত বিশ্বাসে (ধর্ম)-এর সারাংশ।

वैर्धित डरात वै मनि घिसूम ॥

এই নামের অধিষ্ঠান গোবিন্দের ভক্তের হৃদয়ে গড়ে ওঠে।

वैदि अपुय सायसंगि मिटै ॥

সাধুসঙ্গে থাকলে জীবের কোটি অপরাধ বিনষ্ট হয়।

संउ विया उे नम उे छुटै ॥

সাধুদের কৃপায় জীব যমের থেকে মুক্তি লাভ করে।

ना वै मसतवि वरम पुत्रि पाए ॥

হে নানক! যে ব্যক্তির মাথায় ভগবান নিয়তি লিখে দিয়েছেন,

साय सरहि नानक उे आए ॥७॥

সেই ব্যক্তিই সাধুর আশ্রয়ে আসে। ৭।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

যেই মানুষের অন্তরে (সুখমণী) বাস করে এবং যে প্রেমসহিত শ্রবণ করে,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪੁਭੁ ਚੀਤਿ ॥

সেই হরি-প্রভুকে স্মরণ করে।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

তাঁর জন্ম-মৃত্যুর দুঃখ বিনষ্ট হয়।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

তিনি অবিলম্বে এই দুর্লভ শরীরকে ব্যাধি থেকে রক্ষা করে।

ਨਿਰਮਲ ਸੇਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥

তাঁর সৌন্দর্য বিশুদ্ধ এবং তাঁর বাণী অমৃত সমান হয়।

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥

তাঁর মনে একমাত্র ঈশ্বরের নামই মিশে থাকে।

ਦੂਖ ਠੇਗ ਬਿਨਸੈ ਭੈ ਭਰਮ ॥

দুঃখ, রোগ, ভয় ও দ্বিধা তাঁর থেকে দূরে চলে যায়।

ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਮ ॥

তাঁর নাম সাধু হয়ে যায় এবং তাঁর কর্ম পবিত্র হয়।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਤਾ ਕੀ ਸੇਭਾ ਬਾਨੀ ॥

তাঁর শোভা সর্বোচ্চ হয়ে ওঠে।

ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ ॥੮॥੨੪॥

হে নানক! এই গুণের কারণে (ঈশ্বরের) এই বাণীর নাম হয় সুখমণী। ৮। ২৪।

ਅਰਦਾਸ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ঈশ্বর এক ও অবিনশ্বর। সমস্ত বিশ্বের স্রষ্টা গুরু (ঈশ্বর)।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

সম্মানিত তলোয়ার (দুষ্টব্যক্তিদের ধ্বংসকর্তা রূপে ঈশ্বর) আমাদের সাহায্য করো!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

দশম গুরুর আবৃত্তিকৃত সম্মানিত তরবারির গীত।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

প্রথমে তলোয়ারকে স্মরণ করো (দুষ্টব্যক্তিদের ধ্বংসকর্তা রূপে ঈশ্বর); এরপর নানককে স্মরণ করো (তাঁর আধ্যাত্মিক অবদানের কথা মনে করে)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

আমাদের গুরু অঙ্গদ, গুরু অমর দাস এবং গুরু রাম দাসকে একে একে স্মরণ করো এবং ধ্যান করো; তারা আমাদের সাহায্য করতে পারে! (তাঁদের আধ্যাত্মিক অবদানের কথা মনে রেখে)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੈ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

আমাদের গুরু অর্জন, গুরু হরগোবিন্দ এবং শ্রদ্ধেয় গুরু হর রাই-কে স্মরণ করো এবং ধ্যান করো। (তাদের আধ্যাত্মিক অবদানের কথা মনে রেখে)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਂਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

আমাদের শ্রদ্ধেয় গুরু হর কৃষ্ণকে স্মরণ করো এবং ধ্যান করো, যার দর্শনে মানবের সমস্ত ব্যথা দূর হয়ে যায়। (তাদের আধ্যাত্মিক অবদানের কথা মনে রেখে)

ਤੇਰਾ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਾਹਾਦਰਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰੋ ਤਾਹਲੇਐ ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕ ਸੰਸਾਰਦੇ ਨਯਾਟਿ ਉਤ੍ਸ
ਤੋਮਾਰ ਗ੍ਰਹੇ ਫੁੱਤ ਆਸਬੇ।

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਦਯਾ ਕਰੋ ਆਮਾਦੇਰ ਡੀਵਨੇਰ ਪਥੇ ਸਰਵੱਤ ਸਾਹਾਯ ਕਰਨ।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਸ਼ਰਧੇਯ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ-ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਕਰੋ (ਤਾਂ ਆਧਿਆਤ੍ਮਿਕ ਅਵਦਾਨੇਰ
ਕਥਾ ਮਨੇ ਕਰੋ)

**ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ
ਬੈਠੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਸ਼ਰਧੇਯ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹੇਬ-ਏਰ ਮਥੇ ਵਰਿੰਤ ਦਸਯੋਜਨ ਰਾਯਾਰ ਈਸ਼ਵਰਿਕ ਆਲੋ ਨਿਯੇ
ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਓ ਧਯਾਨ ਕਰੋ ਏਵੰ ਨਿਯੇਰ ਚਿੰਤਾਸ਼ਕ੍ਤਿਕੇ ਈਸ਼ਵਰਿਕ ਭਾਵਨਾਰ ਦਿਕੇ
ਪਰਿਚਾਲਿਤ ਕਰੋ , ਸੇਐਸਯੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹੇਬ-ਏਰ ਮਥੇ ਦੇਖਾਨੋ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ
ਥੇਕੇ ਆਨੰਦ ਉਪਲਬਧਿ ਕਰੋ; ਆਰ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਆਸ਼ਚਰਯਮਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

**ਪੰਜਾਂ ਧਿਆਰਿਆਂ, ਚੰਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ,
ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਰਾ ਚਲਾਈ, ਤੇਰਾ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ
ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਧਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ !
ਬੈਠੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!**

ਆਮਾਦੇਰ ਪਾਂਚਯੋਜਨ ਪ੍ਰਿਯ ਗੁਰੂਰ ਮਥੇ ਏਕਯੋਜਨ (ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ)-ਏਰ ਚਾਰ ਪੁਰੇਰ
ਸੁਕਰਮੇਰ ਕਥਾ ਕਲਨਾ ਕਰੋ; ਸੇਐ ਚਲ੍ਹਿਸਯੋਜਨ ਸ਼ਹੀਦੇਰ; ਅਦਮਯ ਸੰਕਲਨ ਏਵੰ ਸਾਹਸ
ਸ਼ਿਖਦੇਰ ਅਵਲਯੋਜਨ; ਤਾਰਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮੇਰ ਮਥੇ ਮਗਨ ਚਿਲ; ਤਾਰਾ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਸ਼ਰਧਾ
ਕਰੇਛੇ ਏਵੰ ਭਗਵਾਨੇਰ ਸਾਹਚਰਯੇ ਨਿਯੇਦੇਰ ਖਾਵਾਰ ਭਾਗ ਕਰੋ ਨਿਯੇਛੇ; ਤਾਰਾ
ਬਿਨਾਮੁਲਯੇ ਸਕਲੇਰ ਯੋਜਨ ਰਾਨਾ ਕਰਾ ਖਾਵਾਰੇਰ ਵਯਵਸ਼ਾ ਕਰੇਛੇ; ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਯੋਯੋਜਨੇ
ਤਾਦੇਰ ਤਲੋਯਾਰ ਖੁਲੇਛੇ (ਸਤਯ ਰਯਕਾਰ ਯੋਜਨਯ); ਤਾਰਾ ਅਨੇਯ ਭੁਲਫੁਰਟਿ ਉਪੇਯਕਾ
ਕਰੋ ਏਗਿਯੇ ਗੇਛੇ; ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਯੋਯੋਕੇਐ ਚਿਲ ਸੁਫੁਯ ਓ ਸਤਯਨਿਸ਼ਠ ਭਕੁਯ; ਮਨੇ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ
ਗੁਰੂ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖਰੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਰਾਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਸੇਠੀਸਕਲ ਵੀਰ ਸਿਖ ਪੁਰੁਸ਼ਦੇਰ ਕਥਾ ਆਰ ਤਾਂਦੇਰ ਪਾਸ਼ਾਪਾਸ਼ਿ ਸਿਖ ਮਹਿਲਾਦੇਰ ਕਥਾਓ, ਯਾਰਾ ਸਿਖ ਧਰਮਕੇ ਆਰਓ ਸਮਮਾਨੇਰ ਕਰੇ ਗਏ ਤੁਲੇਛੇ ਤਾਂਦੇਰ ਸੁਨਦਰ ਪਰਿਸ਼ੇਵਾਰ ਮਾਧਯਮੇ, ਏਹੈ ਮਹਾਮਾਨਵੀਰਾ ਤਾਂਦੇਰ ਮਾਥਾ ਉਂਸਰਗ ਕਰੇ ਦਿਯੇਛਿਲ ਕਿਸ਼ੁ ਤਾਂਦੇਰ ਸਿਖਧਰਮਕੇ ਪਰਿਤਯਾਗ ਕਰੇਨਿ, ਤਾਰਾ ਨਿਯੇਦੇਰ ਸ਼ਰੀਰੇਰ ਪ੍ਰਤਿਟਿ ਅਂਸ਼ਕੇ ਟੁਕਰੋ ਟੁਕਰੋ ਕਰੇ ਕੇਟੇ; ਤਾਂਦੇਰ ਮਾਥਾਰ ਖੁਲਿਕੇ ਵਿਭਾਯਿਤ ਕਰੇ ਸੇਘੁਲਿ ਏਕਤ੍ਰੇ ਵੇਂਥੇ ਚਾਕਾਰ ਉਪਰ ਘੁਰਿਯੇ ਟੁਕਰੋ ਟੁਕਰੋ ਕਰੇਛਿਲ; ਤਾਂਦੇਰਕੇ ਕਰਾਤ ਦਿਯੇ ਆਘਾਤ ਕਰੇ ਛਿਨ੍ਨਭਿਨ੍ਨਓ ਕਰਾ ਹਯੇਛਿਲ; ਆਸ਼ਚਰਯਯਯਕ ਭਾਵੇ ਤਬੁਓ ਤਾਰਾ ਯੀਵਿਤ ਛਿਲ; ਤਾਰਾ ਘੁਰੁਦੁਵਾਰ-ਏਰ ਮਰਯਾਦਾ ਰਖਸ਼ਾਰ ਯਯਨਯ ਨਿਯੇਦੇਰ ਉਂਸਰਗ ਕਰੇਛਿਲ; ਨਾਨਾਵਿਧ ਅਤਯਾਚਾਰੇਰ ਪਰੇਓ ਏਹੈ ਮਹਾਮਾਨਵੀਰਾ ਤਾਂਦੇਰ ਸਿਖਧਰਮ ਪਰਿਤਯਾਗ ਕਰੇਨਿ; ਵਰਯ ਤਾਰਾ ਸਿਖਧਰਮ ਪਾਲਨ ਕਰੇਛੇ ਏਵਯ ਨਿਯੇਦੇਰ ਲਖਸ਼ਾ ਚੂਲ ਰੇਖੇ ਸੇਘੁਲਿ ਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਃਸ਼ਵਾਸ ਪਰਯਯੁਤ ਰਖਸ਼ਾ ਕਰੇਛੇ; ਮਨੇ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ ਘੁਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਸਿਖ ਧਰਮੇਰ ਸਕਲ ਸ਼ਾਨੇ ਏਵਯ ਸਮਸ਼ੁਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਘੁਰੁਦੁਵਾਰਘੁਲਿਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾਰ ਨਾਮਗਾਨੇਰ ਮਾਧਯਮੇ ਭਰਿਯੇ ਤੁਲੁਨ, ਆਰ ਵਲੋ ਓਯਾਹੇ ਘੁਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੈ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੈ।

ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਮਗ੍ਰਵਿਸ਼ੇਵਰ ਸ਼ਰਦ੍ਯ ਖਾਲਸਾ ਏਹੈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੇਨ ਯੇ, ਤਾਰਾ ਯੇਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾਰ ਧਯਾਨ ਕਰਤੇ ਪਾਰੇਨ; ਪ੍ਰਥਿਵੀਰ ਸਮਸ਼ੁਤ ਆਰਾਮ ਏਵਯ ਆਨਨ੍ਦ ਏਹੈ ਧਯਾਨੇਰ ਮਾਧਯਮੇਏ ਆਸੇ।

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫਤਹਿ,

ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੈਲ ਬਾਲੇ, ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਯੇਥਾਨੇਏਂ ਸ਼ਰਫ਼ੇਯ ਖਾਲਸਾ ਉਪਸ਼ਿੱਤ ਥਾਕੇ, ਸੇਥਾਨੇਏਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨਿ ਸੂਰਯਾ ਏਵੰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਦਿਯੇ ਭਰਿਯੇ ਦਿਨ; ਬਿਨਾਮੂਲੇਯੇ ਸਕਲੇਰ ਜਨੇਯੇ ਗਏ ਤੋਲਾ ਰਾਨਾਘਰ ਕਖਨਓ ਬਕੁ ਹਯ ਨਾ, ਏਵੰ ਤਲੋਯਾਰ ਕਖਨਓ ਸ਼ਕ੍ਰੇਰ ਸਯਾਮਨੇ ਬਯਰਥ ਹਯ ਨਾ; ਤੋਮਾਰ ਅਨੁਗਾਮੀਦੇਰ ਸਮ੍ਯਾਨ ਬਯਾਯ ਰਾਖੁਨ; ਸਿਖ ਜਨਸਮਾਜਕੇ ਸਰਬਦਾ ਬਿਯਯ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੁਨ; ਸਮ੍ਯਾਨਿਤ ਤਲੋਯਾਰ ਸਰਬਦਾ ਆਮਾਦੇਰ ਸਾਹਾਯੇਰ ਜਨਯੇ ਬਯਬਹਾਰ ਹੋਕ; ਖਾਲਸਾ ਸਰਬਸੁਥਾਨੇ ਸਮ੍ਯਾਨੇਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਕ; ਆਰ ਬਲੋ ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ, ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸਨਾਨ, ਚੰਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੀ ਜੁਗੀ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੈਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!

ਮਾਨਬਜਾਤਿ ਸਿਖਧਰਮ-ਕੇ ਉਪਹਾਰ ਰੂਪੇ ਭਰਿਯੇ ਦਾਓ ਬਿਭਿਨ ਦਾਨੇਰ ਮਾਧਯੇ, ਲਯਾ ਚੂਲ ਦਾਨ, ਸਿਖਧਰਮ-ਏਰ ਰੀਤਿ-ਰੇਓਯਾਯੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਾਨ, ਏਸ਼ਵਰਿਕ ਯੁਯਾਨ ਦਾਨ, ਦ੍ਰੁਤਾ ਦਾਨ, ਬਿਸ਼ਵਾਸ ਏਵੰ ਈਸ਼ਵਰੇਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਸਬਚੇਯੇ ਬਡ ਉਪਹਾਰ ਸਿਖਦੇਰ ਜਨਯੇ। ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਸੇਬਕਦਲ, ਪ੍ਰਾਸਾਦ ਏਵੰ ਸਿਖ ਪਤਾਕਾ ਚਿਰਕਾਲ ਬਿਦਯਮਾਨ ਥਾਕੁਕ ਬਿਸ਼ੇ; ਸਤੋਯੇਰ ਸਰਬਦਾ ਜਯ ਹੋਕ, ਆਰ ਬਲੋ ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ (ਆਸ਼ਚਰਯ ਈਸ਼ਵਰ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਕਲ ਸਿਖਧਰਮ ਪਾਲਨਕਾਰੀਰ ਮਨ ਨਯੁਤਾਯ ਭਰੇ ਉਠੁਕ ਏਵੰ ਤਾਂਦੇਰ ਪ੍ਰਯੁਯਾ ਉਯੁਤ ਹੋਕ; ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ! ਤੂਮਿਏਂ ਸਮਗ੍ਰ ਬਿਸ਼ੇਰ ਯੁਯਾਨੇਰ ਰਯੁਕਕ।

ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।

ਹੇ ਸਤਯ ਪਿਤਾ, ਓਯਾਹੇ ਓਰੁ! ਤੂਮਿ ਭਯੇਰ ਕਾਛੇ ਸਮ੍ਯਾਨ, ਅਸਹਾਯਦੇਰ ਕਾਛੇ ਸਯੁਕ੍ਤਿਸ਼ਵਰੁਪ, ਆਸ਼੍ਰਯਹੀਨਦੇਰ ਕਾਛੇ ਆਸ਼੍ਰਯਸ਼ਵਰੁਪ, ਆਮਰਾ ਸਸ਼੍ਰਦਯਭਾਬੇ ਆਪਨਾਰ ਉਪਸ਼ਿੱਤਿ ਮੇਨੇ ਪ੍ਰਾਠਨਾਯ ਨਿਮਯੁਯੁਯਿਤ ਹਏ...(ਏਥਾਨੇ ਹਾਤਯੋਯਾਡ ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਠਨਾ ਕਰੁਨ)।

ਅੰਖਰ ਵਾਧਾ ਘਾਟਾ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੀ। ਸਰਬੱਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਕਰਨੇ।

উপরের प्रार्थना पदগুলিতে যদি কোন ভুল-ত্রুটি থাকে সেগুলির জন্য ক্ষমাপ্রার্থী। প্রভু দয়া করে সকলের মনের ইচ্ছে পূরণ করুন।

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤਆਵੈ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੈ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

অনুগ্রহ করে প্রভু আমাদের সেই সকল সত্যনিষ্ঠ ভক্তদের সঙ্গে সাক্ষাৎ করিয়ে দিন, যাদের সাহচর্যে আমরা প্রভু আপনার নাম স্মরণ ও ধ্যান করতে পারি। হে ঈশ্বর! সত্য গুরু নানকের মাধ্যমে, আপনার নাম চারিদিকে ধ্বনিত হোক, এবং আপনার ইচ্ছা অনুসারে সকল মানবের মঙ্গল হোক।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖ਼ਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

খালসা ঈশ্বরের প্রেরিত দূত; মানবের বিজয়লাভই ঈশ্বরের বিজয়লাভ।

যাত্রার জন্য দর্শন

শিখধর্মের দর্শনের মধ্যে রয়েছে কতকগুলি যুক্তি এবং আধ্যাত্মিক জগতের ব্যাখ্যা কিন্তু সেখানে বস্তুগত জগতের "তাড়িত বিষয়গুলি"-কে দূরে রাখা হয়েছে। এই ধর্মের মূলে রয়েছে সরলতা। শিখ নীতিশাস্ত্রে সকলের প্রতি সমান দৃষ্টি দেওয়ার কথা বলা হয়েছে। ব্যক্তির নিজের এবং সমাজের (সঙ্গতের) প্রতি কর্তব্য পালনের মধ্যে কোনও ভেদাভেদ থাকে না।

শিখধর্ম হল মাত্র পাঁচশো বছরের পুরোনো একটি ধর্মমত, যার প্রতিষ্ঠাতা হলেন গুরু নানক। এই ধর্মমতে একজন পরম সত্তাকে বিশ্বাস করা হয় এবং মহাবিশ্বের সৃষ্টিকর্তা (ওয়াহে গুরু) বিশ্বাসের উপর জোর দেওয়া হয়। এই ধর্মমতের মাধ্যমে চিরন্তন আনন্দের জন্য একটি সহজ সরল পথের প্রস্তাব দেওয়া হয়েছে এবং এখানে প্রেম ও বিশ্বজনীন সৌভ্রাতৃত্বের বার্তা ছড়িয়ে দেওয়া হয়েছে। শিখধর্ম বিশেষভাবে একটি এক ঈশ্বরে বিশ্বাসী ধর্মমত এবং এখানে একমাত্র ঈশ্বরকে পরমপুরুষ হিসেবে স্বীকৃতি দেওয়া হয় যিনি সময় বা স্থানের সীমাবদ্ধতার অধীনে থাকেন না।

শিখ ধর্মমতে বিশ্বাস করা হয় যে একমাত্র ঈশ্বর রয়েছেন, যিনি স্রষ্টা, রক্ষাকর্তা, ধ্বংসকারী এবং তিনি মানুষের রূপ ধারণ না করেই বিশ্ব-ব্রহ্মাণ্ড জুড়ে বিরাজ করেন। শিখ ধর্মে অবতার তত্ত্বের কোন স্থান দেওয়া হয়নি। এখানে কোন দেবতার প্রতি বিশ্বাসের কথা উল্লেখ করা হয়নি, এবং এখানে অন্য কোন দেব-দেবীকেই গুরুত্ব দেওয়া হয় না।

শিখ ধর্মে নীতিবোধ এবং ধর্মকথা একই সঙ্গে রয়েছে। মানবের আধ্যাত্মিক উন্নতির দিকে পা বাড়াতে হলে একজন মানবকে অবশ্যই দৈনন্দিন জীবনে নৈতিক গুণাবলীর অনুশীলন করতে হবে। একজন ব্যক্তির সততা, সহানুভূতি, উদারতা, ধৈর্য এবং নম্রতার মতো গুণগুলি শুধুমাত্র প্রচেষ্টা এবং অধ্যবসায় দ্বারা নির্মিত হতে পারে। আমাদের মহান গুরুদের জীবনাদর্শ এই দিক থেকে জীবের অনুপ্রেরণার উৎস।

শিখ ধর্মমতে শিক্ষা দেয় যে মানুষের জীবনের লক্ষ হল জন্মমৃত্যুর চক্র ভেঙে ঈশ্বরের সঙ্গে মিলিত হওয়া। এখানে গুরুর শিক্ষা অনুসরণ করার কথা বলা হয়, এখানে প্রভুর পবিত্র নাম (নাম)-এর ধ্যান এবং সেবা করার মাধ্যমে।

এই ধর্মমতে প্রভুর নাম-মার্গ স্মরণ করে প্রতিদিনের ভক্তিমাগের উপর জোর দেওয়া হয়েছে। এখানে মোক্ষলাভের জন্য পাঁচটি অনুভূতিকে নিয়ন্ত্রণ করার কথা বলা হয়েছে, যেমন - কাম (ইচ্ছা), ক্রোধ (ক্রোধ), লোভ (লোভ), মোহ (জাগতিক আসক্তি) এবং অহংকার (অহংকার)। শিখধর্মে ধর্মীয় আচারব্যবহার নিয়মিত অনুশীলনের জন্য উপবাস এবং তীর্থযাত্রা, লক্ষণ এবং তপস্যা এগুলির দ্বারা সকলের সঙ্গে মিলিত হওয়ার বিধিকে প্রত্যাখ্যান করা হয়েছে। শিখ মতে মানব জীবনের একমাত্র লক্ষ হল ঈশ্বরের সঙ্গে মিলিত হওয়া। আর এগুলি সম্পন্ন হয় গুরু গ্রন্থ সাহেবের শিক্ষা অনুসরণ করে। শিখধর্ম ভক্তি মাগের উপর জোর দেওয়া হয়েছে। তবে এখানে জ্ঞানমার্গ (জ্ঞানের পথ) এবং কর্মমার্গ (কর্মের পথ)-এর গুরুত্ব স্বীকার করা হয়েছে। এই ধর্মমতে আধ্যাত্মিক পথে পৌঁছানোর জন্য ঈশ্বরের অনুগ্রহ অর্জন প্রয়োজন এই ধারণার উপরও যথেষ্ট জোর দিয়ে ভাবা হ।

শিখ ধর্মমত হল একটি আধুনিক, যৌক্তিক এবং ব্যবহারিক ধর্মমত। এখানে বিশ্বাস করে যে স্বাভাবিক পারিবারিক জীবন-যাপন (গ্রাহস্ত) মুক্তির জন্য কখনই কোন বাধা নয়। মোক্ষলাভের জন্য ব্রহ্মার্চ বা সংসার ত্যাগের প্রয়োজন নেই। একজন ভক্তকে অবশ্যই পৃথিবীতে বাস করতে হবে, কিন্তু তবুও জীবকে নিজের মাথা স্বাভাবিক উত্তেজনা এবং অশান্তি থেকে উর্ধ্ব রাখতে হবে। জীবকে অবশ্যই একজন ভালো সৈনিক এবং ঈশ্বরের জন্য সাধুব্যক্তি হতে হবে।

শিখ ধর্মমত হল মহাজাগতিক এবং একটি "ধর্মনিরপেক্ষ ধর্মমত"। এবং এখানে জাতি, ধর্ম এবং লিঙ্গের উপর ভিত্তি করে যে সকল বিভেদ রয়েছে সেগুলিকে প্রত্যাখ্যান করা হয়। এই ধর্মাবলম্বীর মানুষেরা বিশ্বাস করে সকল মানুষ ঈশ্বরের চোখে সমান। শিখ গুরুরা নারীদের সমান অধিকার দানের বিষয়ে জোর দিয়েছিলেন। আর তাই কন্যাশিশু হত্যা এবং সতীদাহ প্রথা প্রত্যাখ্যান করতে নির্দেশ দিয়েছিলেন। শিখ গুরুরা সক্রিয়ভাবে বিধবা পুনর্বিবাহের প্রচার করেছিলেন এবং মহিলাদের জন্য ব্যবহৃত পর্দা প্রথা (মহিলারা বোরখা পরা) প্রত্যাখ্যান করতে নির্দেশ দিয়েছিলেন।

মনকে গুরুর প্রতি নিবন্ধ রাখতে জীবকে অবশ্যই পবিত্র প্রভুর নাম (নাম) ধ্যান করতে হবে এবং সেবা কর্ম করতে হবে। শিখ মতে ভিক্ষা বা অসৎ উপায়ে নয়, সৎ কাজের (কিরাত কর্ণ) মাধ্যমে জীবিকা অর্জন করাকে সম্মানজনক মনে করা হয়। ভল্ড ছকনা (অর্জিত সম্পদ অন্যের সঙ্গে কাঁধ মিলিয়ে ভাগ করে নেওয়া), এবং সেগুলি অন্যদের সঙ্গে ভাগ করে নেওয়াও শিখধর্মের একটি সামাজিক দায়িত্ব। ব্যক্তি দশবন্ধ (নিজের উপার্জনের দশ শতাংশ)-এর মাধ্যমে জীবের প্রয়োজনে সাহায্য করতে নির্দেশ দেওয়া হয়েছে। মানব সেবা এবং সম্প্রদায়ের সেবাও শিখ ধর্মের একটি অবিচ্ছেদ্য অঙ্গ। প্রতিটি গুরুদ্বারে বিনামূল্যের কমিউনিটি রান্নাঘর (ল্যাঙ্গার)-এর ব্যবস্থা রাখা হয়। সেখানে সকল ধর্মের মানুষের ভোজনের জন্য রান্নাঘরগুলি উন্মুক্ত করা হয়, যা এই সম্প্রদায়ের মানুষদের মানবসেবার একটি অভিব্যক্তিমাত্র।

শিখ ধর্মে আশাবাদ এবং আশার পক্ষে কথা বলা হয়। এই ধর্মপথে নৈরাশ্যবাদের আদর্শকে গ্রহণ করা হয়নি।

গুরুরা বিশ্বাস করতেন যে এই জীবনের একটি উদ্দেশ্য এবং একটি লক্ষ্য রয়েছে। এই ধর্মমতে নিজেকে এবং ঈশ্বর উভয়ের উপলব্ধির সুযোগ দেয়। তাছাড়া মানুষ তাঁর নিজের কর্মের জন্য দায়ী। সে তাঁর কর্মের ফলাফল থেকে কখনও দূরে থাকতে পারে না। তাই মানবকে নিজের কর্ম সম্পর্কে খুব সতর্ক থাকতে হবে।

শিখ ধর্মগ্রন্থ, গুরু গ্রন্থসাহেব, যা শাস্বত গুরুর ভূমিকা পালন করে। এই গ্রন্থটিই একমাত্র ধর্মগ্রন্থ যা গ্রন্থকে পবিত্র ধর্মীয় গুরুর মর্যাদা দান করেছে। শিখ ধর্মে জীবিত মানব গুরুর (দেহধারী) কোন স্থান নেই।

নারীর ভূমিকা

শিখ ধর্মের নীতিতে বলা হয়েছে যে মহিলাদের মধ্যেও পুরুষদের মতো আত্মা রয়েছে এবং তাঁদের আধ্যাত্মিকতা গড়ে তোলার ক্ষেত্রে সমান অধিকার রয়েছে। তারা ধর্মীয় মণ্ডলীতে নেতৃত্ব দিতে পারে, অখন্ড গ্রন্থ পাঠে অংশ গ্রহণ করতে পারে (পবিত্র ধর্মগ্রন্থের অবিচ্ছিন্ন আবৃত্তি), কীর্তন করতে পারে (মণ্ডলীতে স্তোত্র গাইতে পারে), গ্রন্থি (পুরোহিত) রূপে কাজ করতে পারে। তারা সকল ধর্মীয়, সাংস্কৃতিক, সামাজিক, ধর্মনিরপেক্ষ কর্মকাণ্ডে অংশগ্রহণ করতে পারবে। শিখ ধর্মমত হল প্রথম একটি বিশ্ব ধর্মমত যেখানে নারী ও পুরুষের সমতা প্রদান করা হয়েছে।

গুরু গ্রন্থসাহেব বলেছেন,

নারী এবং পুরুষ, সবাই ঈশ্বরের দ্বারা সৃষ্ট। এই সবই ঈশ্বরের খেলা। নানক বলেন, তোমার সমস্ত সৃষ্টিই উত্তম ও পবিত্র" - এসজিজিএস পৃষ্ঠা - ৩০৪।

শিখ ইতিহাসে পুরুষদের সেবা, ভক্তি, ত্যাগ এবং সাহসিকতায় নারীদের সমান হিসেবে চিহ্নিত করার ভূমিকা লিপিবদ্ধ রয়েছে। শিখ ঐতিহ্যে নারীর নৈতিক মর্যাদা, সেবা এবং আত্মত্যাগের অজস্র উদাহরণ লেখা রয়েছে।

শিখ ধর্ম অনুসারে নারী ও পুরুষ একই মুদ্রার দুটি পিঠ। পারস্পরিক সম্পর্ক এবং আন্তঃনির্ভরতার ব্যবস্থায় পুরুষ জন্ম নেয় নারীর গর্ভ থেকে, আর নারীর জন্ম হয় পুরুষের বীর্ষ থেকে। শিখ ধর্ম অনুসারে একজন পুরুষ একজন মহিলা ছাড়া তাঁর জীবনকে নিরাপদ এবং পূর্ণ বোধ করে না, এবং একজন পুরুষের সাফল্য সেই নারীর ভালোবাসা এবং সমর্থনের সঙ্গে সম্পর্কযুক্ত। যে নারী পুরুষের সঙ্গে জীবন ভাগ করে নেয় এবং বিপরীতে পুরুষও সেই নারীর সঙ্গে জীবন ভাগ করে নেয়।

"[এইগুলি] একজন মহিলা যারা কোন জাতিকে এগিয়ে নিয়ে যায়" এবং আমাদের "নারীকে অভিশপ্ত এবং নিন্দিত মনে করা উচিত নয়, [যখন] নারী থেকে একজন নেতা এবং রাজার জন্ম হয়"। এসজিজিএস পৃষ্ঠা - ৪৭৩।

পরিত্রাণ:

একটি গুরুত্বপূর্ণ বিষয় এখানে উত্থাপন করা হয়েছে যে – অন্য কোন ধর্মে নারীদের পরিত্রাণ পাওয়ার বিষয়ে ভাবা হয়নি, কিন্তু শিখধর্মে ঈশ্বরের উপলব্ধি বা সর্বোচ্চ আধ্যাত্মিক ক্ষমতা অর্জনে সক্ষম হিসেবে নারীদের বিবেচনা করা হয়। গুরু গ্রন্থসাহেব বলেছেন, "সকল প্রাণীর মধ্যে প্রভু

সর্বব্যাপী, ভগবান সর্বপ্রকার নর-নারীর মধ্যেই পরিব্যাপ্ত” (গুরু গ্রন্থ সাহেব, পৃষ্ঠা - ৬০৫)।

গুরু গ্রন্থসাহেব-এর উপরোক্ত বিবৃতি থেকে, ঈশ্বরের জ্যোতি উভয় লিঙ্গের মানবের সঙ্গে সমানভাবে বিশ্রাম নেয়। তাই গুরুর শিক্ষা অনুসরণ করে নারী-পুরুষ উভয়েই সমানভাবে মোক্ষলাভ করতে পারে। বহু ধর্মে, একজন মহিলাকে পুরুষের আধ্যাত্মিকতার অন্তরায় হিসেবে বিবেচনা করা হয়, তবে শিখ ধর্মে এইকথা মনে করা হয় না। শিখ গুরু এই ধারণাকে প্রত্যাখ্যান করেছেন। ‘শিখ ধর্মের বর্তমান চিন্তা’-সম্পর্কে অ্যালিস বাসারকে বলেছেন,

“প্রথম শিখ গুরু নারীকে পুরুষের সমান মনে করে স্থাপন করেছিলেন...নারী পুরুষের প্রতি কোন বাঁধা ছিলো না, কিন্তু ঈশ্বরের সেবায় এবং ভবসাগর থেকে পরিত্রাণের সন্ধানেও অংশীদার ছিলো”

বিবাহ

গুরু নানক গার্হস্থ্য জীবনের সুপারিশ করেছিলেন - একজন গৃহস্থের জীবনকেই শিখগুরু বেশি গুরুত্ব দিয়েছিলেন, ব্রহ্মচর্য এবং ত্যাগের জীবনের পরিবর্তে স্বামী এবং স্ত্রী একসঙ্গে জীবন-যাপনে অংশীদার এবং উভয়ের প্রতি বিশ্বস্ততার নির্দেশ দিয়েছিলেন। পবিত্র গ্রন্থগুলিতে, গার্হস্থ্য সুখকে একটি লালিত আদর্শ হিসেবে উপস্থাপন করা হয়েছে এবং বিবাহকে ঐশ্বরিক প্রেমের প্রকাশের জন্য একটি চলমান রূপক প্রদান করা হয়েছে। ভাই গুরুদাস, প্রারম্ভিক শিখ ধর্মের কবি এবং শিখ মতবাদের একজন প্রামাণিক ব্যাখ্যাকারী ছিলেন, যিনি নারীদের প্রতি উচ্চ শ্রদ্ধা নিবেদন করেছিলেন। তিনি বলেছেন: “একজন মহিলা, তাঁর পিতামাতার বাড়িতে প্রিয়পাত্রী হয়ে থাকে, তাঁর বাবা এবং মা কন্যাকে খুব পছন্দ করেন। তাঁর স্বশুর বাড়িতে, তিনি পরিবারের স্তম্ভ হিসেবে চিহ্নিত হয়, তাঁর সৌভাগ্যের বিষয়ে... আধ্যাত্মিক জ্ঞান এবং সাংসারিক জ্ঞান পরিবারের সঙ্গে ভাগ করে নেয়। এবং একজন মহিলা গুণাবলী সমৃদ্ধ পুরুষের অর্ধেক হিসেবে বিবেচিত হয়, এবং নারীরা পুরুষদের নিয়ে যায় মুক্তির দুয়ারে”। (বরণ, ভ. ১৬)

সমান মর্যাদা

পুরুষ ও মহিলাদের মধ্যে সমান মর্যাদা নিশ্চিত করার জন্য, গুরুর দীক্ষা, নির্দেশনা বা সংগত (পবিত্র সহভাগিতা) এবং পাঙ্গত (একত্রে খাওয়া) কার্যক্রমে অংশগ্রহণের ক্ষেত্রে লিঙ্গের মধ্যে কোনও পার্থক্য করা হয়নি। সরুপ দাস ভালা, মহিমা প্রকাশ, গুরু অমর দাস-এর মতে মহিলাদের দ্বারা কূপের ব্যবহার অপছন্দ করতেন। তিনি শিষ্যদের মধ্যে কিছু সম্প্রদায়ের তত্ত্বাবধানে মহিলাদের নিয়োগ করেছিলেন এবং সতীদাহ প্রথার বিরুদ্ধে প্রচার করেছিলেন। শিখ ইতিহাসে মাতা গুজরি মাই ভাগো, মাতা সুন্দরী, রানী সাহেব কৌর, রানি সাদা কৌর এবং মহারানি জিন্দ কৌরের মতো বেশ কিছু নারীর নাম লিপিবদ্ধ করা হয়েছে, যারা তাঁদের সময়ের ঘটনাগুলিতে গুরুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন করেছিলেন।

শিক্ষা

শিখ ধর্মে শিক্ষাকে অত্যন্ত গুরুত্বপূর্ণ বলে মনে করা হয়। শিক্ষা যে কারও সাফল্যের চাবিকাঠি। শিক্ষা ব্যক্তিগত বিকাশের একটি প্রক্রিয়া এবং এই কারণে তৃতীয় গুরু বেশ কিছু বিদ্যালয় স্থাপন করেছিলেন। গুরু গ্রন্থ সাহেব বলেছেন,

“সমস্ত ঐশ্বরিক জ্ঞান এবং মনন গুরুর মাধ্যমে প্রাপ্ত হয়” (গুরু গ্রন্থ সাহেব, পৃষ্ঠা – ৮৩১)। সকলের জন্য শিক্ষা অপরিহার্য এবং প্রত্যেককেই নিজেদের সেরা হতে কর্ম করতে হবে। তৃতীয় গুরু কর্তৃক প্রেরিত শিখ ধর্মপ্রচারকদের মধ্যে বায়ান্নোজন নারী ছিলেন। ডক্টর মহিন্দর কৌর গিল লিখেছেন, ‘শিখ নারীদের ভূমিকা ও অবস্থা’-র কথা।

“গুরু অমর দাস দৃঢ়প্রত্যয়ী ছিলেন কোন শিক্ষাই সেই সমাজে শিকড় স্থাপন করতে পারে না যতক্ষণ না নারীরা সেই শিক্ষা গ্রহণ করে শিক্ষিত হয়”।

পোশাকের উপর নিষেধাজ্ঞা

নারীদের বোরখা পরিধান এই ধর্মে বাধ্যতামূলক করা হয়নি, শিখ ধর্ম পোষাক সম্পর্কিত একটি সহজ কিন্তু অত্যন্ত গুরুত্বপূর্ণ বিবৃতি দিয়েছেন। যেগুলি লিঙ্গ নির্বিশেষে সমস্ত শিখদের জন্য প্রযোজ্য। গুরু গ্রন্থ সাহেব বলেছেন,

“যে পোশাকে শরীরে অস্বস্তি হয় এবং মানুষের মনে খারাপ চিন্তায় ভরে ওঠে সেইসব পোশাক পরিধান করা থেকে বিরত থাকুন” । এসজিজিএস, পৃষ্ঠা - ১৬।

এইভাবে, শিখ ধর্মাবলম্বীরা বুঝতে পারবে কোন ধরনের পোশাক মানুষের মনকে মন্দ চিন্তায় পূর্ণ করে তোলে এবং সেইগুলি এড়িয়ে চলা উচিত। শিখধর্মের নারীরা কিরপান (তলোয়ার) দ্বারা নিজের এবং অন্যদের আত্মরক্ষা করবে বলে আশা করা হয়, শিখধর্মের মহিলারা সমাজের কাছে এই কারণ আরও বিশেষভাবে উল্লেখযোগ্য ইতিহাসে প্রথমবার নারীরা নিজেদের আত্মরক্ষার জন্য কোন পুরুষের প্রতি নির্ভরশীল হয়নি এবং এখানে নারীরা শারীরিক সুরক্ষার জন্য পুরুষদের ওপর নির্ভরশীল হবে এমনটা আর আশাও করা হয় না।

উদ্ধৃতি :

“পৃথিবীতে এবং আকাশে, আমি কোন সময়জ্ঞান দেখি না। সমস্ত নারী ও পুরুষের মধ্যে, প্রভুর আলো জ্বলছে”। এসজিজিএস, পৃষ্ঠা - ২২৩।

নারী থেকে পুরুষের জন্ম হয়; নারীর মধ্যে আবার পুরুষ থাকে, নারী পুরুষের দ্বারা গর্ভধারণ করে; মহিলার সঙ্গে সে বাগদান এবং বিবাহ করে। নারী তাঁর বন্ধু হয়; নারীর মাধ্যমেই ভবিষ্যৎ প্রজন্ম লুকিয়ে থাকে। যখন কোন পুরুষের স্ত্রী মারা যায়, তখন সে অন্য কোন মহিলার খোঁজ করে; ফলে নারীর কাছে সে আবদ্ধ থাকে। তাহলে নারীকে খারাপ বলবেন কেন? নারীর থেকে রাজার জন্ম হয়। নারী থেকেও আবার নারীর জন্ম হয়; নারী না থাকলে পৃথিবীতে কেউই থাকবে না। গুরু নানক, এসজিজিএস পৃষ্ঠা - ৪৭৩।

যৌতুক সম্পর্কে: “হে আমার প্রভু, আমার বিবাহের উপহার এবং যৌতুক হিসেবে আমাকে আপনার নাম প্রদান করুন”। শ্রী গুরু রাম দাস জি, পৃষ্ঠা - ৭৮, লাইন - ১৮ এসজিজিএস

পর্দা প্রথা সম্পর্কে: “থাক, থাক, হে পুত্রবধূ - ঘোমটা দিয়ে মুখ ঢেকো না। এই বস্ত্র দিয়ে তোমার অর্ধেক মুখও ঢাকবে না শেষ পর্যন্ত। তোমার পূর্বে যে সকল নারীরা নিজের মুখ ঢাকতো; সেই নারীদের পদাঙ্ক অনুসরণ কোরো না। ঘোমটা দিয়ে মুখ ঢেকে রাখার একটাই প্রশংসা তুমি পাবে এই যে, কিছুদিন লোকে বলবে, ‘কী অভিজাত বধূ এসেছে’। কিন্তু তোমার ঘোমটা তখনই সত্য হবে যদি

তুমি এইগুলি এড়িয়ে গিয়ে ঈশ্বরের সামনে নৃত্য-গীত করো এবং ঈশ্বরের মহিমার কথা গান করো। পৃষ্ঠা – ৪৮৪, এসজিজিএস

নারী এবং প্রকৃতপক্ষে সকল জীব-আত্মাকে আধ্যাত্মিক জীবন যাপন করার জন্য দৃঢ়ভাবে উত্সাহিত করা হয়েছিল: “এসো, আমার প্রিয় বোনেরা এবং আধ্যাত্মিক সঙ্গীরা; তোমার আলিঙ্গনে আমাকে আলিঙ্গন করো। এসো একসঙ্গে যোগদান করি, এবং আমাদের সর্বশক্তিমান স্বামী প্রভুর গল্প বলি”। - গুরু নানক, পৃষ্ঠা – ১৭, এসজিজিএস

“বন্ধু, অন্য সকল পোশাক পরিধান সুখকে নষ্ট করে, অঙ্গ-প্রত্যঙ্গ না ঢেকে পোশাক পরিধান করা যন্ত্রণার, আর নোংরা চিন্তায় মন ভরে যায়”- পৃষ্ঠা – ১৬, এসজিজিএস

পাগড়ির গুরুত্ব

পাগড়ি সবসময়ই শিখদের কাছে অবিচ্ছেদ্য অংশ। প্রায় পনেরোশো খ্রিস্টাব্দ থেকে এবং শিখ ধর্মের প্রতিষ্ঠাতা গুরু নানকের সময় থেকে, শিখ ধর্মাবলম্বীরা পাগড়ি পরিধান করে চলেছে।

'পাগড়ি' শব্দটি এসেছে 'পাগ' বা 'দস্তার' এই দুটি ভিন্ন উপভাষার সংমিশ্রণে। এই 'পাগড়ি' শব্দ দ্বারা একটি বস্ত্রখণ্ডকে বোঝানো হয় শিখ পুরুষ এবং নারী উভয়ই নিজেদের মাথা ঢেকে রাখার জন্য এইরূপ পোশাক পরিধান করে। 'পাগড়ি' হল একটি মাথায় পরিধান করার বস্ত্রখণ্ড, যেখানে থাকে একটি লম্বা চাঁদরের মতো একক কাপড়ের টুকরো, যা দিয়ে মাথার চারপাশে ঘুরিয়ে উঁচু করে মাঝখানে খানিকটা ঢালু করে বাঁধা হয় যা দেখতে অনেকটা 'টুপি' বা পটকা-র ন্যায় হয়। ঐতিহ্যগতভাবে ভারতবর্ষে প্রথমদিকে পাগড়ি পরিধান করতো শুধুমাত্র সমাজে উচ্চ মর্যাদার পুরুষরা; এবং নিম্ন মর্যাদার বা নিম্ন বর্ণের পুরুষদের পাগড়ি পরিধানের অনুমতি ছিলো না। যদিও গুরু গোবিন্দ সিং পঞ্চ-ক বা বিশ্বাসের পাঁচটি মূল ধারণার মধ্যে পাগড়ি পরিধানকেও একটি স্থান দিয়েছেন। যেখানে বলা হয়েছে - খোঁপা করে চুল রাখা বাধ্যতামূলক যা ১৪৬৯ সালে শিখ গুরুর সময়কাল থেকেই শিখ ধর্মের সঙ্গে ঘনিষ্ঠভাবে জড়িয়ে রয়েছে। শিখ ধর্মমত বিশ্বের একমাত্র ধর্ম সম্প্রদায় যেখানে সমস্ত প্রাপ্তবয়স্ক পুরুষদের জন্য পাগড়ি পরা বাধ্যতামূলক করা হয়েছে। পশ্চিমের দেশগুলিতে পাগড়ি পরিধানকারী অধিকাংশ লোকই হলেন শিখ। শিখদের 'পাগড়িকে দস্তার' ও বলা হয়ে থাকে। দস্তার একটি ফারসি শব্দ। এই শব্দটির অর্থ হল 'ঈশ্বরের হাত' আসলে এই শব্দের মাধ্যমে ঈশ্বরের আশীর্বাদকেই বোঝায়।

শিখ ধর্মাবলম্বীরা তাঁদের বিভিন্ন রকমের স্বাতন্ত্র্যসূচক পাগড়ির জন্য বিখ্যাত হয়। ঐতিহ্যগতভাবে শিখদের পাগড়ি তাঁদের সম্মানের প্রতিনিধিত্ব করে, এবং দীর্ঘদিন ধরে এই পাগড়ি শুধুমাত্র আভিজাত্যের জন্য সংরক্ষিত একটি পোশাক ছিলো। ভারতে মুঘল আধিপত্যের সময় শুধুমাত্র মুসলমানদেরই পাগড়ি পরিধানের অনুমতি ছিলো। মুসলিম ভিন্ন অন্য সকল সম্প্রদায়ের মানুষদের এই পোশাকটি পরিধান করতে কঠোরভাবে নিষেধ করা হয়েছিল।

গুরু গোবিন্দ সিং, মুঘলদের এই লঙ্ঘনকে অস্বীকার করে সমস্ত শিখদের পাগড়ি পরিধানের নির্দেশ দিয়েছিলেন। তিনি খালসা অনুসারীদের জন্য যে উচ্চ নৈতিক মানদণ্ড নির্ধারণ করেছিলেন সেগুলির স্বীকৃতিস্বরূপ এই বস্ত্রটি পরিধান করার

নির্দেশ দিয়েছিলেন। তিনি চেয়েছিলেন তাঁর সকল খালসা অনুসারীরা স্বতন্ত্র হোক এবং "বাকি বিশ্বের থেকে আলাদা হতে" দৃঢ়প্রতিজ্ঞ হোক। তিনি শিখ গুরুদের দ্বারা নির্ধারিত অনন্য পথ অনুসরণ করতে চেয়েছিলেন। একজন পাগড়িধারী শিখ সর্বদা ভিড়ের মধ্যে থেকেও দাঁড়িয়ে রয়েছে যা আলাদা করে চিহ্নিত হোক, যেমন গুরুর ইচ্ছা ছিল; কারণ তিনি চেয়েছিলেন তাঁর 'সন্ত-সৈনিক' শুধু সহজে চিহ্নিতই নয়, সহজে তাঁদের খুঁজেও পাওয়া যাক।

যখন একজন শিখ পুরুষ বা মহিলা পাগড়ি পরিধান করেন, তখন পাগড়িটি কেবল একটি কাপড়ের গুচ্ছ হয়ে যায়; কারণ শিখ ধর্মাবলম্বীরা নিজেদের মাথার সঙ্গে এই বস্ত্রটি এক হয়ে যায়। সেই সঙ্গে পাগড়ি শিখদের দ্বারা বিশ্বাসের চারটি প্রধান অবলম্বনের মধ্যে অন্যতম একটি অপরিসীম আধ্যাত্মিক অবলম্বন। যদিও পাগড়ি পরার সঙ্গে জড়িয়ে রয়েছে কতকগুলি প্রতীক যেমন - সার্বভৌমত্ব, উত্সর্গ, আত্মসম্মান, সাহস এবং ধর্মপরায়ণতা, কিন্তু ! শিখদের পাগড়ি পরিধান করার প্রধান কারণ হল - খালসার প্রতিষ্ঠাতা গুরু গোবিন্দ সিং-এর প্রতি তাঁদের ভালোবাসা, আনুগত্য এবং শ্রদ্ধা প্রদর্শন করা।

ওপরের হাই-লাইট করা শব্দগুলি অন্য কিছু দ্বারা প্রতিস্থাপিত করা প্রয়োজন। 'কারণ' হতে পারে

"পাগড়ি আমাদের জন্য আমাদের গুরুর উপহার। এইভাবেই আমরা নিজেদেরকে সিং এবং কৌর হিসেবে চিহ্নিত করি এবং আমাদের নিজস্ব উচ্চ চেতনার প্রতি অঙ্গীকারবদ্ধ হই। পুরুষ এবং মহিলাদের জন্য একইভাবে, এই পরিচয় রাজকীয়তা, করুণা এবং অনন্যতার প্রকাশ করে। এটাই অন্যদের কাছে একটি সংকেতস্বরূপ যে আমরা অসীমের মধ্যে বসবাস করি এবং সকলের সেবা করার জন্য নিবেদিত থাকি। পাগড়ি সম্পূর্ণ প্রতিশ্রুতির প্রতিনিধিত্ব করে, তাছাড়া অন্য কিছু নয়। যখন তুমি তোমার পাগড়ি বেঁধে আলাদাভাবে সকলের মধ্যে দাঁড়াতে পছন্দ করো, তুমি নির্ভয়ে দাঁড়িয়ে থাকো ছ'শো কোটি মানুষের মধ্যে একজন একক ব্যক্তিত্বের মতো। যা তোমার কাছে একটি অসামান্য সম্মানের কাজ"। (শিখ নেট থেকে উদ্ধৃত)

আপনার যাত্রায় নম্রতা মূল সারমর্ম

নম্রতা শিখ ধর্মের একটি গুরুত্বপূর্ণ দিক। এই অনুসারে, শিখদের অবশ্যই ঈশ্বরের সামনে নম্রভাবে মাথা নত করতে হবে। নম্রতা বা নিমরতা, পাঞ্জাবিতে ঘনিষ্ঠভাবে সম্পর্কিত শব্দ। নিমরতা একটি গুণ যা গুরবাণীতে জোরেশোরে প্রচার করা হয়। এই পাঞ্জাবী শব্দের অনুবাদ হল "নম্রতা", "উদারতা" বা "নম্রতা।" এমন কেউ যার মন এই চিন্তায় বিভ্রান্ত হয় না যে সে কারও চেয়ে ভাল বা বেশি গুরুত্বপূর্ণ।

সমস্যা এলাকা - উপরে একটি সঠিক বাক্য নয়

এটি সমস্ত মানুষের জন্য লালন-পালনের জন্য একটি গুরুত্বপূর্ণ গুণ এবং এটি একটি শিখের মনের সেটের একটি অপরিহার্য অংশ এবং এই গুণটি অবশ্যই শিখের সাথে সর্বদা থাকতে হবে। শিখ অস্ত্রাগারের অন্য চারটি গুণ হল:

সত্য (শনি), তৃপ্তি (সন্তোখ), করুণা (দয়া) এবং প্রেম (প্যায়ার)।

এই পাঁচটি গুণ একজন শিখের জন্য অপরিহার্য এবং এই গুণগুলিকে উদ্ভুদ্ধ করতে এবং তাদের ব্যক্তিত্বের একটি অংশ করে তোলার জন্য ধ্যান করা এবং গুরবানি পাঠ করা তাদের কর্তব্য।

গুরবানি আমাদের যা বলে:

"নম্রতার ফল হল স্বজ্ঞাত শান্তি এবং আনন্দ। নম্রতার সাথে তারা ঈশ্বরের ধ্যান করতে থাকে, উৎকর্ষের ভান্ডার। ঈশ্বর-সচেতন সত্তা নম্রতায় নিমজ্জিত। যার হৃদয় করুণাময় বিনয়ের সাথে আশীর্বাদ করা হয়। শিখ ধর্ম নম্রতাকে ভিক্ষা হিসাবে বিবেচনা করে। দেবতার সামনে বাটি"

গুরু নানক, শিখ ধর্মের প্রথম গুরু:

"মনে ভালবাসা এবং নম্রতার সাথে শ্রবণ এবং বিশ্বাস করে, পবিত্র মন্দিরে, নাম দিয়ে নিজেকে পরিষ্কার করুন।" - SGGS পৃষ্ঠা 4।

"সন্তুষ্টিকে তোমার কানের আংটি, নম্রতাকে তোমার ভিক্ষার বাটি, এবং ধ্যানকে তুমি তোমার শরীরে যে ছাইটি প্রয়োগ করো।" - এসজিজিএস পৃষ্ঠা 6।

"নম্রতার রাজ্যে, শব্দটি সৌন্দর্য। অতুলনীয় সৌন্দর্যের রূপ সেখানে সাজানো হয়।" এসজিজিএস পৃষ্ঠা 8।

"নম্রতা, নম্রতা এবং স্বজ্ঞাত বোঝা আমার শাশুড়ি এবং শ্বশুর" - এসজিজিএস পৃষ্ঠা 152।

আধ্যাত্মিকতার দিকে যাত্রা

গুরু গ্রন্থসাহেব হলেন একজন চিরজীবী গুরু, শিখ গুরু, হিন্দু ও মুসলিম সাধুদের রচনা। এই গ্রন্থটিকে সংকলনের মাধ্যমে সমগ্র মানবজাতির প্রতি ঈশ্বরের দয়া প্রদান করা হয়েছে। গুরু গ্রন্থ সাহেবের দৃষ্টিভঙ্গি কোনো ধরনের নিপীড়ন ছাড়াই ঐশ্বরিক ন্যায়বিচারের ভিত্তিতে একটি সমাজ গড়ে তোলা। যদিও গ্রন্থটি হিন্দুধর্ম এবং ইসলাম ধর্মের ধর্মগ্রন্থগুলিকে স্বীকার করে এবং সম্মান প্রদান করে, তবে এই গ্রন্থে সকল ধর্মগুলির মধ্যে একটির সঙ্গে অন্যটির নৈতিক পুনর্মিলনকে চিহ্নিত করে না। গুরু গ্রন্থসাহেব-এর নারীরা পুরুষদের সমান ভূমিকা নিয়ে অত্যন্ত সম্মানের সঙ্গে গৃহীত হয়। এখানে মনে করা হয় নারীদেরও পুরুষদের মতো একই আত্মা রয়েছে এবং তাঁদের আধ্যাত্মিকতা গড়ে তোলার সমান অধিকার রয়েছে এবং মুক্তির পথ খোঁজারও সমান সুযোগ রয়েছে। নারীরা নেতৃস্থানীয় হয়ে ধর্মীয় জমায়েত সহ সকল ধর্মীয়, সাংস্কৃতিক, সামাজিক ও ধর্মনিরপেক্ষ কর্মকাণ্ডে অংশগ্রহণ করতে পারে।

শিখ ধর্ম সমতা, সামাজিক ন্যায়বিচার, মানবতার সেবা এবং অন্যান্য ধর্মের প্রতি সহনশীলতার পক্ষে শিক্ষা দেয়। শিখ ধর্মের অপরিহার্য বার্তা হল আধ্যাত্মিক ভক্তি এবং সর্বদা ঈশ্বরের প্রতি শ্রদ্ধা প্রদান করা, যখন দৈনন্দিন জীবনে করুণা, সততা, নম্রতা এবং উদারতার আদর্শ অনুশীলন করা হয়। শিখ ধর্মের তিনটি মূল নীতি হল ধ্যান করা এবং ঈশ্বরকে স্মরণ করা, সং-জীবনযাপনের জন্য কর্ম করা এবং অন্যদের সঙ্গে সেগুলি ভাগ করে নেওয়া।

আত্মার এই আধ্যাত্মিক যাত্রার উদ্দেশ্যে চেষ্টা করার জন্য অভিনন্দন। অনুবাদ কখনই মূলের কাছাকাছি হতে পারে না, বিশেষ করে যখন সম্পূর্ণ গুরু গ্রন্থসাহেব কবিতাকারে থাকে এবং রূপকের ব্যবহার দ্বারা বিষয়টিকে অত্যন্ত কঠিন করে তোলা হয়েছে। ঐশ্বরিক বার্তা গড়ে তুলতে হিন্দু ও মুসলিম পৌরাণিক কাহিনিগুলি প্রায়শই প্রহ্লাদ, হিরণ্যকাশ্যপ, লক্ষ্মী, ব্রহ্মা ইত্যাদি শব্দগুলি ব্যবহার করা হয়েছে। অনুগ্রহ করে সেইগুলিকে আক্ষরিক অর্থে পড়বেন না, কিন্তু সেগুলির অন্তর্নিহিত অর্থগুলি অনুধাবন করবেন। ঈশ্বর একমাত্র এই সত্যের ওপর ভরসা রেখে এবং তাঁর সঙ্গে মিলিত হওয়াই মানব জীবনের একমাত্র লক্ষ্য মনে করা হয়েছে। এই কর্মটি কয়েক বছর ধরে বেশ কিছুজন স্বেচ্ছাসেবক দ্বারা সম্পন্ন করা হয়েছে, আপনার মাতৃভাষায় আপনার কাছে ঐশ্বরিক বার্তা পৌঁছানোর উদ্দেশ্যে। আপনার যদি কোন প্রশ্ন থাকে, অনুগ্রহ করে walnut@gmail.com এই ইমেল আইডিতে লিখিতাকারে পাঠিয়ে দিন এবং আমরা এই যাত্রায় আপনার সঙ্গে যোগ দিতে চাই।